

Den Europæiske Unions Tidende

C 335

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

60. årgang

6. oktober 2017

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER
OG AGENTURER

2017/C 335/01

Kommissionens meddelelse — Europæisk håndbog om udstedelse af en europæiske arrestordre 1

DA

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER**Kommissionens meddelelse — Europæisk håndbog om udstedelse af en europæiske arrestordre**

(2017/C 335/01)

INDHOLD

	<i>Side</i>
Liste over forkortelser	5
FORORD	9
INDLEDNING	10
1. Præsentation af den europæiske arrestordre	10
1.1. Baggrund for arrestordren	10
1.2. Definition og vigtigste aspekter af den europæiske arrestordre	10
1.3. Den europæiske arrestordreformular	11
DEL I: UDSTEDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE	12
2. Betingelser for at udstede en arrestordre	12
2.1. Anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre	12
2.1.1. Strafforfølgning	12
2.1.2. Fuldbgyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning	12
2.1.3. Kravet om, at der skal foreligge en eksigibel retsafgørelse	13
2.2. Listen med de 32 lovovertrædelser, der giver anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed	13
2.3. Accessoriske lovovertrædelser	14
2.4. Proportionalitetsprincippet	14
2.5. Alternative foranstaltninger i henhold til andre EU-retsforskrifter om retligt samarbejde i straffesager	15
2.5.1. Den europæiske efterforskningskendelse	16
2.5.2. Overførelser af fanger	16
2.5.3. Den Europæiske Kontrolordre	17
2.5.4. Overførelse af afgørelser om prøvetid med tilsyn og alternative sanktioner,	17
2.5.5. Økonomiske sanktioner	18
2.5.6. Overførsel af straffesager	18
2.6. Specialitetsreglen — eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser	18

3.	Proceduren for udstedelse af en europæisk arrestordre	19
3.1.	Andre verserende straffesager og europæiske arrestordrer, der vedrører samme person	19
3.1.1.	I den udstedende medlemsstat:	19
3.1.2.	I en anden medlemsstat:	20
3.2.	Udfyldelse af den europæiske arrestordreformular	20
3.2.1.	Oplysninger, der altid skal angives	20
3.2.2.	Nyttige supplerende oplysninger fra den udstedende judicielle myndighed	20
3.3.	Fremsendelse af den europæiske arrestordre	21
3.3.1.	Når den eftersøgte opholdssted er ukendt	21
3.3.2.	Når den eftersøgte opholdssted er kendt	22
3.3.3.	Fremsendelse af den europæiske arrestordre til medlemsstater, der ikke anvender SIS	22
3.4.	Oversættelse af den europæiske arrestordre	22
3.5.	Når den eftersøgte er blevet anholdt: Samarbejde og kommunikation med de kompetente myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat	22
DEL II: FULDBYRDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE		23
4.	Fremgangsmåden ved fuldbyrdelsen heraf	23
4.1.	Fristen for at træffe afgørelse om fuldbyrdelse af arrestordren	23
4.2.	Fristen for at overgive den eftersøgte (efter afgørelsen om fuldbyrdelse af arrestordren er truffet)	23
4.3.	Oversættelse af den europæiske arrestordre	24
4.4.	Kommunikation mellem myndighedernes kompetente judicielle myndigheder, før afgørelsen om overgivelse træffes	24
4.4.1.	Hvornår skal der tages kontakt	24
4.4.2.	Kommunikationsmåde	25
4.5.	Den fuldbyrdende judicielle myndigheds pligt til at underrette den udstedende judicielle myndighed efter, at der er truffet afgørelse om overgivelse	26
4.5.1.	Oplysninger om afgørelsen om overgivelse	26
4.5.2.	Oplysninger om varigheden af varetægtsfængslingen	26
4.6.	Varetægtsfængsling i den fuldbyrdende medlemsstat	27
5.	Afgørelse om overgivelse	28
5.1.	Generel forpligtelse til at fuldbyrde europæiske arrestordrer	28
5.2.	Listen med de 32 lovovertrædelser, der giver anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed	28
5.3.	Accessoriske lovovertrædelser	28
5.4.	Grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre	29
5.4.1.	Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre	29

5.4.2.	Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre	30
5.5.	Domme afsagt in absentia	31
5.6.	Den fuldbyrdende judicielle myndigheds overvejelser vedrørende de grundlæggende rettigheder	33
5.7.	Proportionalitet — den fuldbyrdende medlemsstats rolle	34
5.8.	Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give	34
5.8.1.	Fornyset prøvelse af dom om livsvarig fængselsstraf eller anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning	35
5.8.2.	Tilbagesendelse af egne statsborgere og bosatte	35
5.9.	Udsættelse eller midlertidig overgivelse	35
5.9.1.	Tungtvejende humanitære årsager	35
5.9.2.	Verserende straffesag eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf	36
5.9.3.	Midlertidig overgivelse i stedet for udsættelse	36
5.9.4.	Udsættelse af en europæisk arrestordre på grund af en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte	36
5.10.	Konkurrerende europæiske arrestordrer vedrørende samme person	36
5.10.1.	Afgørelse om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes	36
5.10.2.	»Parallelle sager«	37
6.	Fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat	37
7.	Senere overgivelse	38
7.1.	Til en anden medlemsstat	38
7.2.	Til et tredjeland	39
8.	Forpligtelser over for tredjelande	39
8.1.	Samtidige europæiske arrestordrer og udleveringsbegæring vedrørende den samme person	39
8.1.1.	Begæring fra tredjelande	39
8.1.2.	Begæring fra Den Internationale Straffedomstol (ICC)	40
8.2.	Forudgående udlevering fra et tredjeland og specialitetsreglen	40
9.	Transit	40
9.1.	Transit via en anden medlemsstat	40
9.2.	Statsborgere og personer med fast ophold i transitmedlemsstaten	41
9.3.	Udlevering fra et tredjeland til en medlemsstat	41
10.	Ikkefuldbyrdede europæiske arrestordrer	41
10.1.	Sikre, at personen ikke anholdes igen i samme medlemsstat	41
10.2.	Meddelelse til den udstedende medlemsstat	41
10.3.	De udstedende judicielle myndigheders stillingtagen til, hvorvidt en europæisk arrestordre skal opretholdes	41

10.4.	Fornyset vurdering af europæiske arrestordrer, der stadig er i SIS efter en længere periode	41
11.	Den eftersøgte processuelle rettigheder	42
11.1.	Ret til tolkning og oversættelse	42
11.2.	Ret til information	42
11.3.	Ret til at få adgang til en advokat	43
11.4.	Ret til at få en tredjemand underrettet om frihedsberøvelsen	43
11.5.	Ret til at kommunikere med tredjemand	43
11.6.	Ret til at kommunikere med konsulære myndigheder	43
11.7.	Særlige rettigheder for børn	44
11.8.	Ret til retshjælp	44
BILAG I —	EAO-Rammeafgørelsen, uofficiel konsolidering	45
BILAG II —	EAO-FORMULAR (INDEHOLDT I BILAGET TIL EAO-RAMMEAFGØRELSEN)	60
BILAG III —	RETNINGSLINJER FOR UDFYLDELSE AF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE FORMULAR	65
BILAG IV —	DE SPROG, MEDLEMSSTATERNE ACCEPTERER, NÅR DE MODTAGER EN EUROPÆISK ARRESTORDRE	74
BILAG V —	LISTE OVER DOMSTOLENS DOMME VEDRØRENDE EAO-RAMMEAFGØRELSEN	76
BILAG VI —	DOMSTOLENS DOMME VEDRØRENDE NE BIS IN IDEM-PRINCIPPET	77
BILAG VII —	STANDARDFORMULAR I FORBINDELSE MED EN AFGØRELSE OM EN EUROPÆISK ARRESTORDRE	80
BILAG VIII —	LISTE OVER MEDLEMSSTATER, HVIS RETSSYSTEM GIVER MULIGHED FOR OVERGIVELSE AF PERSONER FOR LOVOVERTRÆDELSE, FOR HVILKE STRAFFEN LIGGER UNDER GRÆNSEN I EAO-RAMMEAFGØRELSENS ARTIKEL 2, STK. 1, NÅR DISSE OVERTRÆDELSE ER ACCESSORISKE TIL HOVEDOVERTRÆDELSEN/HOVEDOVERTRÆDELSENE I DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE	82
BILAG IX —	VEJLEDENDE STANDARDFORMULERING TIL MEDDELELSEN OM RETTIGHEDER FOR PERSONER, DER ANHOLDES PÅ GRUNDLAG AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE	83

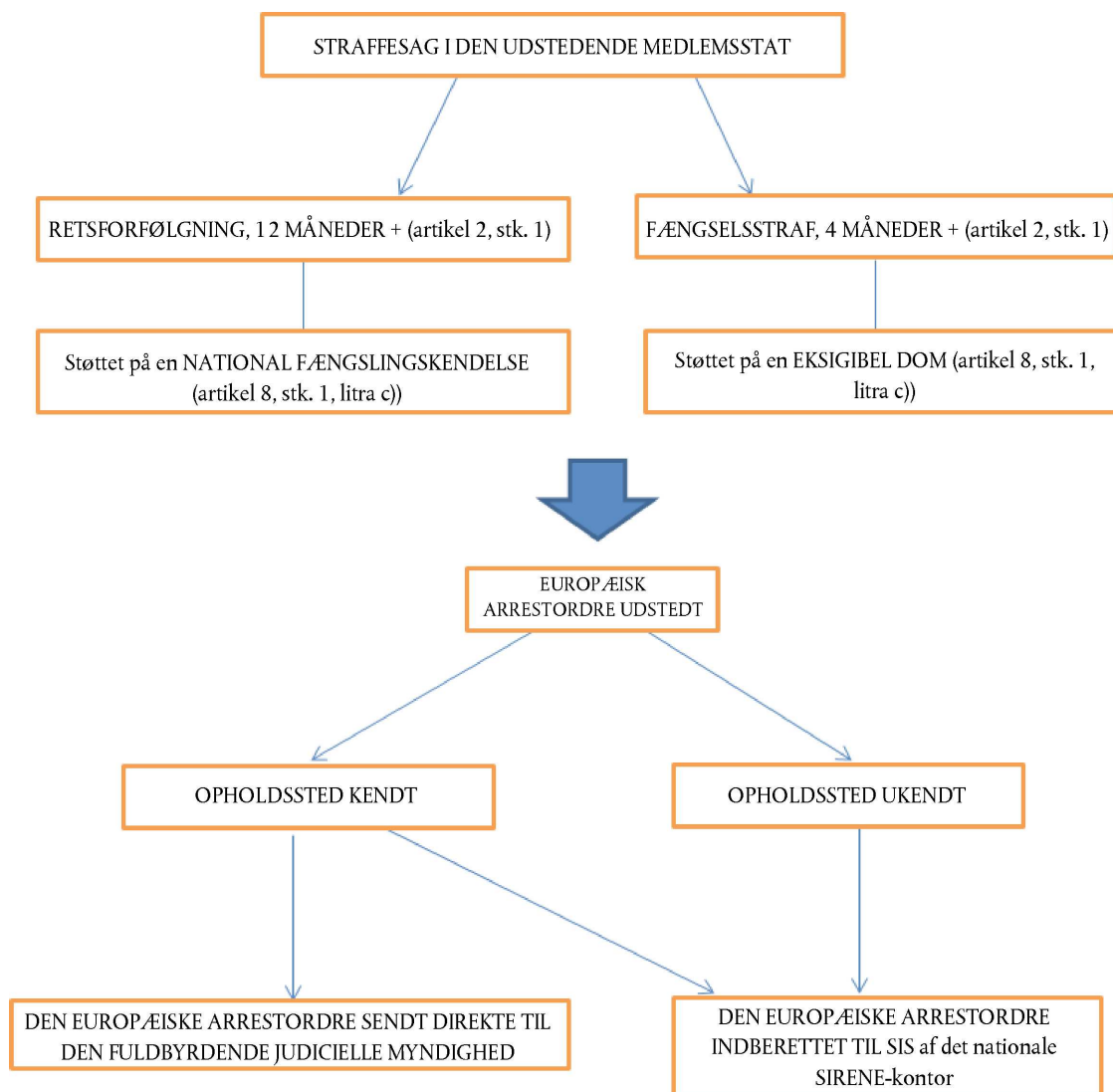
Liste over forkortelser

CISA	Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen
CoE	Europarådet
EAO	Europæisk arrestordre
EIO	Den europæiske efterforskningskendelse
EJN	Det europæiske retlige netværk
ESO	Den europæiske kontrolordre
EAO-rammeafgørelsen	Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne.
SIRENE	Supplementary Information Request at the National Entries (anmodning om supplerende oplysninger ved de nationale grænseovergangsteder).
SIS	Schengeninformationssystemet
TEUF	Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde

Ansvarsfraskrivelse

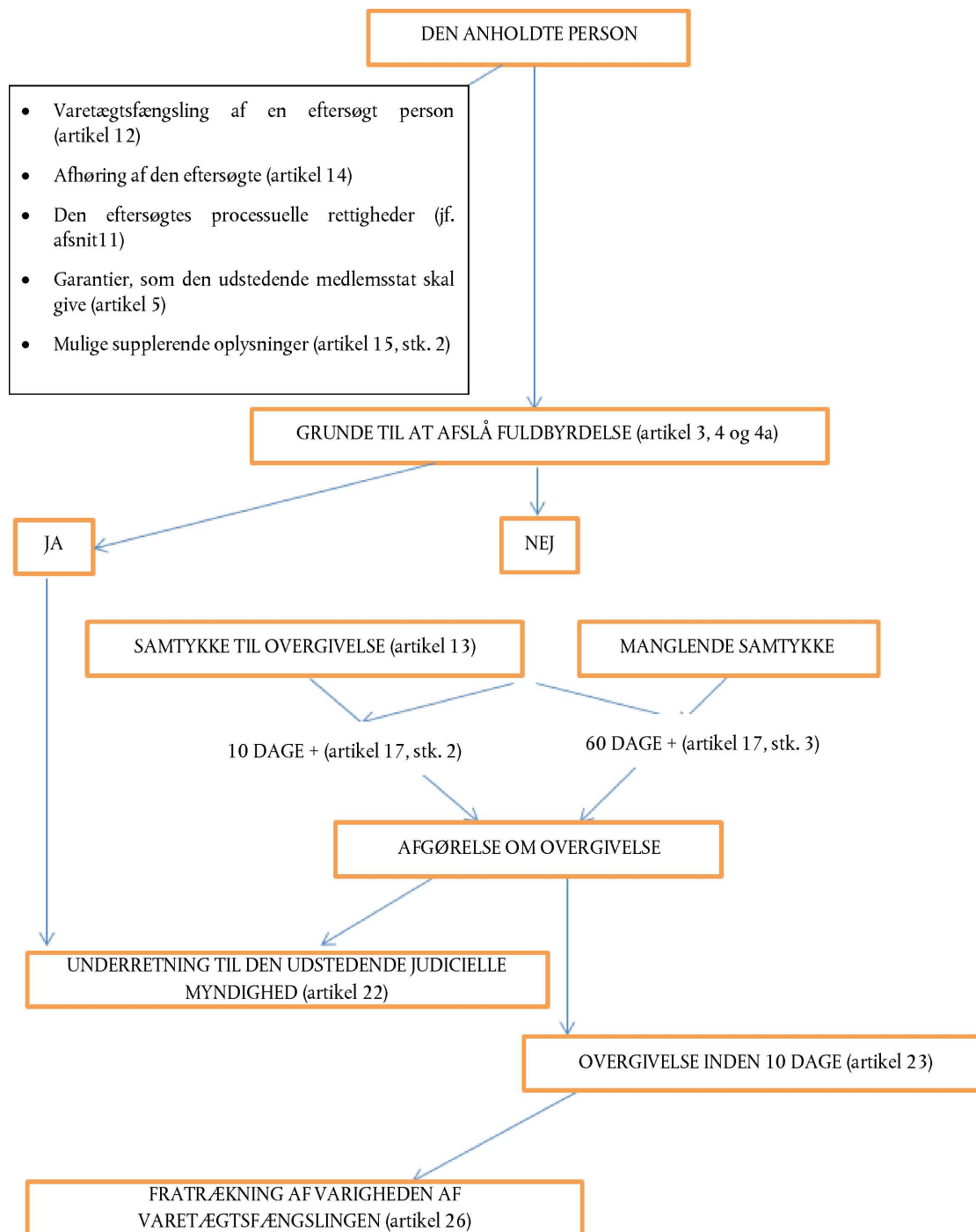
Denne håndbog er hverken retligt bindende eller udtømmende. Der tages forbehold for gældende EU-ret og dens fremtidige udvikling. Der tages ligeledes forbehold for den autoritative fortolkning af EU-retten, som Den Europæiske Unions Domstol måtte anlægge.

UDSTEDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

Hovedpunkterne

FULDBYRDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

Hovedpunkterne

FORORD

Denne håndbog er en revideret udgave af den europæiske håndbog i, hvordan en europæisk arrestordre udstedes, som Rådet udgav i 2008 ⁽¹⁾, og som blev revideret i 2010 ⁽²⁾. Efter udløbet af den 5-årige overgangsperiode, der i Lissabon-Traktaten var fastsat for de såkaldte ex-tredjesøjleretsakter ⁽³⁾, herunder Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ⁽⁴⁾ (»EAO-rammeafgørelsen«), har Kommissionen overtaget opgaven med at opdatere og ajourføre håndbogen.

I denne håndbog er der taget hensyn til den erfaring, der i løbet af de sidste 13 år er opnået med anvendelsen af den europæiske arrestordre i Unionen. Formålet med denne revidering er at opdatere håndbogen og samtidig udvide den og gøre den mere brugervenlig. Under udarbejdelsen af denne seneste version af håndbogen har Kommissionen rådført sig med forskellige interessenter og sagkyndige, herunder Eurojust, Sekretariatet for Det Europæiske Retlige Netværk og medlemsstaternes nationale eksperter og retsmyndigheder.

Håndbogen findes på følgende websted: <https://e-justice.europa.eu> på alle EU's officielle sprog.

⁽¹⁾ 8216/2/08 REV 2 COPEN 70 EJM 26 EUROJUST 31.

⁽²⁾ 17195/1/10 REV 1 COPEN 275 EJM 72 EUROJUST 139.

⁽³⁾ Protokol (nr. 36) om overgangsbestemmelser.

⁽⁴⁾ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

INDLEDNING

1. PRÆSENTATION AF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE

1.1. Baggrund for arrestordren

EAO-rammeafgårelsen blev vedtaget af Rådet den 13. juni 2002, og medlemsstaterne skulle træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme den senest den 31. december 2003. Fra den 1. januar 2004 har denne nye overgivelsesordning med nogle få undtagelser erstattet de tidligere gældende udleveringsordninger. For så vidt angår overgivelse mellem medlemsstaterne er de tilsvarende bestemmelser i følgende konventioner blevet erstattet med nye:

- a) den europæiske konvention af 13. december 1957 (ETS nr. 24) om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975 (ETS nr. 86), anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 (ETS nr. 98), og den europæiske konvention af 27. januar 1977 (ETS nr. 90) om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering
- b) aftalen mellem De Europæiske Fællesskabers 12 medlemsstater om forenkling og modernisering af metoderne for fremsendelse af anmodninger om udlevering af 26. maj 1989
- c) konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union ⁽¹⁾
- d) konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater ⁽²⁾
- e) afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ⁽³⁾.

1.2. Definition og vigtigste aspekter af den europæiske arrestordre

Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse, der er eksigibel i Unionen, og som udstedes af en medlemsstat og fuldbyrdes i en anden medlemsstat efter princippet om gensidig anerkendelse.

Som Domstolen bemærkede i dommen i sag C-452/16 PPU, Poltorak ⁽⁴⁾, og i sag C-477/16 PPU, Kovalkovas ⁽⁵⁾, følger det af EAO-rammeafgårelsens artikel 1, stk. 1, at den europæiske arrestordre er en »retsafgørelse«, der skal udstedes af en »judiciel myndighed« som omhandlet i EAO-rammeafgårelsens artikel 6, stk. 1. Domstolen fastslog, at det i EAO-rammeafgårelsens artikel 6, stk. 1, indeholdte begreb »judiciel myndighed« ikke er begrænset til alene at udpege domstolene i en medlemsstat, men mere generelt gør det muligt at udstrække det til at omfatte de myndigheder, som i henhold til den pågældende nationale retsorden skal deltage i forvaltningen af retsplejen. Domstolen udtalte imidlertid, at det i bestemmelsen omhandlede begreb »judiciel myndighed« ikke kan fortolkes således, at det også kan udstrækkes til at omfatte politimyndigheder eller et organ henhørende under den udøvende magt i en medlemsstat, såsom et ministerium, og at retsakter, der udfærdiges af sådanne myndigheder, ikke kan anses for at være »retsafgørelser«.

Den europæiske arrestordre har erstattet det traditionelle udleveringssystem med en enklere og hurtigere ordning for overgivelse af eftersøgte med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning. En arrestordre kan udstedes med henblik på:

- a) strafforfølgning i forbindelse med forhold, der efter national lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder (under efterforskningen, undersøgelsen og retssagen, indtil der er afsagt en endelig dom)
- b) fuldbyrdelse af en straf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning på mindst fire måneder.

Litra a) og b) er ikke kumulative.

For at anmodningerne kan blive enklere og lettere at opfylde, udstedes de nu efter en ensartet fremgangsmåde, idet man udfylder en europæisk arrestordreformular. Det er imidlertid altid en forudsætning herfor, at der forinden og uafhængigt af den europæiske arrestordre er afsagt en eksigibel dom, truffet en anholdelsesbeslutning eller en tilsvarende retsafgørelse (jf. afsnit 2.1.3).

De centrale myndigheder, der tidligere spillede en vigtig rolle i udleveringsprocessen, er udelukket fra at træffe beslutninger inden for rammerne af arrestordreproceduren. I EAO-rammeafgårelsens artikel 7 er det imidlertid fastsat, at medlemsstaterne kan udpege en central myndighed til at bistå de judicielle myndigheder, navnlig med at fremsende og modtage europæiske arrestordrer.

⁽¹⁾ EFT C 78 af 30.3.1995, s. 2.

⁽²⁾ EFT C 313 af 23.10.1996, s. 12.

⁽³⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

⁽⁴⁾ Domstolens dom af 10.11.2016, Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858.

⁽⁵⁾ Domstolens dom af 10.11.2016, C-477/16/PPU, Kovalkovas, ECLI:EU:C:2016:861.

I de medlemsstater, hvor Schengeninformationssystemet (SIS) er operativt (dvs. på tidspunktet for affattelsen af denne håndbog alle medlemsstater undtagen Irland og Cypern), spiller de nationale SIRENE-kontorer en væsentlig rolle i arrestordreprocessen, når en person er indberettet til SIS. Regler og procedurer for medlemsstaternes samarbejde vedrørende indberetninger med henblik på anholdelse inden for rammerne af den europæiske arrestordre er fastsat i artikel 24-31 i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II) ⁽¹⁾ («SIS II-afgørelsen») og punkt 3 i SIRENE-håndbogen ⁽²⁾.

Filosofien bag EAO-rammeafgørelsen går ud på integration i et fælles retsområde. Det er den første retsakt om samarbejde mellem medlemsstaterne på det strafferetlige område, der bygger på princippet om gensidig anerkendelse. Den udstedende medlemsstats afgørelse skal anerkendes uden yderligere formaliteter og kun på grundlag af retlige kriterier.

Overgivelse af egne statsborgere er et princip og en hovedregel med få undtagelser. Disse undtagelser vedrører fuldbyrdelse af frihedsstraf i personens eget hjemland og gælder ligeledes for personer, der er bosat der. Det har vist sig i praksis, at en femtedel af alle overgivelser i Unionen vedrører et lands egne statsborgere.

Grundene til at afslå fuldbyrdelse er begrænsede og udtømmende opregnet i EAO-rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a. Kontrol af dobbelt strafbarhed kan ikke begrunde et afslag på fuldbyrdelse eller overgivelse i relation til 32 kategorier af overtrædelser, der er opregnet i EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, som defineret af den udstedende medlemsstat, hvis disse overtrædelser i den udstedende medlemsstat kan straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år.

Hvis den kompetente myndighed i den udstedende medlemsstat ikke anser de pågældende forbrydelser for at falde ind under EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, kan kravet om dobbelt strafbarhed fortsat gælde. Domstolen fastslog i dommen i sag C-289/15, Grundza ⁽³⁾, at det i forbindelse med vurderingen af dobbelt strafbarhed påhviler den kompetente myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat at efterprøve, om de faktiske forhold, der er lagt til grund for konstateringen af lovovertrædelsen, også som sådan ville være strafbare på den fuldbyrdende medlemsstats område (jf. afsnit 5.2).

Med virkning fra den 28. marts 2011 blev EAO-rammeafgørelsen ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA ⁽⁴⁾, hvorved artikel 5, stk. 1, udgik, og en ny artikel 4a blev indsat vedrørende afgørelser, der er truffet, uden at den tiltalte var til stede under retssagen (afgørelser in absentia).

1.3. Den europæiske arrestordreformular

Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse, der udstedes i den form, der er fastsat i et bilag til EAO-rammeafgørelsen. Formularen findes på alle Unionens officielle sprog. **Kun denne formular må anvendes**, og den må ikke ændres. Rådets hensigt var at tilvejebringe et arbejdsredskab, der let kunne udfyldes af de udstedende judicielle myndigheder og anerkendes af de fuldbyrdende judicielle myndigheder.

Ved brug af formularen undgås tids- og omkostningskrævende oversættelser, og oplysningerne gøres lettere tilgængelige. Da formularen i princippet udgør det eneste grundlag for anholdelsen og den derpå følgende overgivelse af den eftersøgte, skal den udfyldes med særlig omhu for at undgå unødige anmodninger om supplerende oplysninger.

Formularen kan enten udfyldes direkte online ved at benytte det europæiske retlige netværks elektroniske redskab Compendium e-tool, der er tilgængelig på netværkets hjemmeside, eller en formular i word-format, der kan downloades fra det juridiske bibliotek på samme hjemmeside (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>).

Det er lige så nemt at benytte det elektroniske redskab, som det er at udfylde en formular i word-format, men det har flere moderne, nyttige og brugervenlige funktioner, såsom:

- muligheden for direkte at importere den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed fra netværkets judicielle atlasredskab
- adgang til formularen på det/de sprog, som den fuldbyrdende medlemsstat accepterer
- muligheden for at gemme og sende den pr. e-mail.

⁽¹⁾ EUT L 205 af 7.8.2007, s. 63.

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/1209 af 12. juli 2016 om erstatning af bilaget til gennemførelsesafgørelse 2013/115/EU om vedtagelse af SIRENE-håndbogen og andre gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II)(EUT L 203 af 28.7.2016, s. 35)

⁽³⁾ Domstolens dom af 11.1.2017, Grundza, C-289/15, præmis 38, ECLI:EU:C:2017:4.

⁽⁴⁾ Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA, rammeafgørelse 2005/214/RIA, rammeafgørelse 2006/783/RIA, rammeafgørelse 2008/909/RIA og rammeafgørelse 2008/947/RIA samt styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen (EUT L 81 af 27.3.2009, s. 24).

DEL I: UDSTEDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

2. BETINGELSER FOR AT UDSTEDE EN ARRESTORDRE

2.1. Anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre

En judiciel myndighed kan i henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, udstede en europæisk arrestordre med henblik på:

- a) strafforfølgning eller
- b) fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Litra a) vedrører straffesager, hvor der kan rejses tiltale mod den eftersøgte. Litra b) vedrører eksigible domme i en straffesag eller andre frihedsberøvende foranstaltninger, der er idømt af en domstol som følge af en strafbar handling. Det er ikke muligt at udstede en europæisk arrestordre for alle forbrydelser, men kun for forbrydelser af særlig grov karakter som nærmere beskrevet nedenfor.

I nogle medlemsstater kan der udstedes en arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, selv om dommen ikke er endelig og stadig kan gøres til genstand for prøvelse. I andre medlemsstater kan denne type arrestordre kun udstedes, når dommen er endelig. Det henstilles, at den fuldbyrdende judicielle myndighed anerkender den udstedende judicielle myndigheds afgørelse med henblik på fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, selv om den ikke svarer til det, der gælder i dens egen retsorden i denne henseende.

I denne forbindelse opfordres de udstedende judicielle myndigheder til at overveje, om det i den konkrete sag vil være et forholdsmæssigt skridt (jf. afsnit 2.4) at udstede en arrestordre, og om en mindre indgribende EU-retlig foranstaltning kan anvendes til opnåelse af et passende resultat (jf. afsnit 2.5).

2.1.1. *Strafforfølgning*

En europæisk arrestordre kan udstedes med henblik på strafforfølgning i forbindelse med forhold, der efter national lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på **mindst 12 måneder**, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1.

Der refereres herved til den strengest mulige straf for forbrydelsen som fastsat i den udstedende medlemsstats nationale ret. Den strengest mulige straf for forbrydelsen i den fuldbyrdende medlemsstat er uden betydning i denne sammenhæng.

Domstolens kendelse i sag C-463/15 PPU, Openbaar Ministerie mod A. (!):

»Artikel 2, stk. 4, og artikel 4, nr. 1), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/ [...] skal fortolkes således, at de er til hinder for, at overgivelsen på grundlag af en europæisk arrestordre i den fuldbyrdende medlemsstat ikke blot er betinget af, at det forhold, for hvilket denne arrestordre er udstedt, udgør en lovovertrædelse efter denne medlemsstats lovgivning, men også er betinget af, at forholdet efter denne lovgivning kan straffes med en frihedsstraf på en maksimal varighed af mindst tolv måneder.«

»Strafforfølgning« omfatter også efterforskningen i sagen forud for retssagen. Formålet med den europæiske arrestordre er imidlertid ikke at overgive personer blot for at afhøre dem, fordi de er mistænkt for at have begået et strafbart forhold. Til dette formål kan andre foranstaltninger, såsom den europæiske efterforskningskendelse, alternativt overvejes. I afsnit 2.5 gives der en kort oversigt over andre foranstaltninger inden for rammerne af det retlige samarbejde.

2.1.2. *Fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning*

En europæisk arrestordre kan udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af **mindst fire måneders varighed**, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1. I tilfælde, hvor der kun er en kort periode tilbage af den straf, der skal afsones, opfordres de kompetente judicielle myndigheder til at overveje om udstedelse af en arrestordre er en **forholdsmæssig** foranstaltning (jf. afsnit 2.4 and 2.5).

Nationale bestemmelser om førtidig eller betinget løsladelse, prøveløsladelse eller lignende regler, der medfører en kortere faktisk afsoningstid, og som eventuelt vil finde anvendelse efter overgivelsen til den udstedende medlemsstat, har ingen betydning for beregningen af minimumsperioden på fire måneder.

Der er ingen sammenhæng mellem længden af den aktuelle og den potentielle straf. Dette indebærer, at når en person allerede er blevet idømt en kombineret frihedsberøvende foranstaltning for flere strafbare forhold, og denne foranstaltning er af fire måneders varighed eller længere, kan en arrestordre udstedes uanset den maksimalt mulige straf for hvert enkelt forhold.

(!) Domstolens kendelse af 25.9.2015, A., C-463/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:634.

Når man ved, at personen opholder sig i en anden medlemsstat, tilrådes det de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat at overveje muligheden for, hvis straffen er idømt ved eksigibel dom, at lade den fuldbyrde i opholdsmedlemsstaten i stedet for at udstede en europæisk arrestordre, idet der tages hensyn til personens sociale forhold og chancer for en bedre resocialisering i denne anden medlemsstat i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union ⁽¹⁾ (jf. afsnit 2.5.2).

2.1.3. *Kravet om, at der skal foreligge en eksigibel retsafgørelse*

De udstedende judicielle myndigheder skal altid sikre sig, at der foreligger en national eksigibel retsafgørelse, før de udsteder den europæiske arrestordre. Den nærmere karakter af denne afgørelse afhænger af formålet med arrestordren. Når den europæiske arrestordre udstedes med henblik på strafforfølgning, skal den kompetente judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat have udstedt en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, inden den europæiske arrestordre udstedes, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c). Domstolen bekræftede i dommen i sag C-241/15, *Bob-Dogi* ⁽²⁾, at den nationale arrestordre eller anden retsafgørelse er forskellig fra den europæiske arrestordre selv. Når den europæiske arrestordre udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, skal der foreligge en eksigibel national afgørelse med dette indhold.

Som Domstolen bemærkede i denne sag, indeholder ordningen med den europæiske arrestordre indeholder således en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte har krav på, nemlig den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national retsafgørelse, såsom den nationale arrestordre, og den beskyttelse, der sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre. Denne retslige beskyttelse på to niveauer mangler imidlertid i en situation, hvor der ikke inden udstedelsen af den europæiske arrestordre er nogen national judicial myndighed, der har truffet en national afgørelse, som den europæiske arrestordre skal tages på grundlag af.

Domstolens dom i sag C-241/15, *Bob-Dogi*:

»Artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/ [...] skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, når en europæisk arrestordre, grundlaget for hvilken er en »arrestordre« som omhandlet i denne bestemmelse, ikke nævner, at der foreligger en national arrestordre, ikke skal fuldbyrde denne arrestordre, hvis denne myndighed, henset til de oplysninger, der er afgivet i medfør af artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, med ændringer, samt alle øvrige oplysninger, som den har til rådighed, konstaterer, at den europæiske arrestordre ikke er gyldig, da den er blevet udstedt uden, at der rent faktisk er blevet udstedt en national arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre.«

Domstolen præciserede yderligere udtrykket »retsafgørelse« (som er en anden end den europæiske arrestordre) i dommen i sag C-453/16 PPU, *Özçelik* ⁽³⁾, hvor den fastslog, at en offentlig anklagemyndigheds godkendelse af en national arrestordre, som en politimyndighed har udstedt, og som den europæiske arrestordre er baseret på, er omfattet af udtrykket »retsafgørelse«.

Domstolens dom i sag C-453/16 PPU, *Özçelik*:

»Artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA [...] skal fortolkes således, at den offentlige anklagemyndigheds godkendelse — som den i hovedsagen omhandlede — af en national arrestordre, som en politimyndighed forinden har udstedt med henblik på strafforfølgning, udgør en »[rets]afgørelse« i denne bestemmelses forstand.«

Ved udstedelsen af den europæiske arrestordre skal det anføres i den europæiske arrestordreformular, at der foreligger en national retsafgørelse eller arrestordre, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), og denne håndbogs afsnit 3.2. Det er ikke nødvendigt at vedlægge afgørelsen eller arrestordren til den europæiske arrestordre.

2.2. **Listen med de 32 lovovertrædelser, der giver anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed**

Før den europæiske arrestordre udstedes, bør den kompetente judicielle myndighed undersøge, om en eller flere af lovovertrædelserne henhører under en af de 32 kategorier, for hvilke kravet om dobbelt strafbarhed ikke finder anvendelse. Listen over lovovertrædelser findes i EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, og i arrestordreformularen, hvor lovovertrædelser, der er omfattet af listen, afkrydses.

⁽¹⁾ EUT L 327 af 5.12.2008, s. 27.

⁽²⁾ Domstolens dom af 1.6.2016, *Bob-Dogi*, C-241/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:385.

⁽³⁾ Domstolens dom af 10.11.2016, *Özçelik*, C-453/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:860.

Det er den udstedende medlemsstats lovgivning, der er afgørende. Dette blev bekræftet i dommen i sag C-303/05, *Advocaten voor de Wereld* ⁽¹⁾, hvor Domstolen fastslog, at EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, ikke er uforenelig med det strafferetlige legalitetsprincip og ikke strider mod lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan kun efterprøve, at der foreligger dobbelt strafbarhed i forbindelse med lovovertrædelser, der ikke er medtaget på listen over de 32 lovovertrædelser (jf. afsnit 5.2).

2.3. Accessoriske lovovertrædelser

Den europæiske udleveringskonvention fra 1957 indeholder en bestemmelse om accessoriske lovovertrædelser:

»Artikel 2. Forbrydelser, som kan medføre udlevering.

1. Udlevering skal tillades for forbrydelser, som efter lovgivningen såvel i den begærende stat som i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan medføre frihedsstraf i en længstetid af mindst eet år eller strengere straf. Hvis fængselsstraf er idømt, eller sikkerhedsforanstaltning er besluttet på den begærende stats territorium, skal straffen eller sikkerhedsforanstaltningen være af mindst 4 måneders varighed.
2. Hvis udleveringsbegæringen omfatter flere selvstændige forbrydelser, der hver for sig kan medføre frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning efter lovgivningen såvel i den begærende stat som i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, men af hvilke nogle ikke opfylder betingelsen med hensyn til straffens eller sikkerhedsforanstaltningens varighed, er den sidstnævnte stat berettiget til at tillade udlevering også for de sidstnævnte forbrydelser.«

Der findes ingen lignende bestemmelse i EAO-rammeafgørelsen. EAO-rammeafgørelsen indeholder ikke regler om overgivelse i forbindelse med lovovertrædelser, der straffes med en sanktion, der ligger under den grænse, der er fastsat i afgørelsens artikel 2, stk. 1, når disse lovovertrædelser er accessoriske i forhold til de hovedlovovertrædelser, der overstiger denne grænse. I praksis har visse medlemsstater besluttet, at de vil tillade en sådan overgivelse.

Bilag VIII indeholder en liste over de medlemsstater, hvis retssystem giver mulighed for overgivelse i forbindelse med accessoriske lovovertrædelser.

Den udstedende judicielle myndighed kan eventuelt nævne sådanne accessoriske lovovertrædelser i formularen for den europæiske arrestordre med henblik på at opnå den fuldbyrdende medlemsstats samtykke til at retsforfølge disse lovovertrædelser. Den europæiske arrestordre skal imidlertid altid udstedes for mindst én lovovertrædelse, der opfylder minimumskravene i EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1.

Hvis den fuldbyrdende medlemsstat ikke overgiver for accessoriske forbrydelser, kan specialitetsreglen i EAO-rammeafgørelsens artikel 27 være til hinder for, at den udstedende medlemsstat retsforfølger disse lovovertrædelser (jf. denne håndbogs afsnit 2.6).

2.4. Proportionalitetsprincippet

En europæisk arrestordre skal altid stå i et rimeligt forhold til formålet hermed. Selv når sagens faktiske omstændigheder falder ind under EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, anbefales det de udstedende judicielle myndigheder at overveje, om det i det konkrete tilfælde er rimeligt at udstede en arrestordre.

Under hensyn til de alvorlige konsekvenser, fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre har for den eftersøgte frihed og frie bevægelighed, bør de udstedende judicielle myndigheder overveje at inddrage en række faktorer ved vurderingen af, om det er rimeligt at udstede en europæisk arrestordre.

Der kan især tages hensyn til følgende faktorer:

- a) lovovertrædelsens grovhed (f.eks. den skade eller fare, som den har forårsaget)
- b) den forventelige straf, hvis den eftersøgte bliver kendt skyldig i det forhold, der er rejst tiltale for (f.eks. om der ville blive idømt frihedsstraf)
- c) sandsynligheden for, at personen fængsles i den udstedende medlemsstat efter overgivelsen
- d) hensynet til de forurettede.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 3.5.2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, præmis 48-61.

De udstedende judicielle myndigheder bør endvidere overveje, om der er andre foranstaltninger inden for rammerne af det retslige samarbejde, der kunne anvendes i stedet for at udstede en europæisk arrestordre. Der er andre EU-retsfor skrifter om retligt samarbejde i straffesager, der indeholder bestemmelser om andre foranstaltninger, der i mange situationer er effektive, men mindre indgribende (jf. afsnit 2.5).

Generelt kan det styrke den gensidige tillid mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder, hvis der foretages denne proportionalitetskontrol, inden en europæisk arrestordre udstedes. Denne kontrol bidrager således i væsentlig grad til en effektiv anvendelse af europæiske arrestordrer i Unionen.

2.5. Alternative foranstaltninger i henhold til andre EU-retsfor skrifter om retligt samarbejde i straffesager

Før de beslutter at udstede en europæisk arrestordre, bør de udstedende judicielle myndigheder overveje andre mulige foranstaltninger.

Der findes flere foranstaltninger i henhold til EU-retsfor skrifter om retligt samarbejde i straffesager, der bygger på princippet om gensidig anerkendelse, og som supplerer den europæiske arrestordre. I nogle situationer kan disse foranstaltninger være mere hensigtsmæssige end den europæiske arrestordre. Disse foranstaltninger omfatter navnlig:

- a) den europæiske efterforskningskendelse
- b) overførelse af domfældte
- c) overførelse af afgørelser om prøvetid med tilsyn og alternative sanktioner
- d) den europæiske kontrolordre
- e) fuldbyrdelse af bødestrafte.

Anvendelsesområdet for disse foranstaltninger er kort beskrevet i afsnit 2.5.1-2.5.5. De kompetente myndigheder kan desuden tage hensyn til de muligheder, der findes inden for rammerne af andre internationale foranstaltninger, såsom Europarådets konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager af 15. maj 1972 (ETS nr. 73), der er kort beskrevet i afsnit 2.5.6.

Yderligere oplysninger om den praktiske anvendelse af EU-retsfor skrifter om retligt samarbejde i straffesager er tilgængelige på Det Europæiske Retlige Netværks websted: www.ejn-crimjust.europa.eu.

Det juridiske bibliotek på hjemmesiden indeholder udførlige og praktiske oplysninger om hver enkelt retsfor skrift, herunder uddrag fra EU-Tidende, ændringsretsakter, status for gennemførelse, formularer i Word-format, meddelelser, udtalelser, rapporter, håndbøger og andre praktiske oplysninger. For at lette adgangen til EU-retsfor skrifterne om retligt samarbejde og til status for deres gennemførelse i medlemsstaterne er der separate indgangspunkter (shortcuts) på Det Europæiske Retlige Netværks websted.

Navnlig følgende foranstaltninger kunne overvejes, før sagen indbringes for domstolene:

- a) udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse med henblik på afhøring af en mistænkt i en anden medlemsstat via en videoforbindelse
- b) udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse med henblik på afhøring af en mistænkt i en anden medlemsstat af denne medlemsstats kompetente myndigheder
- c) udstedelse af en europæisk kontrolordre med henblik på at få den mistænktes bopælsmedlemsstat til at gennemføre en tilsynsforanstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, over for en mistænkt forud for retssagen
- d) indberetning til SIS med henblik på at få oplyst en mistænks sædvanlige opholdssted eller bopæl, jf. artikel 34 i SIS II-afgørelsen. Sådanne indberetninger adskiller sig fra de indberetninger, der gennemgås længere nede under denne håndbogs afsnit 3.3.1. Så snart den udstedende judicielle myndighed har fået meddelelse om vedkommendes sædvanlige opholdssted eller bopæl, skal denne myndighed følge op herpå (f.eks. ved at indkalde den mistænkte til at møde for den relevante myndighed, der er ansvarlig for straffesager) og slette indberetningen til SIS i overensstemmelse med punkt 6.5 i SIRENE-håndbogen
- e) at indkalde en mistænkt, der befinder sig i den fuldbyrdende medlemsstat til at møde for den relevante myndighed, der er ansvarlig for straffesager i den udstedende medlemsstat
- f) at opfordre den pågældende til frivilligt at møde op i retten.

Navnlig følgende foranstaltninger kunne overvejes efter, at der er afsagt fældende dom i sagen:

- a) overførsel af en frihedsstraf til den medlemsstat, hvor den dømte har sædvanligt opholdssted, med henblik på fuldbyrdelse dér
- b) overførsel af en alternativ sanktion (f.eks. samfundstjeneste) eller en beslutning om prøveløsladelse til den medlemsstat, hvor den dømte har sædvanligt opholdssted, med henblik på fuldbyrdelse dér.

2.5.1. Den europæiske efterforskningskendelse

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager ⁽¹⁾

Den europæiske efterforskningskendelse kan benyttes til at fremskaffe bevismateriale fra en anden medlemsstat. Kendelsen omfatter alle efterforskningsskridt bortset fra fælles efterforskningsteams. Formålet er at gøre det muligt for medlemsstaterne at foretage efterforskningsskridt på grundlag af en gensidig anerkendelse. Efterforskningskendelser, der vedrører foranstaltninger, som ikke eksisterer, eller som ikke står til rådighed i de fuldbyrdende medlemsstater, kan alligevel fuldbyrdes ved at benytte sig af alternative efterforskningsskridt.

Den europæiske efterforskningskendelse erstatter konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater ⁽²⁾ og det tidligere kludetæppe af retsfor skrifter på området. Indarbejdelsen af de gældende foranstaltninger i en enkel ny retsakt har til formål at gøre det retlige samarbejde i forbindelse med efterforskning i straffesager hurtigere og mere effektivt. Efterforskningskendelsen kan bruges i straffesager, men også i forvaltningssager med retlig bekræftelse, når der kan pålægges sanktioner. Medlemsstaterne skal træffe beslutning om anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en efterforskningskendelse inden 30 dage og udføre det pågældende efterforskningsskridt inden 90 dage, efter at beslutningen er truffet.

I nogle situationer kan efterforskningskendelsen benyttes til at afhøre den mistænkte via videolink for at afgøre, om der skal udstedes en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning.

Eksempel 1: Pierre er fornylig flyttet fra medlemsstat A til B. Der foreligger en bestyrket mistanke om, at han har medvirket til en grov forbrydelse i A. Myndighederne i A er imidlertid nødt til at afhøre ham, før de kan tage stilling til, om han skal strafforfølges. Den judicielle myndighed i A kan udstede en efterforskningskendelse for at afhøre Pierre via video-link i B.

Eksempel 2: Under samme omstændigheder som i eksempel 1 kunne den judicielle myndighed i A udstede en efterforskningskendelse med en anmodning til de kompetente myndigheder i B om at foretage en afhøring af Pierre og fremlægge en skriftlig rapport om afhøringen.

2.5.2. Overførelser af fanger

Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union

Med rammeafgørelse 2008/909/RIA er der indført en ordning til overførelse af domfældte til den medlemsstat, hvori de er statsborgere eller har sædvanligt opholdssted, eller til en anden medlemsstat, som de har nær tilknytning til. Rammeafgørelse 2008/909/RIA finder ligeledes anvendelse, når den domfældte allerede er i den pågældende medlemsstat. Den domfældtes samtykke til overførslen er ikke længere fornødent i alle sager. Denne rammeafgørelse har for medlemsstaternes vedkommende erstattet Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte (ETS nr. 112) og tillægsprotokollen hertil af 18. december 1997 (ETS nr. 167).

I stedet for at udstede en europæisk arrestordre for at få overgivet personen til afsoning af straffen i den medlemsstat, hvor dommen blev afsagt, kan rammeafgørelse 2008/909/RIA i visse situationer bruges til at fuldbyrde dommen på det sted, hvor den domfældte bor, og hvor chancerne for resocialisering kunne være større.

⁽¹⁾ EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1.

⁽²⁾ Konvention udarbejdet af Rådet i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 197 af 12.7.2000, s. 3).

Artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909/RIA indeholder også en specialbestemmelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf i den fuldbyrdende medlemsstat i sager, der falder ind under artikel 4, nr. 6, og artikel 5, nr. 3, i EAO-rammeafgørelsen (jf. denne håndbogs afsnit 5.4.2. og 5.8.2). I tilfælde hvor artikel 4, nr. 6, eller 5, nr. 3, i EAO-rammeafgørelsen anvendes, skal rammeafgørelse 2008/909/RIA ligeledes anvendes ved overførelsen af sanktionen til den medlemsstat, hvor den skal fuldbyrdes.

Eksempel 1

Jerzy er statsborger i medlemsstat B, hvor han normalt bor. Under et besøg i medlemsstat A begår han en strafbar handling. Han idømmes to års fængsel i medlemsstat A.

Myndighederne i medlemsstat A kan eventuelt overføre sanktionen til fuldbyrdelse i medlemsstat B uden Jerzy's samtykke, hvis dette vil øge hans chancer for resocialisering, og andre betingelser i rammeafgørelse 2008/909/RIA er opfyldt.

Eksempel 2

Gustav er statsborger i medlemsstat B, men bor i medlemsstat A, hvor han har et fast job, og hvor hans familie også bor. I medlemsstat B idømmes han en frihedsstraf i en skattesag. I stedet for at udstede en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af dommen, kan myndighederne i B overføre dommen til afsoning i A.

2.5.3. Den Europæiske Kontrolordre

Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling ⁽¹⁾

Rammeafgørelse 2009/829/RIA indeholder en mulighed for at overføre en ikke-frihedsberøvende tilsynsforanstaltning fra den medlemsstat, hvor en ikke-bosiddende person er mistænkt for at have begået en strafbar handling, til den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl. Dette gør det muligt at underlægge en mistænkt en tilsynsforanstaltning i hans eller hendes normale omgivelser, indtil straffesagen indledes i den anden medlemsstat. Den europæiske kontrolordre kan anvendes på alle ikke-frihedsberøvende tilsynsforanstaltninger, der iværksættes forud for retssagen, f. eks. rejserestriktioner og pligt til at indfinde sig et bestemt sted regelmæssigt.

Det er den retsforfølgende medlemsstat, der afgør, om en tilsynsforanstaltning skal overføres. De forskellige tilsynsforanstaltninger, der er omfattet, er fastsat i rammeafgørelse 2009/829/RIA og i de erklæringer, som hver medlemsstat har afgivet efterfølgende (som kan ses på det europæiske retlige netværks hjemmeside). Overførsel af en tilsynsforanstaltning kræver, at den, der er undergivet foranstaltningen, samtykker heri.

Eksempel: Sonia bor og arbejder i medlemsstat B. Hun opholder sig midlertidigt i medlemsstat A, hvor der er indledt en efterforskning imod hende for bedrageri. Den judicielle myndighed i A ved, at Sonia opholder sig i B, og er af den opfattelse, at risikoen for, at hun vil undlade at give møde i retten, er ringe. I stedet for at lade hende være varetægtsfængslet i A kan den judicielle myndighed i A pålægge hende at indfinde sig regelmæssigt hos politimyndigheden i B. For at gøre det muligt for Sonia at tage tilbage til og tage ophold i B, indtil straffesagen indledes i A, kan den kompetente myndighed i A med Sonias samtykke udstede en kontrolordre for at få forpligtelsen til at indfinde sig på politistationen anerkendt og fuldbyrdet i B.

2.5.4. Overførelse af afgørelser om prøvetid med tilsyn og alternative sanktioner

Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner ⁽²⁾

I medfør af rammeafgørelse 2008/947/RIA anvendes princippet om gensidig anerkendelse på alternativer til frihedsstraf og foranstaltninger til fremme af førtidig løsladelse. Det relevante tidspunkt er tidspunktet, før straffesagen indledes.

Den indeholder regler om, at en afgørelse om prøvetid med tilsyn eller alternative sanktioner kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den, hvor personen blev dømt, forudsat at vedkommende samtykker heri.

Eksempel: Anna er statsborger i medlemsstat A, men er på ferie i medlemsstat B. Hun er fundet skyldig i et strafbart forhold i B og dømt til at udføre samfundstjeneste i stedet for frihedsstraf. Hun kan vende tilbage til A, hvorefter myndighederne i A er forpligtet til at anerkende den idømte samfundstjeneste og føre tilsyn med Annas udførelse af den.

⁽¹⁾ EUT L 294 af 11.11.2009, s. 20.

⁽²⁾ EUT L 337 af 16.12.2008, s. 102.

2.5.5. Økonomiske sanktioner

Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte ⁽¹⁾

I medfør af rammeafgørelse 2005/214/RIA anvendes princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte, der pålægges af judicielle eller administrative myndigheder. Formålet med afgørelsen er at lette fuldbyrdelsen af sådanne straffe i en anden medlemsstat end den, hvor den blev pålagt. Det gøres herved muligt for en judicial eller administrativ myndighed at overføre en bødestraf direkte til en myndighed i en anden EU-medlemsstat og at få straffen anerkendt og fuldbyrdet uden yderligere formaliteter.

Rammeafgørelse 2005/214/RIA finder anvendelse på alle strafbare forhold, jf. artikel 1, litra a), nr. i) og ii), samt »overtrædelser af almindelige retsregler«, forudsat at den pågældende har haft lejlighed til at få sagen prøvet ved »en domstol med kompetence i navnlig straffesager« (Domstolen har nærmere redegjort for sidstnævnte begreb navnlig i sag C-60/12, Balá ⁽²⁾, præmis 39 og 40).

Proceduren finder anvendelse i situationer, der går på tværs af grænserne, hvor en bødestraf pålægges i en medlemsstat, og denne straf forventes fuldbyrdet i den medlemsstat, hvor gerningsmanden bor eller råder over aktiver eller indkomst.

I visse medlemsstaters retsorden kan en ubetalt bøde konverteres til en frihedsstraf. I disse situationer kan en europæisk arrestordre eventuelt udstedes med henblik på fuldbyrdelse af frihedsstraffen. Det anbefales, at det så vidt muligt overvejes at tage rammeafgørelse 2005/214/RIA i brug som en af metoderne til gennemtvangelse af betalingen, før bødestrafen konverteres til en frihedsstraf, og det således ikke bliver nødvendigt at udstede en europæisk arrestordre.

2.5.6. Overførsel af straffesager

Der bør overvejes at overføre straffesager til den medlemsstat, hvor den tiltalte opholder sig, i relevante tilfælde. Retsgrundlaget for overførslen er konventionen fra 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager. De medlemsstater, der ikke har ratificeret denne konvention, kan støtte overførslen på den modtagende medlemsstats almindelige kompetence til at iværksætte en strafferetlig efterforskning. I så fald fremsættes anmodningen sædvanligvis i medfør af artikel 21 i Europarådets konvention om gensidig retshjælp i straffesager af 20. april 1959 (ETS nr. 30).

2.6. Specialitetsreglen — eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser

I almindelighed kan en person, der er overgivet, ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde frihedsberøves for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet. Dette kommer til udtryk i den specialitetsregel, der er fastsat i artikel 27 i EAO-rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Der er knyttet en række undtagelser til specialitetsreglen. EAO-rammeafgørelsen giver medlemsstaterne mulighed for i forhold til andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, at give afkald på at påberåbe sig specialitetsreglen, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i den konkrete sag anfører andet i sin afgørelse om overgivelse, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 1. Ifølge de for Kommissionen foreliggende oplysninger er det kun Estland, Østrig og Rumænien, der har afgivet sådanne meddelelser.

Desuden er der i EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, en opregning af andre situationer, hvor specialitetsreglen ikke finder anvendelse:

- »a) hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
- b) hvis lovovertrædelserne ikke kan straffes med frihedsberøvelse
- c) hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed
- d) hvis den pågældende vil blive pålagt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for bøde, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed

⁽¹⁾ EUT L 76 af 22.3.2005, s. 16.

⁽²⁾ EU-Domstolens dom af 14.11.2013, Balá, C-60/12, ECLI:EU:C:2013:733.

- e) hvis den pågældende har givet sit samtykke til overgivelse, eventuelt samtidig med at han giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen, i henhold til artikel 13
- f) hvis den pågældende efter overgivelsen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente udstedende judicielle myndigheder og føres til protokols i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale lovgivning. Afkaldet skal indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet det frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har han ret til juridisk bistand.»

I andre tilfælde er det nødvendigt at indhente den oprindelige fuldbyrdende medlemsstats samtykke til retsforfølgning eller fuldbyrdelse af de andre lovovertrædelser, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g). Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til EAO-rammeafgørelsen, med mindre der foreligger en obligatorisk eller fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelsen.

Hvis det er relevant, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed betinge sit samtykke af en af betingelserne vedrørende livsvarig fængselsstraf og overførsel af statsborgere eller bosatte i EAO-rammeafgørelsens artikel 5 (jf. denne håndbogs afsnit 5.8). I disse tilfælde skal den udstedende medlemsstat give de relevante garantier, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 4.

Den procedure, der skal følges ved afkald på specialitetsreglen, når den fuldbyrdende judicielle myndighed giver samtykke hertil

Anmodningen om samtykke skal afgives efter den samme procedure og skal omfatte de samme oplysninger, som gælder for en normal arrestordre. Den kompetente judicielle myndighed sender således anmodningen om samtykke direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed, der overgav personen. Oplysningerne i anmodningen skal, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, oversættes efter de samme regler som dem, der gælder for arrestordren. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal træffe afgørelsen senest 30 dage efter modtagelsen af anmodningen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 4.

I dommen i sag C-388/08 PPU, Leymann og Pustovarov ⁽¹⁾, tog Domstolen stilling til, hvordan det skal afgøres, om den pågældende overtrædelse er en »anden lovovertrædelse« end den, for hvilken den pågældende er overgivet, i betydningen i EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 2, så samtykkeproceduren i EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, skal iværksættes. Domstolen udtalte i den forbindelse, at:

»(...) er det nødvendigt at undersøge, om de forhold, der udgør lovovertrædelsen, i henhold til den retlige beskrivelse fra den udstedende medlemsstat er de forhold, for hvilke personen er blevet overgivet, og om der er tilstrækkelig overensstemmelse mellem de oplysninger, som fremgår af arrestordren, og de oplysninger, der er nævnt i det senere procesdokument. Ændringer med hensyn til tid og sted er tilladt, forudsat at de fremgår af de oplysninger, som er blevet indsamlet i løbet af den procedure, som finder anvendelse i den udstedende medlemsstat med hensyn til den adfærd, som er beskrevet i arrestordren, at de ikke ændrer lovovertrædelsens karakter, og at de ikke medfører grunde til at afslå fuldbyrdelse i henhold til rammeafgørelsens artikel 3 og 4.«

3. PROCEDUREN FOR UDSTEDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

3.1. Andre verserende straffesager og europæiske arrestordrer, der vedrører samme person

3.1.1. I den udstedende medlemsstat:

Før der udstedes en europæisk arrestordre, anbefales det, at den judicielle myndighed undersøger, om der er rejst andre straffesager eller udstedt andre europæiske arrestordrer vedrørende den eftersøgte i den udstedende medlemsstat.

Hvis der i den udstedende medlemsstat verserer andre straffesager mod den eftersøgte eller er afsagt andre eksigible domme, hvorved vedkommende er idømt frihedsstraf, tilrådes det at kontakte og om muligt koordinere sagen med andre nationale myndigheder, før der udstedes en europæisk arrestordre. Det er vigtigt at sikre sig, at arrestordren omfatter alle de lovovertrædelser, som den eftersøgte vil blive retsforfulgt for, eller som vedkommende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat. Dette tilrådes navnlig på grund af specialitetsreglen, der kan være til hinder for retsforfølgning eller domfældelse for andre lovovertrædelser end dem, der gav anledning til den fuldbyrdende medlemsstats overgivelse af den pågældende (jf. afsnit 2.6). Selv om der kan anmodes om den pågældendes eller den fuldbyrdende medlemsstats samtykke til retsforfølgning eller fuldbyrdelse af straffen for disse lovovertrædelser efter overgivelsen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra f) og g), har det vist sig, at opnåelsen af et sådant samtykke i praksis kan være langsom eller omstændelig.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 1.12.2008, Leymann and Pustovarov, C-388/08/PPU, ECLI:EU:C:2008:669.

Alle lovovertrædelser bør om muligt inkluderes i én arrestordre, da dette vil fremskynde proceduren i den fuldbyrdende medlemsstat, og gøre den mere effektiv. Hvis der er udstedt en tidligere europæisk arrestordre vedrørende den samme person, kan den om muligt erstattes af en ny arrestordre, der omfatter både lovovertrædelserne fra den gamle arrestordre og de nye lovovertrædelser. Hvis der tidligere er foretaget en indberetning med henblik på anholdelse af den pågældende, bør den opdateres for at inkludere den nye arrestordre. Det er muligt at indgive mere end én arrestordre pr. indberetning med henblik på anholdelse (jf. punkt 3.1 i SIRENE-håndbogen).

3.1.2. I en anden medlemsstat:

Hvis der er noget, der tyder på, at der i en anden medlemsstat eller andre medlemsstater verserer andre straffesager mod den eftersøgte eller er afsagt andre eksigible domme, hvorved vedkommende er idømt en frihedsstraf, kan det være hensigtsmæssigt at kontakte myndighederne i den anden medlemsstat eller de andre medlemsstater, før den europæiske arrestordre udstedes. I sådanne tilfælde kan myndighederne i de forskellige medlemsstater undersøge, om det er muligt at nå til enighed om, hvilken medlemsstat, der skal udstede (den første) arrestordre, og om det er muligt at samle straffesagerne i én eller i det mindste færre medlemsstater.

De kompetente myndigheder bør undersøge, om der til SIS er foretaget en indberetning med henblik på anholdelse af den samme person i en anden medlemsstat. Flere medlemsstater kan foretage en indberetning med henblik på anholdelse af samme person. I tilfælde af en arrest vil SIRENE-kontoret i den fuldbyrdende medlemsstat samtidig informere hver af de berørte medlemsstater (jf. punkt 3.2 i SIRENE-håndbogen).

De kompetente myndigheder kan også kontakte Eurojust, det europæiske retlige netværks kontaktpunkter eller begge eller direkte kontakte den kompetente myndighed i en anden medlemsstat ⁽¹⁾.

Det bemærkes, at den fuldbyrdende medlemsstat, hvis den har modtaget flere arrestordrer for den eftersøgte, under alle omstændigheder må tage stilling til, hvortil den eftersøgte først skal overgives (jf. afsnit 5.10). Det kan derfor være mere effektivt, at de udstedende judicielle myndigheder når til enighed om, til hvilken af medlemsstaterne, den eftersøgte først skal overgives, før der udstedes flere arrestordrer. Skønt den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke er bundet af de aftaler vedrørende konkurrerende arrestordrer, der er indgået mellem de udstedende judicielle myndigheder, bør den tage hensyn til dem.

De må derfor ligeledes tilrådes, at afsnit »f« (andre forhold af relevans for sagen) i den europæiske arrestordreformular udfyldes, så de fuldbyrdende judicielle myndigheder straks får kendskab hertil.

3.2. Udfyldelse af den europæiske arrestordreformular

Bilag III indeholder en detaljeret vejledning i udfyldelsen af den europæiske arrestordreformular.

3.2.1. Oplysninger, der altid skal angives

Den fuldbyrdende judicielle myndighed bør altid have et minimum af oplysninger, så de kan tage stilling til anmodningen om overgivelse, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2. Myndigheden skal i særdeleshed have mulighed for at bekræfte personens identitet og vurdere, om en af grundene til at afslå fuldbyrdelsen foreligger. Den udstedende judicielle myndighed skal således være særlig omhyggelig med beskrivelsen af lovovertrædelserne i arrestordreformularen.

De nøjagtige oplysninger, der skal angives, afhænger af omstændighederne i den konkrete sag. Det er imidlertid vigtigt at være opmærksom på, at den fuldbyrdende judicielle myndighed måske ikke har noget eller kun begrænset kendskab til den sag, arrestordren vedrører, eller til den udstedende medlemsstats retsorden. Det er derfor helt afgørende, at de udstedende judicielle myndigheder sikrer sig, at oplysningerne i arrestordreformularen er klare, korrekte og udførlige. Hvis formularen er korrekt udfyldt, er der ikke behov for yderligere dokumenter.

Erfaringen viser, at anmodninger om yderligere oplysninger mellem udstedende og fuldbyrdende judicielle myndigheder er en af hovedårsagerne til forsinkelser ved fuldbyrdelsen af europæiske arrestordrer. Dette medfører ofte, at fristerne i EAO-rammeafgørelsen overskrides (jf. afsnit 4.1 om frister).

3.2.2. Nyttige supplerende oplysninger fra den udstedende judicielle myndighed

Hvis der foreligger fotografier eller fingeraftryk af den eftersøgte, skal de vedlægges indberetningen til SIS. Desuden skal der altid angives navn og adresse samt mobiltelefonnummer på den ansvarlige vagttjeneste og person, så de kan underrettes omgående, uanset hvornår på dagen den eftersøgte bliver fundet.

⁽¹⁾ Der findes en generel beskrivelse af Eurojust's og det europæiske retlige netværks opgaver i dokumentet »Assistance in International Cooperation in Criminal Matters for Practitioners — What can we do for you?«, der er tilgængeligt på netværkets hjemmeside (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>) og Eurojust's hjemmeside (<http://www.eurojust.europa.eu>).

Når der er en vis sandsynlighed for, at den fuldbyrdende medlemsstat vil stille krav om, at den udstedende medlemsstat stiller garantier som omhandlet i EAO-rammeafgørelsens artikel 5, tilrådes det, at tilføje de relevante oplysninger til arrestordren. Den udstedende judicielle myndighed kan f.eks. allerede have tilkendegivet, at den vil give samtykke til overgivelse af den eftersøgte til den fuldbyrdende medlemsstat på bestemte betingelser (jf. afsnit 5.8).

3.3. Fremsendelse af den europæiske arrestordre

Proceduren ved fremsendelse af arrestordren afhænger af, om den udstedende judicielle myndighed har kendskab til den eftersøgte opholdssted, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 9. I de fleste tilfælde er det uvist, hvor personen opholder sig, eller opholdsstedet ukendt, hvorfor arrestordren bør fremsendes til alle medlemsstater via SIS. Selv i tilfælde, hvor man har kendskab til personens opholdssted, kan den udstedende judicielle myndighed beslutte at foretage en indberetning til SIS, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2.

3.3.1. Når den eftersøgte opholdssted er ukendt

Når den eftersøgte opholdssted er ukendt, bør arrestordren fremsendes til alle medlemsstater. Med henblik herpå bør der foretages en indberetning med henblik på anholdelse eller overgivelse i SIS i overensstemmelse med SIS II-afgørelsens artikel 26. Opmærksomheden henledes på, at den udstedende judicielle myndighed skal udstede den europæiske arrestordre, før der kan foretages indberetning til SIS.

Hvis det er relevant, bør den udstedende judicielle myndighed sende en kopi af den originale europæiske arrestordre og alle relevante oplysninger vedrørende den pågældende til det nationale SIRENE-kontor gennem den kompetente politimyndighed.

SIRENE-kontoret i den udstedende medlemsstat undersøger, om oplysningerne er fuldstændige (f.eks. om fotografier eller fingeraftryk er til rådighed og kan vedlægges), vedlægger kopien af den originale arrestordre til indberetningen samt en oversættelse, hvis den foreligger, og godkender indberetningen til SIS. SIRENE-kontoret videregiver desuden indholdet af arrestordren til de øvrige SIRENE-kontorer via udveksling af supplerende oplysninger (formular A). Formular A udstedes på engelsk. Det er vigtigt at angive i formular A (rubrik 311), om eftersøgningen af personen er begrænset til bestemte medlemslandes område (geografisk eftersøgning).

Når myndigheden har modtaget formular A, undersøger de øvrige SIRENE-kontorer, om oplysningerne i formular A og i arrestordren er fuldstændige. Som det fremgår af artikel 25 i afgørelse 2007/533/RIA (SIS II-afgørelsen), kan SIRENE-kontoret også, under retsligt tilsyn, undersøge, om det er åbenbart, at fuldbyrdelsen af arrestordren skal afslås, og hvis det er tilfældet, markere indberetningen med et »flag« og derved forhindre, at der foretages anholdelse. Under denne efterprøvelsesproces bør brugerne fortsat have adgang til indberetningen. Hvis en medlemsstat ikke fuldbyrder arrestordren og derfor beslutter sig for at markere indberetningen med et flag, vil indberetningen fortsat være synlig for brugerne. Der skal ikke skrives til anholdelse af den eftersøgte, men dennes opholdssted skal klarlægges (jf. afsnit 3.6 i SIRENE-håndbogen).

Det modtagende SIRENE-kontor gennemgår også de nationale databaser, såsom politiets og kriminalforsorgens, for at se, om de nationale myndigheder har kendskab til den eftersøgte, og om vedkommende måske allerede sidder fængslet for en anden lovovertrædelse. Findes personen i forbindelse med disse undersøgelser, fremsender SIRENE-kontoret oplysningerne i formular A til den kompetente myndighed, der så fuldbyrder arrestordren.

Indberetningen med henblik på anholdelse kan ses af de kompetente myndigheder i alle medlemsstater (som regel retshåndhævende eller judicielle myndigheder). Hvis personen spores og anholdes i en anden medlemsstat på grundlag af en SIS-indberetning, vil den udstedende judicielle myndighed få meddelelse herom via det nationale SIRENE-kontor.

En indberetning til SIS med henblik på anholdelse ledsaget af en kopi af den originale europæiske arrestordre udgør og har samme retsvirkninger som en europæisk arrestordre, jf. artikel 31, stk. 1, i SIS II-afgørelsen. Efter at anden generation af SIS er blevet operativ, er det ikke længere nødvendigt at fremsende det originale arrestordredokument, da kopien af den originale arrestordre er direkte vedlagt indberetningen. Da den originale arrestordre imidlertid er udstedt på den udstedende stats sprog, og formular A er udstedt på engelsk, kan det stadig være nødvendigt for den udstedende judicielle myndighed at sende en oversættelse af arrestordren til den fuldbyrdende medlemsstat, efter at den efterlyste er blevet anholdt. Det er også muligt straks at vedlægge indberetningen en kopi af en oversættelse af den europæiske arrestordre til et eller flere officielle EU-sprog.

På det europæiske retlige netværks hjemmeside (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) er der en liste over de sprog, der accepteres i medlemsstaterne (jf. afsnit 3.4).

Den udstedende judicielle myndighed skal sikre sig, at indberetningen til SIS kun lagres så længe, det er nødvendigt for at opnå formålet med indberetningen, jf. artikel 44, stk. 1, i SIS II-afgørelsen. Det indebærer, at indberetningen skal slettes, hvis den europæiske arrestordre trækkes tilbage (jf. denne håndbogs afsnit 10.4), eller overgivelsen har fundet sted (jf. afsnit 3.11 i SIRENE-håndbogen).

3.3.2. Når den eftersøgte opholdssted er kendt

Når den eftersøgte opholdssted er kendt, kan den udstedende judicielle myndighed sende arrestordren direkte til den kompetente myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1.

Hvis den udstedende judicielle myndighed ikke har kendskab til den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed, skal den foretage de nødvendige undersøgelser, herunder via det europæiske retlige netværks kontaktpunkter, for at indhente oplysning herom fra den fuldbyrdende medlemsstat, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 10, stk. 1. Atlasredskabet på det europæiske retlige netværks hjemmeside (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) indeholder ligeledes oplysninger herom, samt hver enkelt medlemsstats adresse og telefonnummer.

For at imødegå enhver risiko for at den eftersøgte undviger, kan den udstedende judicielle myndighed også sende arrestordren til det nationale SIRENE-kontor med henblik på fremsendelse til de øvrige medlemsstater via SIS (jf. afsnit 3.3.1). Indberetningen til SIS gør det muligt for politimyndighederne i medlemsstaterne at få kendskab til, at personen er efterlyst med henblik på anholdelse. Det bør imidlertid gøres klart for alle SIRENE-kontorer, at man ved, hvor personen opholder sig, for at undgå unødigt arbejde med at undersøge, om de nationale myndigheder har kendskab til personen, og om vedkommende befinder sig på deres område.

3.3.3. Fremsendelse af den europæiske arrestordre til medlemsstater, der ikke anvender SIS

På nuværende tidspunkt anvender følgende medlemsstater ikke SIS: Irland og Cypern. Når en europæisk arrestordre skal fremsendes til en af disse medlemsstater, kan den sendes enten direkte eller via det relevante nationale Interpolkontor. Fremsendelse via Interpol er reguleret i EAO-rammeafgørelsens artikel 10, stk. 3.

Det skal imidlertid bemærkes, at en efterlysning via Interpol i nogle medlemsstater ikke udgør et tilstrækkeligt grundlag for anholdelse. Det er derfor vigtigt klart at anføre i indberetningen, at der foreligger en europæisk arrestordre, eftersom en arrestordre altid indebærer en forpligtelse til at anholde den eftersøgte.

3.4. Oversættelse af den europæiske arrestordre

Den europæiske arrestordreformular skal udfyldes på eller oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat. Hvis den fuldbyrdende medlemsstat har erklæret, at den også accepterer oversættelser til et eller flere af EU-institutionernes officielle sprog, kan arrestordren dog i stedet oversættes til et af disse sprog, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2.

På det europæiske retlige netværks hjemmeside (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu> — *Fiches belges tool*) er der en liste over de sprog, som medlemsstaterne accepterer.

Når den europæiske arrestordre fremsendes via SIS, kan den udstedende medlemsstat også vedlægge en kopi af en oversættelse af arrestordren på et eller flere af EU-institutionernes officielle sprog til indberetningen til SIS som omhandlet i artikel 27, stk. 2, i SIS II-afgørelsen. Disse oversættelser så vel som A-blanketten bør udgøre et tilstrækkeligt grundlag for udførelsen af den kontrol, der er gennemgået i denne håndbogs afsnit 3.3.1. Det bemærkes, at dette ikke påvirker forpligtelsen til at oversætte den europæiske arrestordre til et sprog, der accepteres af den fuldbyrdende medlemsstat.

Når der er en formodning om, hvor den eftersøgte vil blive anholdt, kan det være mere hensigtsmæssigt i forvejen at oversætte den europæiske arrestordre til den pågældende medlemsstats sprog. Dette vil gøre det nemmere at overholde den korte frist for fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre.

Når en europæisk arrestordre sendes direkte til en fuldbyrdende judicial myndighed, skal den ledsages af en oversættelse. Da europæiske arrestordrer skal behandles og fuldbyrdes som hastesager, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 1, skal den udstedende medlemsstat sende oversættelsen så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden den frist, som medlemsstaten har fastsat for modtagelse af en oversat arrestordre (jf. denne håndbogs afsnit 4.3).

Oversættelsen skal foretages ved hjælp af den standardformular, der er udarbejdet på alle 24 officielle EU-sprog. Formularen er tilgængelig på alle sprog på det europæiske retlige netværks hjemmeside (Juridisk bibliotek og kompendium i både pdf- og word-format).

3.5. Når den eftersøgte er blevet anholdt: Samarbejde og kommunikation med de kompetente myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat

Efter at den eftersøgte er blevet anholdt i en anden medlemsstat, bør de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat hurtigt svare på anmodninger om oplysninger og andre anmodninger fra myndighederne i den fuldbyrdende medlemsstat. Det tilrådes de kompetente myndigheder i den udstedende medlemsstat at konsultere retningslinjerne for godt samarbejde og kommunikation med de kompetente myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat i denne håndbogs DEL II. Det europæiske retlige netværk eller Eurojust kan være behjælpelige, hvis der skulle opstå kommunikationsproblemer. SIRENE-kontoret letter også ofte kommunikationen, når personen er blevet pågrebet, efter at vedkommende er blevet indberettet til SIS med henblik på anholdelse.

Hvis den udstedende judicielle myndighed beslutter at trække sin arrestordre tilbage, bør den snarest muligt orientere den fuldbyrdende judicielle myndighed herom, navnlig hvis den eftersøgte er blevet frihedsberøvet. Den skal ligeledes sikre sig, at indberetningen til SIS slettes.

Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 15, stk. 3.

DEL II: FULDBYRDELSE AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

4. FREMGANGSMÅDEN VED FULDBYRDELSEN HERAF

4.1. Fristen for at træffe afgørelse om fuldbyrdelse af arrestordren

Der er fastsat strenge frister for fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre. Fristen afhænger af, om den eftersøgte har givet samtykke til overgivelsen. Det skal understreges, at alle arrestordrer uanset den fastsatte frist skal behandles og fuldbyrdes som **en hastesag**, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 1.

Hvis den eftersøgte giver samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre **senest ti dage efter**, at dette samtykke er givet, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 2.

Hvis den eftersøgte ikke giver samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre **senest 60 dage efter**, at vedkommende er blevet anholdt, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 3.

Ifølge EAO-rammeafgørelsen kan et samtykke i princippet ikke tilbagekaldes. Medlemsstaterne kan imidlertid fastsætte, at samtykket og i givet fald afkaldet på anvendelse af specialitetsreglen (jf. afsnit 2.6), kan tilbagekaldes i henhold til national ret. Hvis den eftersøgte tilbagekalder sit samtykke, finder den oprindelige 10-dages frist ikke længere anvendelse, idet den konverteres til en 60-dages frist, der begynder at løbe fra den dag, hvor anholdelsen fandt sted, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 13, stk. 4. Ved fastlæggelsen af fristen medregnes perioden mellem datoen for samtykket og datoen for tilbagekaldelsen ikke.

Når arrestordren i det konkrete tilfælde ikke kan fuldbyrdes inden for de gældende frister, kan fristerne undtagelsesvis forlænges med **yderligere 30 dage**. I så fald skal den fuldbyrdende judicielle myndighed straks underrette den udstedende judicielle myndighed herom med angivelse af grundene til forsinkelsen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 4.

Som Domstolen fastslog i dommen i sag C-168/13 PPU, *Jeremy F.* ⁽¹⁾, skal et eventuelt retsmiddel med opsættende virkning, der er fastsat i national lovgivning til prøvelse af en afgørelse om overgivelse, under alle omstændigheder overholde EAO-rammeafgørelsens frister for at træffe endelig afgørelse EAO-rammeafgørelsen.

I dommen i sag C-237/15 PPU, *Lanigan* ⁽²⁾, fandt Domstolen, at overskridelse af fristen for at træffe afgørelse om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre ikke fritager den kompetente ret for dens forpligtelse til at træffe en afgørelse i denne henseende og ikke i sig selv er til hinder for, at den eftersøgte fortsat holdes varetægtsfængslet. Hvis frihedsberøvelsen kommer til at vare for længe, må den eftersøgte imidlertid løslades, og de nødvendige foranstaltninger træffes til at undgå, at den pågældende flygter.

Forpligtelsen til at informere Eurojust om forsinkelser

Når en medlemsstat ikke kan overholde fristerne, skal de kompetente myndigheder underrette Eurojust og angive grundene til forsinkelsen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 7. Henset til den grundlæggende betydning af at overholde fristerne ved behandlingen af en europæisk arrestordre overvåger Eurojust de sager, hvor fristerne ikke kunne overholdes — hvis den får meddelelse herom. På dette grundlag kan Eurojust bistå med at identificere de problemer, der giver anledning til forsinkelser. I mange situationer kan Eurojust hjælpe de kompetente myndigheder med at overholde fristerne, f.eks. ved at lette udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder.

4.2. Fristen for at overgive den eftersøgte (efter afgørelsen om fuldbyrdelse af arrestordren er truffet)

Fristen for overgivelse af den eftersøgte begynder at løbe umiddelbart efter, at den endelige afgørelse om at fuldbyrde den europæiske arrestordre er truffet. De berørte myndigheder bør hurtigst muligt nå til enighed om en dato for overgivelsen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 23, stk. 1. Under alle omstændigheder skal overgivelsen finde sted senest **10 dage** efter, at den endelige afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre er truffet, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 23, stk. 2. Det er derfor nødvendigt at nå til enighed om de praktiske aspekter i forbindelse med overgivelsen uden ophold.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 30.5.2013, *Jeremy F.*, C-168/13/PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽²⁾ Domstolens dom af 16.7.2015, *Lanigan*, C-237/15/PPU, ECLI:EU:C:2015:474.

Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af medlemsstaterne, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for de 10 dage, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks kontakte hinanden og aftale en ny dato for overgivelse. I så fald skal overgivelsen finde sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3.

I dommen i sag C-640/15, Vilkas ⁽¹⁾, fastslog Domstolen, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan aftale en ny overgivelsesdato med den udstedende judicielle myndighed, selv om de to tidligere forsøg på overgivelse slog fejl på grund af den eftersøgte modstand, forudsat at denne modstand ikke kunne have været forudset af myndighederne, og at konsekvenserne heraf ikke kunne have været undgået på trods af, at myndighederne udviste størst mulig påpasselighed, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. Disse myndigheder er stadig forpligtede til at aftale en ny overgivelsesdato, hvis de i artikel 23 fastsatte frister er overskredet.

Vedrørende udsættelse af overgivelsen af tungtvejende humanitære årsager, såsom den eftersøgte alvorlige sygdom, henvises til afsnit 5.9.1.

4.3. Oversættelse af den europæiske arrestordre

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan eventuelt fastsætte en frist for modtagelsen af oversættelsen af den europæiske arrestordre. Arrestordren skal oversættes til et af de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat eller et andet sprog, som denne medlemsstat har angivet, at den accepterer. De fuldbyrdende judicielle myndigheder opfordres kraftigt til at fastsætte en frist på **mellem 6 og 10 kalenderdage**.

Erfaringen viser, at en frist, der er kortere end seks dage, ofte er for kort til, at der kan fremskaffes en oversættelse af tilstrækkelig kvalitet. En frist på over 10 dage kunne anses for at føre til en urimelig forlængelse af proceduren, navnlig når den eftersøgte er frihedsberøvet.

4.4. Kommunikation mellem myndighedernes kompetente judicielle myndigheder, før afgørelsen om overgivelse træffes

4.4.1. Hvornår skal der tages kontakt

Supplerende oplysninger, der er nødvendige for at muliggøre en afgørelse om overgivelse

Anmodninger om supplerende oplysninger bør kun undtagelsesvis forekomme. Denne kommunikation bør finde sted via SIRENE-kontoret under anvendelse af de dertil bestemte formularer (formular M). Den europæiske arrestordre bygger på den almindelige antagelse, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan træffe afgørelse om overgivelse på grundlag af de oplysninger, der fremgår af arrestordren. Denne antagelse er støttet på princippet om gensidig anerkendelse og på behovet for, at der hurtigt træffes en afgørelse om overgivelse. Supplerende oplysninger er ikke desto mindre nødvendige i visse situationer for at kunne overholde forpligtelsen til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.

Hvis de oplysninger, som den udstedende medlemsstat har afgivet, ikke er tilstrækkelige til, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan træffe afgørelse om overgivelsen, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed tage kontakt til den udstedende judicielle myndighed for at fremskaffe de fornødne supplerende oplysninger. Det påpeges, at dette i EAO-rammeafgørelsen er udtrykt som en **forpligtelse** for den fuldbyrdende judicielle myndighed (artikel 15, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen).

Kommunikationen mellem de udstedende og de fuldbyrdende judicielle myndigheder, før afgørelsen om overgivelse træffes, bør primært vedrøre supplerende oplysninger, der er relevante for afgørelsen om overgivelse (jf. afsnit 5.6). Anmodninger om supplerende oplysninger bør således navnlig vedrøre indholdet af de oplysninger i arrestordre-formularen, der er nødvendige for at vurdere, om det er muligt at fuldbyrde arrestordren, og om en af grundene til at afslå fuldbyrdelse foreligger.

I overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse kan den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke anfægte rigtigheden af de afgørelser, der er truffet af den udstedende medlemsstats judicielle myndigheder, i tvivl.

Kommunikationen bør altid finde sted så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for fristerne i EAO-rammeafgørelsens artikel 17.

I følgende situationer er det typisk nødvendigt at anmode om supplerende oplysninger:

- a) en relevant del af arrestordreformulareren er ikke udfyldt
- b) indholdet af arrestordren er uklart
- c) der er en åbenlys fejl i arrestordreformulareren
- d) det er usikkert, om den korrekte person blev anholdt i medfør af arrestordren.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 25.1.2017, Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39.

Før en grund til at meddele afslag påberåbes

I mange situationer vil den fuldbyrdende judicielle myndighed kontakte den udstedende judicielle myndighed, før den beslutter sig for at påberåbe sig en grund til at afslå fuldbyrdelsen. Dette kan eksempelvis være hensigtsmæssigt ved afgørelsen af, om der er andre foranstaltninger inden for rammerne af det retlige samarbejde, der kan bringes i anvendelse, såfremt arrestordren ikke kan fuldbyrdes.

Andre grunde til kommunikation mellem myndighederne

Yderligere kommunikation kan også være påkrævet, f.eks.:

- a) for at opnå garantier fra den udstedende medlemsstat vedrørende livsvarig fængselsstraf eller i forbindelse med overførsel af statsborgere eller bosatte til den fuldbyrdende medlemsstat for dér at afsone frihedsstraffe (jf. afsnit 5.8), og
- b) såfremt der foreligger flere arrestordrer vedrørende den samme person (jf. afsnit 5.10).

4.4.2. Kommunikationsmåde

Den europæiske arrestordre bygger på princippet om direkte kontakt mellem de kompetente myndigheder. Direkte kommunikation mellem de udstedende og de fuldbyrdende judicielle myndigheder har den fordel, at den er hurtig og pålidelig.

Kommunikationen skal imidlertid finde sted mellem de centrale myndigheder, hvis den berørte medlemsstat har udpeget en central myndighed til officiel korrespondance i medfør af EAO-rammeafgørelsens artikel 7. Oplysninger om, hvilke medlemsstater der har gjort brug af denne mulighed, kan fås på det europæiske retlige netværks hjemmeside (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>)

Retligt atlas (kontaktoplysninger)

De kompetente myndigheders kontaktoplysninger forefindes i atlasredskabet på det europæiske retlige netværks hjemmeside (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>). Atlasset blev oprettet til brug for identifikation af den myndighed, der har stedlig kompetence til at modtage den afgørelse, der skal fuldbyrdes, og for at kunne kontakte den relevante person med henblik på drøftelse af praktiske problemer i relation til den europæiske arrestordre og andre retsakter, der bygger på princippet om gensidig anerkendelse.

Kommunikationsformer

EAO-rammeafgørelsen indeholder ingen specifikke formkrav eller procedureregler for kommunikation efter modtagelsen af en europæisk arrestordre. Kommunikationen kan finde sted ved hjælp af alle til rådighed stående midler, der er tilstrækkeligt sikre (f.eks. telefon eller e-mail). Den mest effektive måde er at kommunikere direkte med et minimum af formaliteter og om muligt blive enig om brug af et fælles sprog.

Det anbefales at holde skriftlig kommunikation på et så simpelt niveau som muligt. Udtryk og begreber, der kunne have forskellige betydninger i forskellige retssystemer, bør undgås eller forklares. Dette vil bidrage til at undgå misforståelser og problemer med oversættelser.

God kommunikation bidrager til en hurtig procedure, til at undgå misforståelser og til at overholde de korte frister, der er fastsat i EAO-rammeafgørelsens artikel 17 (jf. denne håndbogs afsnit 4.1. og 4.2. om frister).

Altid hastende

Den udstedende judicielle myndighed skal behandle anmodninger om supplerende oplysninger som en hastesag. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan fastsætte en (rimelig) frist for modtagelse af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholdefristerne i EAO-rammeafgørelsens artikel 17, jf. dens artikel 15, stk. 2.

De kompetente myndigheder skal også tage hensyn til den forsinkelse, som anmodninger om supplerende oplysninger kan give anledning til, og forsøge at begrænse denne forsinkelse.

Eurojust eller det europæiske retlige netværks kontaktpunkter kan lette kommunikationen

Det europæiske retlige netværks kontaktpunkter eller de nationale medlemmer af Eurojust kan lette kommunikationen med de andre medlemsstaters myndigheder. Både det europæiske retlige netværk og Eurojust kan sørge for hurtig og uformel kommunikation mellem repræsentanter for alle medlemsstaternes retssystemer.

Benyttelse af det europæiske retlige netværk eller Eurojust i overensstemmelse med deres specifikke roller er navnlig tilrådeligt i hastende tilfælde, eller når det er vanskeligt at få kontakt til den rette myndighed.

F.eks. kan værktøjer på det europæiske retlige netværks hjemmeside (det judicielle atlas *Fiches belges*) og det europæiske retlige netværks kontaktpunkter benyttes til at få fastslået, hvilke fuldbyrdende judicielle myndigheder er kompetente, og kan give oplysninger om de specifikke krav i den fuldbyrdende medlemsstat, hvorimod det nationale medlem af Eurojust bør inddrages, hvis der opstår gentagne forsinkelser eller afslag på fuldbyrdelse, samt i tilfælde af overlappende arrestordre. Desuden kan det europæiske retlige netværks sikre telekommunikationssystem benyttes som kanal til at fremsende europæiske arrestordre, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 10, stk. 2. Som led i god praksis bør det nævnes i arrestordreformular, hvis det europæiske retlige netværks kontaktpunkter eller de nationale medlemmer af Eurojust eller andre personer, der er ansvarlige for sagen, har været inddraget i forberedelsen af arrestordren ⁽¹⁾.

SIRENE-kontorernes rolle

Ved indberetninger til SIS med henblik på anholdelse er SIRENE-kontorerne ansvarlige for udvekslingen af oplysninger fra det tidspunkt, personen bliver fundet, (»hittet«) og som minimum indtil begyndelsen af den formelle overgivelsesprocedure. De judicielle myndigheder bør holde SIRENE-kontoret informeret om enhver udvikling, der finder sted mellem hittet og den endelige afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre.

4.5. Den fuldbyrdende judicielle myndigheds pligt til at underrette den udstedende judicielle myndighed efter, at der er truffet afgørelse om overgivelse

Når den fuldbyrdende judicielle myndighed har truffet afgørelse om, hvorvidt den eftersøgte skal overgives, har den pligt til at underrette den udstedende medlemsstat om afgørelsen og om varigheden af varetægtsfængslingen.

4.5.1. Oplysninger om afgørelsen om overgivelse

Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal underrette den udstedende judicielle myndighed om afgørelsen om overgivelse. Uanset om den eftersøgte vil blive overgivet, skal denne underretning finde sted **umiddelbart efter, at afgørelsen er blevet truffet**, med henblik på at gøre det muligt for den udstedende medlemsstats myndigheder at træffe de relevante forholdsregler. Forpligtelsen til at underrette den udstedende medlemsstat herom fremgår af EAO-rammeafgørelsens artikel 22.

I dette øjemed anbefales det at anvende standardformularen i bilag VII til denne håndbog. Det anbefales ligeledes, at den fuldbyrdende judicielle myndighed meddeler afgørelsen **direkte** til den udstedende judicielle myndighed, da dette fremmer en hurtig og klar kommunikation (jf. afsnit 4.4.2).

Ethvert afslag på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal begrundes, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 6.

Det er vigtigt, at de fuldbyrdende judicielle myndigheder **klart anfører, hvilken lovovertrædelse/hvilke lovovertrædelser afgørelsen om overgivelse vedrører**. Dette er relevant som følge af specialitetsreglen i EAO-rammeafgørelsens artikel 27 i (jf. denne håndbogs afsnit 2.6.). Specialitetsreglen kan være til hinder for, at den udstedende medlemsstat kan indlede retsforfølgning vedrørende andre lovovertrædelser, der er begået før overgivelsen, end den eller dem, der lå til grund for den eftersøgtes overgivelse.

I tilfælde hvor den europæiske arrestordre er blevet indberettet til SIS, bør den fuldbyrdende judicielle myndighed meddele sin afgørelse til sin medlemsstats SIRENE-kontor.

4.5.2. Oplysninger om varigheden af varetægtsfængslingen

Alle oplysninger om varigheden af den eftersøgte varetægtsfængsling på grundlag af den europæiske arrestordre skal videregives til den udstedende judicielle myndighed. Det fremgår af EAO-rammeafgørelsens artikel 26, stk. 2, EAO-rammeafgørelsen, at disse oplysninger skal videregives **samtidig med overgivelsen**. Disse oplysninger kan videregives af den fuldbyrdende judicielle myndighed eller den udpegede centrale myndighed.

Det er vigtigt, at den udstedende medlemsstats myndigheder har kendskab til præcist, hvor længe den pågældende har været varetægtsfængslet. Denne periode skal fradrages i den endelige frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 26, stk. 1.

Standardformularen i bilag VII giver mulighed for at anføre varigheden af varetægtsfængslingen.

⁽¹⁾ Der findes en generel beskrivelse af Eurojust's og det europæiske retlige netværks opgaver i dokumentet »Assistance in International Cooperation in Criminal Matters for Practitioners — What can we do for you?«, der er tilgængeligt på netværkets hjemmeside (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu>) og Eurojust's hjemmeside (<http://www.eurojust.europa.eu>).

I dommen i sag C-294/16 PPU, JZ ⁽¹⁾ fastslog Domstolen følgende:

»47. [...] skal begrebet »varetægtsfængsl[ing]« som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 fortolkes således, at det foruden fængsling omfatter enhver foranstaltning eller række foranstaltninger, der iværksættes over for den pågældende person, og som på grund af deres art, varighed, virkninger og gennemførelse berøver den pågældende person dennes frihed på en måde, der kan sammenlignes med en fængsling.

[...]

53. Ved anvendelsen af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 er den judicielle myndighed i den medlemsstat, som har udstedt den europæiske arrestordre, forpligtet til at efterprøve, om de foranstaltninger, der er blevet truffet over for den pågældende person i den fuldbyrdende medlemsstat, skal sidestilles med en frihedsberøvelse som beskrevet i denne doms præmis 47 og derfor udgøre »varetægtsfængsl[ing]« som omhandlet i nævnte artikel 26, stk. 1. Såfremt denne judicielle myndighed i forbindelse med efterprøvelsen når frem til, at dette er tilfældet, kræver nævnte artikel 26, stk. 1, at den samlede periode, hvor disse foranstaltninger har været iværksat, skal fradrages i den periode med frihedsberøvelse, som personen skal afsone i den medlemsstat, der har udstedt den europæiske arrestordre.

[...]

55. For så vidt som nævnte artikel 26, stk. 1, begrænser sig til at fastsætte et mindsteniveau af beskyttelse af den af den europæiske arrestordre omfattede persons grundlæggende rettigheder, kan bestemmelsen, således som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, imidlertid ikke fortolkes således, at den er til hinder for, at den judicielle myndighed i den medlemsstat, som har udstedt denne arrestordre, alene på grundlag af national ret kan fradrage en del af eller hele den periode, hvor den pågældende person i den fuldbyrdende medlemsstat har været omfattet af foranstaltninger, der ikke har indebåret en frihedsberøvelse, men en frihedsbegrænsning, i den samlede varighed af den frihedsberøvelse, som personen skal afsone i den udstedende medlemsstat.

56. Endelig skal det bemærkes, at i forbindelse med den i denne doms præmis 53 omhandlede efterprøvelse kan den judicielle myndighed i den medlemsstat, som har udstedt den europæiske arrestordre, på grundlag af artikel 26, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 anmode den fuldbyrdende medlemsstats kompetente myndighed om alle de oplysninger, som det skønnes nødvendigt at fremsende.«

4.6. Varetægtsfængsling i den fuldbyrdende medlemsstat

Når den eftersøgte anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet eller løslades, indtil der træffes afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre. En varetægtsfængsling er således ikke absolut nødvendig, og den pågældende kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 12.

Når den pågældende ikke forbliver varetægtsfængslet, er den kompetente myndighed i den fuldbyrdende stat forpligtet til at træffe enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at den pågældende flygter, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 12. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte et rejseforbud eller en forpligtelse til at lade sig registrere med jævne mellemrum og elektronisk overvågning.

Afgørelsen om varetægtsfængsling træffes i overensstemmelse med national ret og under iagttagelse af artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der bestemmer, at enhver har ret til frihed og personlig sikkerhed.

I dommen i sag C-237/15 PPU, Lanigan, udtalte Domstolen:

»Artikel 15, stk. 1, og artikel 17 i Rådets rammeafgørelse 2002/584 [...] skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed fortsat er forpligtet til at vedtage en afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre efter udløbet af de frister, der er fastsat i nævnte artikel 17.

Rammeafgørelsens artikel 12, sammenholdt med dens artikel 17, og henset til artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at den i en sådan situation ikke er til hinder for den fortsatte varetægtsfængsling af den eftersøgte i overensstemmelse med lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, selv hvis den samlede varighed af varetægtsfængslingen af den pågældende overstiger disse frister, for så vidt som varigheden ikke er for vidtgående, henset til kendetegnene for den procedure, der føres i hovedsagen, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. Såfremt den fuldbyrdende judicielle myndighed beslutter at løslade nævnte person, er den forpligtet til at underlægge den midlertidige løsladelse af personen enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at den pågældende flygter, og at sikre sig, at de materielle betingelser for faktisk overgivelse af den pågældende fortsat er opfyldt, så længe der ikke er truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre.«

⁽¹⁾ Domstolens dom af 28.7.2016, JZ, C-294/16/PPU, ECLI:EU:C:2016:610.

5. AFGØRELSE OM OVERGIVELSE

5.1. Generel forpligtelse til at fuldbyrde europæiske arrestordrer

Den fuldbyrdende judicielle myndighed har en generel forpligtelse til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i EAO-rammeafgårelsen, jf. artikel 1. Disse bestemmelser gennemgås i denne håndbogs afsnit 5-8. Afgørelsen om overgivelse skal iværksættes inden for den frist, der er angivet i afsnit 4.

De kompetente myndigheder skal endvidere sikre sig, at den eftersøgte proceduremæssige minimumsrettigheder som omhandlet i afsnit 11 overholdes.

5.2. Listen med de 32 lovovertrædelser, der giver anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed

Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal kontrollere, om der er nogen af lovovertrædelserne, som den udstedende judicielle myndighed har fastslået henhører under en af de 32 kategorier af lovovertrædelser, der er opregnet i EAO-rammeafgårelsens artikel 2, stk. 2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan kun efterprøve, at der foreligger dobbelt strafbarhed i forbindelse med lovovertrædelser, der ikke står på listen over de 32 lovovertrædelser.

Det skal fremhæves, at det udelukkende er definitionen af lovovertrædelser og den maksimale straf i den udstedende medlemsstats lovgivning, der er relevant. Den fuldbyrdende judicielle myndighed må lægge de oplysninger til grund, som den udstedende judicielle myndighed har angivet i arrestordren.

I dommen i sag C-289/15, Grundza, fortolkede Domstolen artikel 7, stk. 3, og artikel 9, stk. 1, litra d), i rammeafgårelse 2008/909/RIA (navnlig for så vidt angår vurderingen af betingelsen om dobbelt strafbarhed). Domstolen fastslog følgende:

- »38. [...] i forbindelse med vurderingen af dobbelt strafbarhed påhviler [det] den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten at efterprøve, om de faktiske forhold, der er lagt til grund for konstateringen af lovovertrædelser, således som de er gengivet i dommen afsagt af udstedelsesstatens kompetente myndighed, også som sådan ville være strafbare på fuldbyrdelsesstatens område.

[...]

49. Inden for rammerne af vurderingen af dobbelt strafbarhed skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten [...] efterprøve ikke kun, om den interesse, som er beskyttet af udstedelsesstaten, er blevet tilsidesat, men om en tilsvarende interesse, der er beskyttet af national ret i denne stat, kunne anses for at være tilsidesat, hvis den omhandlede lovovertrædelse fandt sted på den medlemsstats område, som denne myndighed er omfattet af.»

Såfremt den fuldbyrdende judicielle myndighed er af den opfattelse, at der er en åbenbar fejl i denne henseende, bør den kontakte den udstedende judicielle myndighed for at få spørgsmålet afklaret (jf. afsnit 4.4 om kommunikation).

5.3. Accessoriske lovovertrædelser

Ved »accessoriske lovovertrædelser« forstår en eller flere lovovertrædelser, for hvilke strafferammen ligger under den grænse, der er fastsat i EAO-rammeafgårelsens artikel 2, stk. 1. Sådanne overtrædelser kan medtages i en europæisk arrestordre som accessoriske lovovertrædelser. Den udstedende judicielle myndighed kan medtage sådanne overtrædelser på arrestordreformularen, selv om de ikke falder ind under anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre (se afsnit 2.3).

En europæisk arrestordre skal imidlertid udstedes for mindst én lovovertrædelse, der overstiger grænsen i EAO-rammeafgårelsens artikel 2, stk.1.

EAO-rammeafgårelsen indeholder ingen udtrykkelige bestemmelser om spørgsmålet om overgivelse for accessoriske lovovertrædelser. Nogle medlemsstater tillader det, andre ikke. Hvis den fuldbyrdende medlemsstat ikke accepterer overgivelse i forbindelse med accessoriske overtrædelser, kan specialitetsreglen være til hinder for, at den udstedende medlemsstat retsforfølger disse lovovertrædelser (se afsnit 2.6 om specialitetsreglen).

Hvis en europæisk arrestordre omfatter accessoriske lovovertrædelser, tilrådes det, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i afgørelsen om overgivelse tydeligt angiver, om overgivelsen også vedrører de accessoriske overtrædelser. Overgivelse for accessoriske lovovertrædelser giver den udstedende medlemsstat kompetence til at retsforfølge eller fuldbyrde en dom om frihedsstraf for disse overtrædelser.

Bilag VIII indeholder en liste over de medlemsstater, i hvis retssystem der er mulighed for at foretage overgivelse for accessoriske lovovertrædelser.

5.4. Grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Den generelle forpligtelse til at fuldbyrde europæiske arrestordre (fastsat i EAO-rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, begrænses af en række obligatoriske og fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre (EAO-rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a). Det er vigtigt at bemærke, at ifølge EAO-rammeafgørelsen er det de eneste grunde, den fuldbyrdende judicielle myndighed kan påberåbe sig som begrundelse for at afslå fuldbyrdelse. Hvad angår de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed kun påberåbe sig de grunde, der er gennemført i national lovgivning. Domstolen har præciseret, at listen over grunde er **udtømmende** (navnlig i dommene i sag C-123/08, Wolzenburg, præmis 57, og i de forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru, præmis 80) ⁽¹⁾.

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan kontakte den udstedende judicielle myndighed, inden der træffes afgørelse om at afslå overgivelse. Det kan være tilrådeligt, hvis der er usikkerhed med hensyn til anvendelsen af en af grundene til at afslå fuldbyrdelse. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan også kommunikere om mulighederne for andre foranstaltninger såsom overførsel af fanger, inden der træffes afgørelse om afslag (se afsnit 4.4 om kommunikation og afsnit 2.5 om andre EU-foranstaltninger vedrørende retligt samarbejde i straffesager).

Efter at der er truffet afgørelse om at afslå overgivelse af den eftersøgte, kan denne ikke længere holdes varetægtsfængslet på grundlag af en europæisk arrestordre.

5.4.1. Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Når en eller flere af de obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre finder anvendelse, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre (EAO-rammeafgørelsens artikel 3). Når den fuldbyrdende judicielle myndighed derfor har fastslået, at en af disse grunde finder anvendelse, skal den afslå fuldbyrdelse. Grundene hertil er fastsat i artikel 3 i EAO-rammeafgørelsen.

Amnesti (artikel 3, nr. 1))

Den lovovertrædelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, er omfattet af amnesti i den fuldbyrdende medlemsstat. Det kræves desuden, at den fuldbyrdende medlemsstat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelsen i medfør af sin egen strafferet.

Ne bis in idem-princippet (artikel 3, nr. 2))

Det fremgår af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, at den eftersøgte er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat. Det kræves desuden, at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

Domstolen har afsagt en række domme i sager vedrørende fortolkningen af ne bis in idem-princippet i relation til artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf talen. Disse domme skal tages i betragtning ved fortolkningen af EAO-rammeafgørelsen, jf. dommen i sag C-261/09, Mantello ⁽²⁾, og tydeliggør begreber såsom »endelig afgørelse«, »samme handling« og »sanktionen er fuldbyrdet«. I dommen i sag C-129/14 PPU, Spasic ⁽³⁾, fastslog Domstolen, at artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf talen som sådan er forenelig med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvori dette princip er fastsat.

Bilag VI indeholder resuméer af Domstolens domme vedrørende ne bis in idem-princippet.

Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf talen

»En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning.«

Chartrets artikel 50

»Ret til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse

Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.«

⁽¹⁾ Domstolens dom af 6.10.2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, og af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198.

⁽²⁾ Domstolens dom af 16.11.2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽³⁾ Domstolens dom af 27.5.2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

Under den kriminelle lavalder (artikel 3, nr. 3))

På grund af sin alder kan den eftersøgte efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.

Medlemsstaterne definerer den kriminelle lavalder forskelligt. Også det tidspunkt, hvorfra alderen skal beregnes i en bestemt sag, varierer: det relevante tidspunkt kan f.eks. være, når den formodede lovovertrædelse finder sted, eller når personen sigtes.

Grundene til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre finder anvendelse, hvis den eftersøgte på grund af sin alder kun kan blive genstand for en civilretlig eller administrativ sag i den fuldbyrdende medlemsstat, men ikke en straffesag.

5.4.2. Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Hvis en af de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre finder anvendelse og er gennemført i national ret, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre afhængigt af sagens omstændigheder. Grundene hertil er fastsat i EAO-rammeafgørelsens artikel 4:

Ikke dobbelt strafbarhed (artikel 4, nr. 1))

Det forhold, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, udgør ikke en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.

Dette vedrører kun overtrædelser, der ikke er nævnt på listen i EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, over overtrædelser, for hvilke kontrollen med dobbelt strafbarhed er afskaffet. Selv om en handling svarer til en af de i EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, nævnte, men straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindre end tre år i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning, og handlingen ikke udgør en overtrædelse i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, finder denne fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse dog anvendelse. I dommen i sag C-289/15, Grundza, præciserede Domstolen, hvordan betingelsen om dobbelt strafbarhed skal bedømmes (se afsnit 5.2).

For så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre dog ikke afslås med den begrundelse, at den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den udstedende medlemsstats lovgivning.

Den pågældende retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat (artikel 4, nr. 2))

Den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, retsforfølges allerede i den fuldbyrdende medlemsstat for det samme forhold som det, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.

Hindringer for retsforfølgning for den samme lovovertrædelse i den fuldbyrdende medlemsstat (artikel 4, nr. 3))

De judicielle myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, eller at bringe retsforfølgningen til ophør, eller når den eftersøgte i en medlemsstat har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning.

Se også afsnit 5.4.1 om ne bis in idem-princippet.

Ingen mulighed for retsforfølgning eller straf på grund af forældelse (artikel 4, nr. 4))

Der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet.

Se også afsnit 5.4.1 om ne bis in idem-princippet.

Endelig dom i et tredjeland (artikel 4, nr. 5))

Det fremgår af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, at den eftersøgte er blevet endeligt dømt for de samme forhold af et tredjeland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

Den fuldbyrdende medlemsstat påtager sig at fuldbyrde dommen (artikel 4, nr. 6))

Når den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig, er statsborger eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed overveje, om dommen skal fuldbyrdes i dens medlemsstat i stedet for at overgive personen til den udstedende medlemsstat.

Artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909/RIA indeholder også en særlig bestemmelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf i den fuldbyrdende medlemsstat i sager omfattet af EAO-rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6) (se denne håndbogs afsnit 2.5.2). Rammeafgørelse 2008/909/RIA har erstattet konventionen fra 1983 og tillægsprotokollen hertil. Rammeafgørelse 2008/909/RIA skal således anvendes i forbindelse med overførsel af domfældte til den medlemsstat, hvor dommen skal afsones.

I overensstemmelse med rammeafgørelse 2008/909/RIA er det ikke i alle sager en forudsætning, at domfældte har givet sit tilsagn hertil.

I dommen i sag C-66/08, Kozłowski ⁽¹⁾, fastslog Domstolen, at begreberne »bosat« og »opholder sig« i artikel 4, nr. 6), i EAO-rammeafgørelsen skal defineres ensartet, for så vidt som de udgør selvstændige EU-retlige begreber. De dækker henholdsvis den situation, hvor den eftersøgte enten har etableret sin faktiske bopæl i den fuldbyrdende medlemsstat eller som følge af et fast ophold af en vis varighed i denne medlemsstat har opnået en tilknytning til den, der kan sidestilles med tilknytning som følge af bopæl. For at kunne fastslå, om den pågældende »opholder sig«, skal der en foretages samlet vurdering af en række objektive forhold, heriblandt varigheden af, karakteren af og omstændighederne ved den eftersøgte ophold såvel som den familiemæssige og økonomiske tilknytning, som denne person har til den fuldbyrdende medlemsstat.

Som fastslået af Domstolen i dommen i sag C-123/08, Wolzemburg, for så vidt angår EAO-rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), og princippet om ligebehandling af unionsborgere, var de nationale regler om afslag på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf i tilfælde af migrerende unionsborgere kun forenelige med den tidligere artikel 12 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (nu artikel 18 i TEUF), hvis de havde haft lovligt ophold på medlemsstatens område i en uafbrudt periode på fem år. En medlemsstat kan dog ikke opstille yderligere administrative krav såsom besiddelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse som betingelse for at anvende den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i EAO-rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6).

I dommen i sag C-42/11, Lopes da Silva Jorge ⁽²⁾, fastslog Domstolen, at EAO-rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), og artikel 18 i TEUF skal fortolkes således, at en medlemsstat ved gennemførelsen af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 kan vælge at begrænse de situationer, hvor den fuldbyrdende nationale judicielle myndighed kan afslå at overgive en person, der er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, men medlemsstaten kan ikke absolut og automatisk udelukke statsborgere fra andre medlemsstater, som opholder sig på eller er bosat på medlemsstatens område, fra dette anvendelsesområde uafhængigt af, hvilken tilknytning der består mellem disse statsborgere og medlemsstaten. De nationale domstole skal tolke lovgivningen i lyset af EAO-rammeafgørelsens ordlyd og formålet for at sikre dens fulde virkning.

Ekstraterritorialitet (overtrædelser begået uden for den udstedende medlemsstats område) (artikel 4, nr. 7))

Den europæiske arrestordre vedrører overtrædelser, som

- a) efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på denne medlemsstats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, eller
- b) er begået uden for den udstedende medlemsstats område, og den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for den udstedende medlemsstats område.

5.5. Domme afsagt in absentia

Ved rammeafgørelse 2009/299/RIA blev EAO-rammeafgørelsen ændret, idet artikel 5, nr. 1), udgik, og en ny artikel 4a om afgørelser truffet in absentia blev indsat. Disse bestemmelser vedrører situationer, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed har modtaget en europæisk arrestordre om fuldbyrdelsen af en frihedsstraf efter gennemførelsen af en retssag i den udstedende medlemsstat, hvor den berørte person ikke var til stede.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437.

⁽²⁾ Domstolens dom af 5.9.2012, Lopes da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517.

EAO-rammeafgørelsens artikel 4a indeholder en fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, hvis denne blev udstedt med henblik på at få fuldbyrdet en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og personen ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen (afgørelse truffet in absentia).

Denne bestemmelse indeholder dog en række undtagelser. En fuldbyrdende judiciel myndighed kan ikke afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er baseret på en afgørelse truffet in absentia, når det fremgår af den europæiske arrestordre, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstats nationale ret:

- a) i rette tid
 - i) enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag og
 - ii) er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen eller
- b) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen eller
- c) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:
 - i) udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen eller
 - ii) ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist eller
- d) ikke har fået afgørelsen forkyndt personligt, men
 - i) vil få den forkyndt personligt straks efter overgivelsen og vil udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret og
 - ii) vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke som nævnt i den pågældende europæiske arrestordre.

Dommen i sag C-399/11, Melloni ⁽¹⁾, vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt EAO-rammeafgørelsens artikel 4a, stk. 1, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i de tilfælde, der er anført i denne bestemmelse, betinger fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, af, at domsfældelsen, afsagt in absentia, kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat.

Domstolen fandt, at EAO-rammeafgørelsens artikel 4a, stk. 1, giver fakultativ mulighed for ikke at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv har været til stede under den retssag, der førte til domfældelsen. Denne mulighed har imidlertid fire undtagelser som præciseret i artikel 4a, stk. 1, litra a)-d). Domstolen fastslog, at i disse fire situationer, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke gøre overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, betinget af muligheden for en fornyet prøvelse af domfældelsen i den berørtes tilstedeværelse.

I dommen i sag C-108/16 PPU, Dworzecki ⁽²⁾, fastslog Domstolen følgende:

»Artikel 4a, stk. 1, litra a), nr. i), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA [...] skal fortolkes således, at en indkaldelse som den i hovedsagen omhandlede — der ikke er blevet forkyndt direkte for den pågældende, men på dennes adresse er blevet overrakt til en voksen person, der tilhører dennes husstand, og som har givet tilsagn om at ville overrække indkaldelsen til den pågældende, uden at det på grundlag af den europæiske arrestordre kan afgøres, om, og i givet fald hvornår, denne voksne person faktisk har overrakt indkaldelsen til den pågældende — opfylder betingelserne i denne bestemmelse.«

⁽¹⁾ Domstolens dom af 26.2.2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽²⁾ Domstolens dom af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16/PPU, ECLI:EU:C:2016:346.

5.6. Den fuldbyrdende judicielle myndigheds overvejelser vedrørende de grundlæggende rettigheder

EAO-rammeafgårelsen indeholder ingen bestemmelser om, at der ikke sker fuldbyrdelse i tilfælde af overtrædelse af den eftersøgte grundlæggende rettigheder i den udstedende medlemsstat.

EAO-rammeafgårelsens artikel 1, stk. 3, sammenholdt med dens betragtning 12 og 13, gør det dog klart, at de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper skal overholdes i forbindelse med en europæisk arrestordre.

I dommen i de forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru, fastslog Domstolen følgende:

»... den fuldbyrdende judicielle myndighed, som stilles over for objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, som vidner om, at der ved forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat foreligger mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede, skal foretage en konkret og præcis prøvelse af, om der er alvorlige grunde til at antage, at en person, som er omfattet af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på retsforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf, på grund af forholdene under sin frihedsberøvelse i denne medlemsstat løber en reel risiko for at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i tilfælde af overgivelse til nævnte medlemsstat.

Med henblik herpå skal den anmode om supplerende oplysninger fra den udstedende judicielle myndighed, der skal meddele disse oplysninger inden for den i anmodningen fastsatte frist, efter om fornødent at have anmodet om bistand fra den eller en af de centrale myndighed(er) i den udstedende medlemsstat som omhandlet i rammeafgårelsens artikel 7. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal udsætte sin afgørelse vedrørende den berørte persons overgivelse, indtil den får supplerende oplysninger, som giver denne mulighed for at afvise, at der foreligger en sådan risiko.

Såfremt det ikke inden for en rimelig frist kan afvises, at der foreligger en sådan risiko, skal myndigheden beslutte, om overgivelsesproceduren bør bringes til ophør.»

Hvis den fuldbyrdende medlemsstat judicielle myndighed er i besiddelse af dokumentation for, at der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af personer, der frihedsberøves i den udstedende medlemsstat på grund af de generelle forhold for frihedsberøvede, skal den følge den procedure, der er fastsat i Domstolens dom i de forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru (præmis 89-104).

Proceduremæssige foranstaltninger, som de nationale fuldbyrdende judicielle myndigheder skal træffe, hvis de er i besiddelse af dokumentation for, at der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af frihedsberøvede personer i den udstedende medlemsstat.

Der skal træffes følgende foranstaltninger:

1. Kontrol af, om der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte på grund af de generelle forhold for frihedsberøvede:

- på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der bl.a. kan indhentes fra internationale domstoles domme såsom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme, domme afsagt af domstole i den udstedende medlemsstat samt afgørelser, rapporter og andre dokumenter fra Europarådets eller FN's organer.

2. Hvis det konstateres, at der består en sådan risiko på grundlag af de generelle forhold for frihedsberøvede, skal det kontrolleres, om der er væsentlig grund til at antage, at der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling under de særlige omstændigheder, der gør sig gældende for den eftersøgte sag:

- **pligt til** — på grundlag af artikel 15, stk. 2, i EAO-rammeafgårelsen — **at anmode** den udstedende judicielle myndighed om snarest muligt at fremlægge alle nødvendige oplysninger om de forhold, hvorunder det forventes, at den eftersøgte vil blive frihedsberøvet
- **mulighed for at anmode om oplysninger** om, hvorvidt der eventuelt findes instanser, der overvåger forholdene for frihedsberøvede
- **mulighed for at fastsætte en svarfrist**, idet der tages hensyn til det tidsrum, der kræves for at indsamle oplysningerne, samt fristen i EAO-rammeafgårelsens artikel 17.

3. Hvis det på grundlag af oplysningerne fra den udstedende judicielle myndighed eller andre oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed råder over (og afhængigt af den endelige afgørelse vedrørende den europæiske arrestordre) kan konstateres, at der er en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte:

- **pligt til at udsætte fuldbyrdelsen af den pågældende europæiske arrestordre.** Eurojust skal underrettes (jf. artikel 17, stk. 7, i EAO-rammeafgørelsen)
- **mulighed for at varetægtsfængsle den pågældende person**, men kun hvis proceduren for fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre er blevet gennemført med den påkrævede omhu, og varigheden af varetægtsfængslingen ikke er for vidtgående (jf. dommen i sag C-237/15, Lanigan, præmis 58, 59 og 60) under behørig hensyntagen til princippet om uskyldsformodning, jf. chartrets artikel 48, og under overholdelse af proportionalitetsprincippet som fastsat i chartrets artikel 52, stk. 1
- **mulighed for eller endog pligt til foreløbigt at løslade den berørte person** ledsaget af en række foranstaltninger til at forhindre den pågældende i at undvige.

4. Endelig afgørelse:

- hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed på grundlag af oplysningerne fra den udstedende judicielle myndighed kan afvise, at der foreligger en reel risiko for, at den eftersøgte vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, skal den træffe afgørelse om den europæiske arrestordres fuldbyrdelse
- hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed konstaterer, at den ikke inden for en rimelig frist kan afvise, at der foreligger en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, skal den træffe afgørelse om, hvorvidt overgivelsesproceduren skal bringes til ophør.

5.7. Proportionalitet — den fuldbyrdende medlemsstats rolle

EAO-rammeafgørelsen giver ikke den fuldbyrdende medlemsstat mulighed for at vurdere, om en europæisk arrestordre står i et rimeligt forhold til formålet hermed. Dette er i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse. Skulle der i den fuldbyrdende medlemsstat opstå alvorlig tvivl om, hvorvidt den modtagne europæiske arrestordre står i et rimeligt forhold til formålet med den, opfordres den udstedende og den fuldbyrdende judicielle myndighed til at kommunikere direkte sammen. Det forventes, at sådanne situationer kun vil opstå under usædvanlige omstændigheder. Gennem konsultation kan den kompetente judicielle myndighed eventuelt finde en mere passende løsning (se afsnit 4.4 om kommunikation mellem kompetente myndigheder). Afhængigt af omstændighederne kan det f.eks. være muligt at tilbagekalde den europæiske arrestordre og anvende andre foranstaltninger fastsat i national ret eller i EU-retten.

I sådanne situationer kan de judicielle myndigheder også rådføre sig med Eurojust eller Det Europæiske Retlige Netværks kontaktpunkter. Disse organer kan lette kommunikationen og hjælpe med at finde løsninger.

5.8. Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give

Artikel 5 i EAO-rammeafgørelsen fastsætter, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre i henhold til national lovgivning kan være omfattet af visse betingelser. Disse betingelser kan vedrøre fornyet prøvelse af en livsvarig frihedsstraf og overførsel af den fuldbyrdende medlemsstats egne statsborgere til denne, for at de kan afsone deres frihedsstraf der.

Disse garantier kan være fastsat direkte i den udstedende medlemsstats lovgivning eller sikres ved hjælp af en aftale mellem den udstedende og den fuldbyrdende medlemsstats kompetente myndigheder. De kan dog kun vedrøre de spørgsmål, der er omhandlet i EAO-rammeafgørelsens artikel 5, som bekræftet af Domstolen (navnlig i dommene i de forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru, præmis 80, og i sag C-237/15 PPU, Lanigan, præmis 36).

NB: Garantien vedrørende fornyet prøvelse af afgørelser truffet in absentia i artikel 5, nr. 1), er blevet slettet ved rammeafgørelse 2009/299/RIA og erstattet af en ny artikel 4a, der indeholder mere omfattende bestemmelser om afgørelser truffet in absentia (se denne håndbogs afsnit 5.5).

I dommen i sag C-306/09, I.B. (¹), konkluderede Domstolen følgende:

»artikel 4, nr. 6), og artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at når den berørte fuldbyrdende medlemsstat har gennemført artikel 5, nr. 1) og 3), i denne rammeafgørelse i sin interne retsorden, kan fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, som omhandlet i nævnte artikel 5, nr. 1), gøres betinget af, at den berørte person, som er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, overføres til denne med henblik på, på dens område, i givet fald at afsone straffen, han er idømt, efter afholdelse af en ny retssag, hvor den pågældende er til stede, i den udstedende medlemsstat.«

(¹) Domstolens dom af 21.10.2010, I.B., C-306/09, ECLI:EU:C:2010:626.

5.8.1. *Forny et prøvelse af dom om livsvarig fængselsstraf eller anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning*

Hvis der udstedes en europæisk arrestordre vedrørende en overtrædelse, der straffes med en livsvarig fængselsstraf eller en anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning, kan den fuldbyrdende medlemsstat kræve garanti for fornyet prøvelse af den udstedende medlemsstat (EAO-rammeafgørelsens artikel 5, nr. 2)).

Livstidsdom henviser til domme, der afsnes i fængsel. **Livsvarig frihedsberøvende foranstaltning** henviser til andre former for frihedsberøvelse, f.eks. i centre for psykiatrisk behandling.

Den udstedende medlemsstat kan give denne garanti ved at påvise, at i henhold til dens lovgivning kan straffen eller foranstaltningen tages op til fornyet prøvelse enten på begæring herom eller senest efter 20 år. Alternativt udgør det en tilstrækkelig garanti, at personen kan anmode om anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning.

5.8.2. *Tilbagesendelse af egne statsborgere og bosatte*

Den europæiske arrestordre giver mulighed for at sende eftersøgte tilbage til de pågældendes hjemland med henblik på afsoning af en fængselsstraf. Når den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan sidstnævnte betinge sig, at den udstedende medlemsstat sender personen tilbage til den fuldbyrdende medlemsstats område for der at afsone den straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, vedkommende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 5, nr. 3).

En sådan betingelse skal angives tydeligt af den fuldbyrdende medlemsstat. Når det er muligt, skal den udstedende og den fuldbyrdende medlemsstat enes om de nærmere detaljer vedrørende en sådan betingelse, før den fuldbyrdende medlemsstat træffer afgørelse om overgivelse.

Hvis det allerede inden udstedelsen af den europæiske arrestordre vides, at den eftersøgte er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan den udstedende judicielle myndighed allerede på arrestordreformular anføre sit samtykke til en eventuel tilbagesendelsesbetingelse.

Den udstedende medlemsstat er ansvarlig for at sikre, at betingelsen opfyldes. Når en afgørelse om frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning over for en person, der er overgivet, bliver endelig, skal den udstedende medlemsstat kontakte den fuldbyrdende medlemsstat for at tilrettelægge tilbagesendelsen. Den udstedende medlemsstat skal sikre, at dommen oversættes til den fuldbyrdende medlemsstats sprog.

Artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909/RIA indeholder også en særlig bestemmelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf i den fuldbyrdende medlemsstat i tilfælde, der er omfattet af EAO-rammeafgørelsens artikel 5, nr. 3). Ved overførsel af domfældte til den fuldbyrdende medlemsstat, hvor dommen fuldbyrdes, skal proceduren og betingelserne i rammeafgørelse 2008/909/RIA finde anvendelse (se denne håndbogs afsnit 2.5.2).

5.9. **Udsættelse eller midlertidig overgivelse**

5.9.1. *Tungtvejende humanitære årsager*

Efter at den fuldbyrdende judicielle myndighed har besluttet at fuldbyrde en europæisk arrestordre, begynder fristen på 10 dage for overgivelse af personen at løbe (som forklaret i afsnit 4.2). Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan undtagelsesvis beslutte at udsætte overgivelsen midlertidigt af tungtvejende humanitære årsager, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den eftersøgtes liv eller helbred i fare (EAO-rammeafgørelsens artikel 23, stk. 4).

Den europæiske arrestordre skal fuldbyrdes, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed herom, og de aftaler en ny dato for overgivelsen. I så fald skal overgivelsen finde sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato. Efter udløbet af denne frist kan den fuldbyrdende medlemsstat ikke længere holde personen varetægtsfængslet på grundlag af en europæisk arrestordre, og personen skal løslades (EAO-rammeafgørelsens artikel 23, stk. 5).

I situationer, hvor de humanitære årsager varer ved **på ubestemt tid eller permanent**, kan de udstedende og fuldbyrdende judicielle myndigheder konsultere hinanden og overveje, om der er alternativer til en europæisk arrestordre. F.eks. kan mulighederne for at overføre sagen eller afsoningen af frihedsstraffen til den fuldbyrdende medlemsstat eller at tilbagekalde den europæiske arrestordre (f.eks. i tilfælde af permanent sygdom) undersøges.

5.9.2. Verserende straffesag eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan, efter at den har besluttet at fuldbyrde en europæisk arrestordre, udsætte overgivelsen af den eftersøgte, således at personen kan retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat for **en anden** overtrædelse (EAO-rammeafgørelsens artikel 24, stk. 1).

I sådanne situationer skal overgivelsen finde sted straks efter, at retsforfølgningen har fundet sted, på en dato, som de udstedende og de fuldbyrdende myndigheder aftaler.

Når den eftersøgte allerede er blevet dømt for en anden overtrædelse, kan overgivelsen udsættes, således at personen kan afsone straffen for den anden overtrædelse i den fuldbyrdende medlemsstat (EAO-rammeafgørelsens artikel 24, stk. 1).

I sådanne situationer skal overgivelsen finde sted straks efter afsoningen af frihedsstraffen på en dato, som de udstedende og fuldbyrdende judicielle myndigheder aftaler.

NB: Hvis straffesagen i den fuldbyrdende medlemsstat vedrører **samme** overtrædelse som den, der gav anledning til den europæiske arrestordre, kan den fuldbyrdende medlemsstat afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre (for denne overtrædelse) (se EAO-rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2, og denne håndbogs afsnit 5.4.2). Når betingelserne i EAO-rammeafgørelsens artikel 3, stk. 2, er opfyldt, skal der gives afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre (se denne håndbogs afsnit 5.4.1).

5.9.3. Midlertidig overgivelse i stedet for udsættelse

I de situationer, der er beskrevet i afsnit 5.9.2, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed i stedet for at udsætte overgivelsen midlertidigt overgive den eftersøgte til den udstedende medlemsstat, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 24, stk. 2. Dette kan ske med henblik på at retsforfølge personen eller fuldbyrde en allerede afsagt dom.

De fuldbyrdende og de udstedende judicielle myndigheder skal aftale betingelserne for den midlertidige overgivelse skriftligt og på klare vilkår. Aftalen er bindende for alle myndigheder i den udstedende medlemsstat (EAO-rammeafgørelsens artikel 24, stk. 2).

Midlertidig overgivelse gør det muligt at undgå lange forsinkelser i retssagen i den udstedende medlemsstat, der skyldes, at den pågældende retsforfølges eller allerede er blevet dømt i den fuldbyrdende medlemsstat.

5.9.4. Udsættelse af en europæisk arrestordre på grund af en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte

Det fremgår af Domstolens dom i de forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru, at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre skal udsættes, men ikke opgives, hvis det på grundlag af oplysningerne fra den udstedende judicielle myndighed og andre oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed råder over (og afhængigt af den endelige afgørelse vedrørende den europæiske arrestordre) kan konstateres, at der er en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed beslutter at udsætte fuldbyrdelsen, skal den fuldbyrdende medlemsstat informere Eurojust herom, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 17, stk. 7, og anføre årsagerne til denne forsinkelse (denne håndbogs afsnit 5.6 og 4.1).

5.10. Konkurrerende europæiske arrestordrer vedrørende samme person

5.10.1. Afgørelse om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes

Der kan samtidigt findes konkurrerende europæiske arrestordrer for samme person vedrørende enten samme handling eller forskellige handlinger, og de kan være udstedt af myndighederne i en eller flere medlemsstater. Følgende retningslinjer finder anvendelse, uanset om de europæiske arrestordrer blev udstedt for samme handling eller forskellige handlinger.

I tilfælde af konkurrerende europæiske arrestordrer for samme person træffer den fuldbyrdende judicielle myndighed afgørelse om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, under behørig hensyntagen til alle forhold (EAO-rammeafgørelsens artikel 16).

Det tilrådes, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, inden den træffer afgørelse, forsøger at sikre en koordinering mellem de udstedende judicielle myndigheder, som har udstedt de europæiske arrestordrer. Hvis de udstedende judicielle myndigheder allerede har koordineret på forhånd, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed tage hensyn hertil, selv om den ikke er bundet af eventuelle aftaler, de har indgået i henhold til EAO-rammeafgørelsen.

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan også rådføre sig med Eurojust (EAO-rammeafgørelsens artikel 16, stk. 2). Eurojust kan lette og fremme koordineringen og blive anmodet om at afgive en udtalelse om de konkurrerende europæiske arrestordrer. Ideelt set skal afgørelsen om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, træffes med alle de udstedende judicielle myndigheders samtykke.

Når det overvejes, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, og uanset om de udstedende judicielle myndigheder når til enighed, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed navnlig tage hensyn til følgende faktorer (EAO-rammeafgørelsens artikel 16, stk. 1):

- a) lovovertrædelsernes relative grovhed
- b) gerningsstedet
- c) de respektive datoer for udstedelsen af de europæiske arrestordrer og
- d) om arrestordren er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Denne liste er ikke udtømmende. Derudover er der ingen strenge regler for, hvilken af disse faktorer der skal prioriteres — det skal overvejes fra sag til sag. Under alle omstændigheder kræves det i henhold til artikel 16 i EAO-rammeafgørelsen, at den fuldbyrdende judicielle myndighed tager behørigt hensyn til situationen. Det bør derfor undgås, at afgørelsen træffes på grundlag af »først til mølle-princippet«

De fuldbyrdende judicielle myndigheder kan også henvise til Eurojusts »Retningslinjer for afgørelser om konkurrerende EAW'er«, der er medtaget i Eurojusts årsberetning 2004 (se www.eurojust.europa.eu).

Når der træffes afgørelse om overgivelse, er det vigtigt, at den fuldbyrdende judicielle myndighed tydeligt anfører, hvilken europæisk arrestordre der er grundlaget for overgivelsen. Derudover skal den fuldbyrdende medlemsstats SIRENE-kontor sende en G-formular til hver af de berørte medlemsstater (punkt 3.2 i SIRENE-håndbogen).

Vurderingen af, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, skal kun vedrøre de arrestordrer, der **kan fuldbyrdes**. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan i første omgang vurdere hver enkelt europæisk arrestordre for at afgøre, om det vil være muligt at fuldbyrde dem hver især. Hvis der er grunde til ikke at fuldbyrde en af de europæiske arrestordrer, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed af klarhedshensyn træffe en særskilt afgørelse om ikke at fuldbyrde denne arrestordre.

5.10.2. »Parallele sager«

Hvis to eller flere medlemsstater udsteder europæiske arrestordrer for overtrædelser vedrørende **de samme forhold og den samme person**, har de kompetente myndigheder pligt til at kommunikere med hinanden og samarbejde. Denne pligt følger af Rådets rammeafgørelse 2009/948/RIA af 30. november 2009 om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager ⁽¹⁾. I disse situationer tilrådes det de kompetente myndigheder at konsultere deres nationale bestemmelser til gennemførelse af rammeafgørelse 2009/948/RIA.

Hvis der ikke kan opnås enighed, skal de involverede kompetente myndigheder henvise sagen til Eurojust, når Eurojust har kompetence til at handle ⁽²⁾. Eurojust kan også konsulteres i andre situationer.

Medlemsstater, der modtager sådanne parallelle europæiske arrestordrer, skal informere de udstedende medlemsstaters kompetente myndigheder om de parallelle sager.

De kompetente myndigheder i de medlemsstater, der udstedte de europæiske arrestordrer, skal informere den fuldbyrdende judicielle myndighed om, at de samarbejder for at løse kompetencekonflikten, og om der eventuelt er givet samtykke i denne procedure.

6. FRATRÆKNING AF VARIGHEDEN AF VARETÆGTSFÆNGSLINGEN I DEN FULDBYRDENDE MEDLEMSSTAT

Efter overgivelsen af den eftersøgte skal den udstedende medlemsstat tage hensyn til de tidsrum, hvori den eftersøgte har været varetægtsfængslet som følge af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre. Alle disse tidsrum skal fratrækkes den samlede varighed af den frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, den pågældende idømmes i den udstedende medlemsstat (EAO-rammeafgørelsens artikel 26). Hvis personen frifindes, kan den udstedende medlemsstats bestemmelser om skadeserstatning finde anvendelse.

⁽¹⁾ EUT L 328 af 15.12.2009, s. 42.

⁽²⁾ Jf. Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet (EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1).

Som beskrevet i afsnit 4.5.2 skal den fuldbyrdende judicielle myndighed eller den centrale myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat derfor fremlægge alle oplysninger om varigheden af varetægtsfængslingen af den eftersøgte på grundlag af en europæisk arrestordre. Disse oplysninger skal fremlægges på tidspunktet for overgivelsen (se også Domstolens dom i sag C-294/16 PPU, JZ).

7. SENERE OVERGIVELSE

7.1. Til en anden medlemsstat

Efter overgivelsen af den eftersøgte til den udstedende medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre kan denne medlemsstat være nødt til at træffe afgørelse om fuldbyrdelsen af en anden europæisk arrestordre udstedt af en anden medlemsstat vedrørende samme person. I henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 28, stk. 2, kan den udstedende medlemsstat videreovergive personen til en anden medlemsstat **uden den oprindelige fuldbyrdende medlemsstats samtykke** i følgende tilfælde:

- a) hvis den eftersøgte efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats område efter at have forladt det
- b) hvis den eftersøgte giver sit samtykke til at blive overgivet til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre

Den eftersøgte skal give sit samtykke til de kompetente judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat. Det skal føres til protokols i overensstemmelse med denne medlemsstats nationale lovgivning. Samtykket skal gives på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne.

- c) hvis den eftersøgte ikke er omfattet af specialitetsreglen. Specialitetsreglen kan, når den finder anvendelse, være til hinder for frihedsberøvelse af den eftersøgte for andre lovovertrædelser end dem, der gav anledning til den fuldbyrdende medlemsstats overgivelse af den pågældende og dermed være til hinder for efterfølgende overgivelse (jf. afsnit 2.6).

I andre tilfælde er det nødvendigt at anmode om den oprindelige fuldbyrdende medlemsstats samtykke til videreovergivelse ⁽¹⁾. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til bestemmelserne i EAO-rammeafgørelsen, medmindre der foreligger en obligatorisk eller fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelsen.

Efter omstændighederne kan den fuldbyrdende judicielle myndighed undergive sit samtykke en af betingelserne vedrørende livsvarig fængselsstraf og overførsel af statsborgere eller bosatte i EAO-rammeafgørelsens artikel 5 (jf. denne håndbogs afsnit 5.8). I disse tilfælde skal den udstedende medlemsstat give de relevante garantier (jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 28, stk. 3).

Hvis en person er genstand for mere end én overgivelse mellem medlemsstater som følge af successive europæiske arrestordrer, er den senere overgivelse af den pågældende person til en anden medlemsstat end den, som senest overgav ham, **kun** betinget af samtykke fra den medlemsstat, der gennemførte **den seneste overgivelse** (jf. Domstolens dom i sag C-192/12 PPU, West) ⁽²⁾.

Procedure

Anmodningen om samtykke skal afgives efter den samme procedure og skal omfatte de samme oplysninger, som gælder for en normal arrestordre. Den kompetente judicielle myndighed sender anmodningen om samtykke direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed, der overgav personen. De oplysninger, der er pligt til at angive i anmodningen, jf. EAO-rammeafgørelsen artikel 8, stk. 1, skal oversættes efter de samme regler som dem, der gælder for en europæisk arrestordre. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal træffe afgørelse om samtykke senest 30 dage efter modtagelsen af anmodningen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 28, stk. 3.

Domstolens dom af 28. juni 2012 i sag C-192/12 PPU, West,

»Artikel 28, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA [...] skal fortolkes således, at når en person i henhold til successive europæiske arrestordrer har været omfattet af mere end én overgivelse mellem medlemsstater, er videreovergivelsen af denne person til en anden medlemsstat end den, der senest overgav ham, kun betinget af samtykke fra den medlemsstat, der foretog denne seneste overgivelse.«

⁽¹⁾ Artikel 28, stk. 1, i EAO-rammeafgørelsen giver medlemsstaterne mulighed for at meddele, at deres samtykke formodes at være givet til senere overgivelse i forhold til andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse. Ifølge de for Kommissionen foreliggende oplysninger er det kun Rumænien, der har givet en sådan meddelelse.

⁽²⁾ Domstolens dom af 28.6.2012, West, C-192/12 PPU, ECLI:EU:C:2012:404.

7.2. Til et tredjeland

En person, der er overgivet i henhold til en europæisk arrestordre, må ikke udleveres til en stat, der ikke er en medlemsstat, (et tredjeland) uden samtykke fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har overgivet den pågældende. Samtykket skal gives i overensstemmelse med de udleveringsaftaler, som denne medlemsstat er bundet af, samt i overensstemmelse med dens nationale lovgivning, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 28, stk. 4.

8. FORPLIGTELSE OVER FOR TREDJELANDE

8.1. Samtidige europæiske arrestordre og udleveringsbegæring vedrørende den samme person

8.1.1. *Begæring fra tredjelande*

En medlemsstat kan samtidigt modtage en europæisk arrestordre og en udleveringsbegæring fra et tredjeland vedrørende den samme person, der opholder sig på medlemsstatens område. Der er måske forskellige myndigheder i medlemsstaten, der er ansvarlige for at træffe afgørelse om fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, og udleveringsbegæringen. I sådanne tilfælde skal disse myndigheder samarbejde, når de træffer afgørelse om, hvordan sagen skal behandles, på grundlag af nedennævnte kriterier. Det er også muligt for de involverede stater at opnå rådgivning og hjælp til koordinering fra Eurojust eller Det Europæiske Retlige Netværk.

EAO-rammeafgørelsen indeholder ingen regler om, hvilken begæring der skal have forrang. I henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 16, stk. 3, skal medlemsstaterne tage behørigt hensyn til alle forhold og navnlig til kriterierne i EAO-rammeafgørelsens artikel 16, stk. 1, for afgørelsen af, hvilken begæring der skal efterkommes, når der er flere begæring for den samme person.

De kompetente myndigheder skal derfor tage hensyn til følgende faktorer:

- a) lovovertrædelsernes relative grovhed
- b) gerningsstedet
- c) de respektive datoer for udstedelsen af den europæiske arrestordre og udleveringsbegæringen og
- d) om arrestordren er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

De fuldbyrdende judicielle myndigheder kan også henvise til Eurojusts »Retningslinjer for afgørelser om konkurrerende EAW'er«, der er medtaget i Eurojusts årsberetning 2004 (kan ses på www.eurojust.europa.eu).

Derudover skal der tages hensyn til de kriterier, der er nævnt i den relevante udleveringsaftale. De kan navnlig vedrøre grunde til at afslå at udlevere en person og regler om flere udleveringsbegæring.

Når et tredjeland sender en udleveringsbegæring til en medlemsstat, som har indført regler, der beskytter dets egne statsborgere mod udlevering, og begæringen vedrører en statsborger i en anden medlemsstat, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed informere den medlemsstat, hvori den pågældende borger er statsborger, og eventuelt overgive personen til denne medlemsstat som følge af dens europæiske arrestordre, jf. Domstolens dom i sag C-182/15, *Petruhhin* ⁽¹⁾.

»Artikel 18 TEUF og 21 TEUF skal fortolkes således, at når en medlemsstat, som en unionsborger, der er statsborger i en anden medlemsstat, har begivet sig til, bliver tilstillet en anmodning om udlevering af et tredjeland, med hvilket den førstnævnte medlemsstat har indgået en udleveringsaftale, er den forpligtet til at underrette den medlemsstat, hvor den nævnte borger er statsborger, og til på anmodning fra den sidstnævnte medlemsstat i givet fald at overgive borgeren til denne i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA (...), dog forudsat at denne medlemsstat i henhold til national ret har kompetence til at retsforfølge personen for handlinger begået uden for dens nationale område.

I det tilfælde, hvor en medlemsstat bliver tilstillet en anmodning fra et tredjeland om udlevering af en anden medlemsstats statsborger, skal den førstnævnte medlemsstat efterprøve, om udleveringen vil udgøre et indgreb i de rettigheder, der er omhandlet i artikel 19 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.«

⁽¹⁾ Domstolens dom af 6.9.2016, C-182/15, *Petruhhin*, ECLI:EU:C:2016:630.

8.1.2. Begæringer fra Den Internationale Straffedomstol (ICC)

Hvis en medlemsstat samtidigt modtager en europæisk arrestordre og en udleveringsbegæring fra ICC vedrørende samme person, skal den eller de kompetente myndigheder se nærmere på alle omstændigheder som omhandlet i afsnit 8.1.1. Medlemsstaternes forpligtelser i medfør af Den Internationale Straffedomstols procesreglement har forrang for fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre (EAO-rammeafgørelsens artikel 16, stk. 4).

8.2. Forudgående udlevering fra et tredjeland og specialitetsreglen

Hvis den eftersøgte er blevet udleveret til den fuldbyrdende medlemsstat af et tredjeland, kan udleveringen være omfattet af specialitetsreglen afhængigt af reglerne i den gældende udleveringsaftale. I overensstemmelse med specialitetsreglen kan den udleverede person kun retsforfølges eller frihedsberøves for den eller de lovovertrædelser, som den pågældende blev udleveret for. EAO-rammeafgørelsen anfægter ikke forpligtelsen til at overholde specialitetsreglen i sådanne situationer (EAO-rammeafgørelsens artikel 21). Det indebærer, at den fuldbyrdende medlemsstat kan være forhindret i at videreudlevere personen uden samtykke fra den stat, der begærede den eftersøgte udleveret.

For at finde en løsning i sådanne situationer kræves det i henhold til EAO-rammeafgørelsen, at den fuldbyrdende medlemsstat træffer alle nødvendige foranstaltninger for straks at anmode tredjelandets samtykke (det land, hvorfra den eftersøgte blev udleveret), således at personen kan udleveres til den medlemsstat, der har udstedt den europæiske arrestordre (EAO-rammeafgørelsens artikel 21).

De i EAO-rammeafgørelsens artikel 17 nævnte frister (se denne håndbogs afsnit 4.1) løber først fra den dato, hvor disse specialitetsregler ikke længere finder anvendelse. Så længe det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, ikke har truffet afgørelse, skal den fuldbyrdende medlemsstat sikre, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt (EAO-rammeafgørelsens artikel 21). Den kan bl.a. træffe de nødvendige foranstaltninger for at forhindre personen i at undvige.

9. TRANSIT

9.1. Transit via en anden medlemsstat

Transit (EAO-rammeafgørelsens artikel 25) vedrører de situationer, hvor den eftersøgte overføres fra den fuldbyrdende medlemsstat til den udstedende medlemsstat gennem en tredje medlemsstats område, land eller farvande. I disse tilfælde skal den tredje medlemsstat tillade transit. Den udstedende medlemsstats kompetente myndighed skal dog give den tredje medlemsstat følgende oplysninger:

- a) identiteten og nationaliteten på den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre
- b) hvorvidt der foreligger en europæisk arrestordre
- c) lovovertrædelsens art og en retlig beskrivelse heraf
- d) omstændighederne ved lovovertrædelsen, herunder tid og sted.

For at lette transitten skal disse oplysninger gives hurtigst muligt forud for tilrettelæggelsen af transitten. Den udstedende judicielle myndighed tilrådes derfor at overveje, om der eventuelt er behov for transit, selv inden der er aftalt en dato for overgivelsen med den fuldbyrdende judicielle myndighed. Det er også meget vigtigt at overholde de strenge frister for overgivelse af personen, jf. EAO-rammeafgørelsens artikel 23, (normalt 10 dage).

Disse oplysninger skal gives til den myndighed, der tager imod begæringen om transit i den pågældende medlemsstat. Oplysninger om disse myndigheder i hver medlemsstat kan findes på webstedet for Det Europæiske Retlige Netværk (atlasredskabet, *Fiches belges*). Oplysningerne kan forelægges den relevante myndighed ved brug af alle midler, der giver et skriftligt spor, herunder e-mails. Transitmedlemsstaten skal meddele sin afgørelse på samme måde (EAO-rammeafgørelsens artikel 25, stk. 3).

I EAO-rammeafgørelsen fastsættes der ingen frist for begæringer om transit, men transitmedlemsstaten skal behandle dem straks.

Hvis befordringen sker ad luftvejen uden planlagt stopover, finder ovennævnte regler ikke anvendelse. Hvis der sker en ikkeplanlagt landing, skal den udstedende medlemsstat give den udpegede myndighed i transitmedlemsstaten ovennævnte oplysninger, således som det er tilfældet ved transit over land eller til søs (EAO-rammeafgørelsens artikel 25, stk. 4).

9.2. Statsborgere og personer med fast ophold i transitmedlemsstaten

Undtagelserne fra pligten til at tillade transit vedrører situationer, hvor en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, er statsborger i eller bosat i transitmedlemsstaten. Hvis den europæiske arrestordre udstedes med henblik på retsforfølgning, kan transitmedlemsstaten stille som betingelse, at personen efter at være blevet afhørt sendes tilbage til transitmedlemsstaten for der at afsone den straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, den pågældende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat (EAO-rammeafgørelsens artikel 25, stk. 1). I den forbindelse skal EAO-rammeafgørelsens artikel 5, stk. 3, tilsvarende følges (se denne håndbogs afsnit 5.8.2). Hvis den europæiske arrestordre udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, kan transitmedlemsstaten afslå at tillade transit.

9.3. Udlevering fra et tredjeland til en medlemsstat

Selv om EAO-rammeafgørelsen ikke direkte vedrører udlevering fra tredjelande, finder reglerne om transit i EAO-rammeafgørelsens artikel 25 (se denne håndbogs afsnit 9.1 og 9.2) tilsvarende anvendelse på udlevering fra et tredjeland til en medlemsstat. I den forbindelse skal udtrykket »europæisk arrestordre« i EAO-rammeafgørelsens artikel 25 læses som »udleveringsanmodning« (artikel 25, stk. 5).

10. IKKEFULDBYRDEDE EUROPÆISKE ARRESTORDRE

10.1. Sikre, at personen ikke anholdes igen i samme medlemsstat

Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed beslutter at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, skal den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat sikre, at den pågældende europæiske arrestordre ikke længere kan medføre, at den eftersøgte anholdes inden for dens område. For at sikre det skal den træffe følgende foranstaltninger, således at

- a) den tilsvarende indberetning i SIS forsynes med en påtegning og
- b) den tilsvarende indberetning i de nationale systemer, hvis der findes sådanne, slettes. For yderligere oplysninger om proceduren for påtegning henvises til punkt 2.6 i SIRENE-håndbogen.

10.2. Meddelelse til den udstedende medlemsstat

Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal meddele den udstedende judicielle medlemsstat sin afgørelse om, hvorvidt den europæiske arrestordre vil blive fuldbyrdet (EAO-rammeafgørelsens artikel 22). Med henblik herpå er det tilrådeligt at anvende standardformularen i bilag VII til denne håndbog. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed beslutter at afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre, giver denne meddelelse den udstedende judicielle myndighed mulighed for at overveje, om den skal opretholde eller trække den europæiske arrestordre tilbage.

10.3. De udstedende judicielle myndigheders stillingtagen til, hvorvidt en europæisk arrestordre skal opretholdes

EAO-rammeafgørelsen indeholder ingen krav om, at en europæisk arrestordre trækkes tilbage, hvis en medlemsstat har afslået at fuldbyrde den — andre medlemsstater kan eventuelt stadig fuldbyrde den. En europæisk arrestordre og den tilsvarende indberetning i SIS er derfor stadig gyldige, medmindre den udstedende judicielle myndighed beslutter at trække den tilbage.

Der skal dog altid være legitime grunde for enhver gyldig europæisk arrestordre. Når den udstedende judicielle myndighed tager stilling til, om den skal opretholde en europæisk arrestordre, efter at en medlemsstat har afslået at fuldbyrde den, skal den udstedende judicielle myndighed se nærmere på sagens omstændigheder og gældende national ret og EU-ret, herunder de grundlæggende rettigheder. Den bør navnlig overveje følgende spørgsmål:

- a) Er det sandsynligt, at den obligatoriske grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som den fuldbyrdende judicielle myndighed anvendte, også ville blive anvendt af andre medlemsstater? Dette er navnlig relevant i forbindelse med ne bis in idem-princippet (EAO-rammeafgørelsens artikel 3, stk. 2).
- b) Er det stadig en forholdsmæssig foranstaltning at opretholde den europæiske arrestordre? (se afsnit 2.4)?
- c) Er den europæiske arrestordre den eneste foranstaltning, som det er sandsynligt vil være effektiv (se afsnit 2.5)?

10.4. Fornyet vurdering af europæiske arrestordrer, der stadig er i SIS efter en længere periode

Den enkelte udstedende judicielle myndighed bør fortsat være opmærksom på sine indberetninger i SIS. Den kan være nødt til at være opmærksom på forældelsesreglerne for de pågældende lovovertrædelser og eventuelle relevante ændringer i straffeprocessen og national lovgivning, der påvirker den eftersøgte stilling.

I henhold til afgørelsen om SIS II må indberetninger om personer i SIS kun opbevares, så længe det er nødvendigt af hensyn til det formål, der ligger til grund for indberetningen (SIS II-afgørelsens artikel 44, stk. 1). Når der ikke længere er grund til at opretholde en europæisk arrestordre, skal den kompetente myndighed i den udstedende medlemsstat slette den i SIS. Europæiske arrestordre, der er optaget i SIS, vil blive opbevaret i op til tre år (medmindre de blev udstedt for et kortere tidsrum) og slettes derefter automatisk (SIS II-afgørelsens artikel 44, stk. 5). Under alle omstændigheder skal den udstedende judicielle myndighed derfor inden tre år efter optagelsen af den europæiske arrestordre i SIS beslutte, om den skal forlænge varigheden af arrestordren. Medlemsstaterne kan fastsætte kortere undersøgelsesfrister (SIS II-afgørelsens artikel 44, stk. 3).

Indberetninger vedrørende europæiske arrestordre skalslettes i SIS, når personen er blevet overgivet.

11. DEN EFTERSØGTES PROCESSUELLE RETTIGHEDER

EAO-rammeafgørelsen sikrer den eftersøgte en række processuelle rettigheder. I henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 11 har den eftersøgte ret til at blive informeret om, at der er udstedt en europæisk arrestordre, om indholdet heraf om muligheden for at give samtykke til at blive overgivet og om retten til at få bistand af en juridisk rådgiver og en tolk. Disse rettigheder skal sikres i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning. Derudover giver forskellige bestemmelser i EAO-rammeafgørelsen den eftersøgte en række rettigheder, navnlig artikel 4a, stk. 2 (ret til at blive informeret om domme afsagt in absentia), artikel 13, stk. 2 (juridisk bistand til at træffe afgørelse om samtykke), artikel 14 og 19 (retten til at blive hørt) og artikel 23, stk. 5 (løsladelse efter udløbet af fristen for overgivelse af personen).

Disse rettigheder styrkes af de specifikke retsfor skrifter vedrørende processuelle garantier som forklaret nedenfor i afsnit 11.1-11.8.

11.1. Ret til tolkning og oversættelse

Retten til tolke- og oversætterbistand finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager ⁽¹⁾.

I henhold til artikel 2, stk. 7, i direktiv 2010/64/EU skal den fuldbyrdende medlemsstats kompetente myndigheder sikre en person, som er omfattet af en europæisk arrestordre, og som ikke taler eller forstår det sprog, der anvendes under sagen, følgende rettigheder:

- a) ret til straks at få tolkning under straffesagen hos efterforskningsmyndighederne og de judicielle myndigheder, bl.a. under politiafhøringer, samtlige retsmøder og andre nødvendige mellemliggende høringer
- b) ret til tolkning ved kommunikation mellem mistænkte eller tiltalte og dennes advokat i direkte forbindelse med afhøringer eller andre høringer under sagen eller i forbindelse med indgivelse af en klage eller andre proceduremæssige anmodninger
- c) ret til at anfægte en afgørelse om, at der ikke er behov for tolkning, og mulighed for at klage over, at kvaliteten af tolkningen ikke er tilstrækkelig til at sikre en retfærdig rettergang.

I henhold til artikel 3, stk. 6, i direktiv 2010/64/EU skal den fuldbyrdende medlemsstats kompetente myndigheder give personer, som er genstand for en sag om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, og som ikke forstår det sprog, arrestordren er udfærdiget på, en skriftlig oversættelse heraf. Der kan undtagelsesvis gives en mundtlig oversættelse eller et mundtligt sammendrag, forudsat at den mundtlige oversættelse eller det mundtlige sammendrag ikke vanskeliggør en retfærdig rettergang.

Tolke- og oversættelsesbistanden skal være af en tilstrækkelig god kvalitet til at sikre en retfærdig rettergang, navnlig ved at sikre, at den mistænkte eller tiltalte har kendskab til sagen mod den pågældende og er i stand til at udøve retten til et forvar. Det er også vigtigt at bemærke, at medlemsstaterne skal dække udgifterne til tolkning og oversættelse uanset udfaldet af retssagen.

11.2. Ret til information

Retten til skriftlig information om rettigheder i forbindelse med anholdelse, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager ⁽²⁾ gælder for personer, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

⁽¹⁾ EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1. Danmark er ikke bundet af dette direktiv.

⁽²⁾ EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1. Danmark er ikke bundet af dette direktiv.

I henhold til artikel 5 i direktiv 2012/13/EU kræves det, at enhver, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, straks modtager en passende meddelelse om rettigheder indeholdende information om den pågældendes rettigheder i henhold til national lovgivning om gennemførelse af EAO-rammeafgørelsen i den fuldbyrdende medlemsstat. Bilag II til i direktiv 2012/13/EU indeholder en vejledende standardformulering til meddelelsen om rettigheder (gengivet i bilag IX til denne håndbog).

Når der gives information, føres dette til protokols efter proceduren for protokolførelse i den pågældende medlemsstat. Mistænkte og tiltalte har ret til at anfægte de kompetente myndigheders eventuelle undladelse af eller afslag på at fremlægge information efter procedurerne i national ret.

11.3. Ret til at få adgang til en advokat

Retten til at få adgang til advokatbistand gælder for alle, der er omfattet af en europæisk arrestordre, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen ⁽¹⁾.

Personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, vil have ret til adgang til advokatbistand i den fuldbyrdende medlemsstat ved anholdelsen som følge af den europæiske arrestordre (artikel 10, stk. 1, 2 og 3 i direktiv 2013/48/EU). Hvad angår indholdet af denne ret til adgang til advokatbistand i den fuldbyrdende medlemsstat, har eftersøgte personer følgende rettigheder:

- a) retten til adgang til advokatbistand på et sådant tidspunkt og på en sådan måde, at de eftersøgte sættes i stand til effektivt at udnytte deres rettigheder, og under alle omstændigheder uden unødigt forsinkelse efter frihedsberøvelsen
- b) ret til at mødes med og kommunikere med den advokat, der repræsenterer dem
- c) de vil have ret til deres advokats tilstedeværelse og, i overensstemmelse med procedurerne i national ret, at deltage under den fuldbyrdende retslige myndigheds afhøring af en eftersøgt person.

Derudover har eftersøgte personer ret til at udpege en advokat i den udstedende medlemsstat (artikel 10, stk. 4, 5 og 6 i direktiv 2013/48/EU). Denne advokat har til opgave at bistå advokaten i den fuldbyrdende medlemsstat ved at give den pågældende advokat oplysninger og rådgivning med henblik på at sikre den eftersøgte effektive udøvelse af sine rettigheder i henhold til EAO-rammeafgørelsen.

11.4. Ret til at få en tredjemand underrettet om frihedsberøvelsen

Fra deres anholdelse i den fuldbyrdende medlemsstat har personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, ret til at få mindst én person, f.eks. et familiemedlem eller en arbejdsgiver, som de har udpeget, underrettet om frihedsberøvelsen uden unødigt forsinkelse ⁽²⁾.

11.5. Ret til at kommunikere med tredjemand

Fra tidspunktet for deres anholdelse i den fuldbyrdende medlemsstat har personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, ret til uden unødigt forsinkelse at kommunikere med mindst én tredjemand, f.eks. et familiemedlem, som de har udpeget ⁽³⁾.

11.6. Ret til at kommunikere med konsulære myndigheder

Fra tidspunktet for deres anholdelse i den fuldbyrdende medlemsstat har personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, og som ikke er statsborgere i den fuldbyrdende medlemsstat, ret til at få de konsulære myndigheder fra den stat, hvor de pågældende er statsborgere, underrettet om frihedsberøvelsen uden unødigt forsinkelse og til at kommunikere med disse myndigheder ⁽⁴⁾.

De har også ret til at modtage besøg af deres konsulære myndigheder, ret til at tale og korrespondere med dem og ret til, at deres konsulære myndigheder sørger for retlig repræsentation.

⁽¹⁾ EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1. Fristen for gennemførelse af direktivet var den 27.11.2016. Danmark, Det Forenede Kongerige og Irland er ikke bundet af direktivet.

⁽²⁾ Artikel 5 i direktiv 2013/48/EU.

⁽³⁾ Artikel 6 i direktiv 2013/48/EU.

⁽⁴⁾ Artikel 7 i direktiv 2013/48/EU.

11.7. Særlige rettigheder for børn

Der gælder særlige retssikkerhedsgarantier for børn, der er omfattet af en europæisk arrestordre, fra tidspunktet for deres anholdelse på grundlag af en europæisk arrestordre i den fuldbyrdende medlemsstat ⁽¹⁾. De vedrører navnlig følgende:

- a) ret til information
- b) ret til at få indehaveren af forældreansvaret underrettet
- c) ret til advokatbistand
- d) ret til en lægeundersøgelse
- e) ret til særbehandling i tilfælde af frihedsberøvelse
- f) ret til beskyttelse af privatlivets fred
- g) ret til at blive ledsaget af indehaveren af forældreansvaret under straffesagen.

11.8. Ret til retshjælp

Retten til retshjælp gælder for alle, der er omfattet af en europæisk arrestordre, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordrer ⁽²⁾.

Personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, har ret til retshjælp i den fuldbyrdende medlemsstat ved anholdelsen i henhold til en europæisk arrestordre, indtil de overgives, eller indtil afgørelsen om ikke at overgive dem bliver endelig (artikel 5, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/1919).

Derudover har eftersøgte, der udøver deres ret til at udpege en advokat i den udstedende medlemsstat til at bistå advokaten i den fuldbyrdende medlemsstat, jf. artikel 10, stk. 4 og 5, i direktiv 2013/48/EU, ret til retshjælp også i den udstedende medlemsstat, for så vidt som det er nødvendigt for at sikre en effektiv adgang til domstolene (artikel 5, stk. 2 i direktiv (EU) 2016/1919).

Medlemsstaterne kan i begge tilfælde anvende kriterierne for trangsvurdering, jf. artikel 4, stk. 3, i direktiv (EU) 2016/1919, som finder tilsvarende anvendelse på retshjælp i sager angående europæiske arrestordrer (artikel 5, stk. 3, i direktiv (EU) 2016/1919). Ved en sådan kontrol af midler, skal der derfor tages hensyn til alle relevante og objektive faktorer såsom den pågældendes indkomst, formue og familiemæssige forhold samt omkostningerne ved advokatbistanden og levestandarden i den pågældende medlemsstat med henblik på at afgøre, om en mistænkt eller tiltalt i henhold til de gældende kriterier i den pågældende medlemsstat ikke har tilstrækkelige midler til at betale for advokatbistanden.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1). Fristen for medlemsstaternes gennemførelse heraf er 11.6.2019. Danmark, Det Forenede Kongerige og Irland er ikke bundet af direktivet.

⁽²⁾ EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1. Fristen for gennemførelsen af direktivet er den 25.5.2019. Danmark, Det Forenede Kongerige og Irland er ikke bundet af direktivet.

BILAG I

EAO-rammeafgørelsen, uofficiel konsolidering ⁽¹⁾

EAO-rammeafgørelsens danske tekst

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE**af 13. juni 2002****om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne
(2002/584/RIA)**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union, særlig artikel 31, litra a) og b), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, særlig punkt 35, bør den formelle udleveringsprocedure afskaffes mellem medlemsstaterne for personer, der forsøger at unddrage sig straffuldbyrdelse efter at være blevet endeligt domfældt, og der bør indføres hurtigere procedurer for udlevering af personer, som mistænkes for lovovertrædelser.
- (2) Programmet for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager, som er omhandlet i punkt 37 i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Tammerfors, og som Rådet vedtog den 30. november 2000 ⁽⁴⁾, omhandler spørgsmålet om gensidig fuldbyrdelse af beslutninger om frihedsberøvelse.
- (3) Alle eller nogle af medlemsstaterne har tiltrådt en række af de eksisterende konventioner på dette område, f.eks. den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme. De nordiske lande har identiske udleveringsregler.
- (4) Endvidere er følgende tre konventioner, der helt eller delvis omhandler udlevering, blevet godkendt af medlemsstaterne og er en del af gældende EU-ret: konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ⁽⁵⁾ (for de medlemsstater, der har tiltrådt denne konvention), konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union ⁽⁶⁾ og konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater ⁽⁷⁾.
- (5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

⁽¹⁾ Denne uofficielle konsoliderede udgave indeholder kun betragtningerne til rammeafgørelse 2002/584/RIA. Betragtningerne til rammeafgørelse 2009/299/RIA, der ændrede rammeafgørelse 2002/584/RIA, er ikke indarbejdet i denne udgave.

⁽²⁾ EFT C 332 E af 27.11.2001, s. 305.

⁽³⁾ Udtalelse afgivet den 9.1.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁴⁾ EFT C 12 E af 15.1.2001, s. 10.

⁽⁵⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

⁽⁶⁾ EFT C 78 af 30.3.1995, s. 2.

⁽⁷⁾ EFT C 313 af 13.10.1996, s. 12.

- (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.
- (7) Da målet at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.
- (9) De centrale myndigheders rolle i fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre skal begrænses til praktisk og administrativ bistand.
- (10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, hvilket skal fastslås af Rådet i henhold til samme traktats artikel 7, stk. 1, med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.
- (11) Den europæiske arrestordre skal erstatte alle hidtidige instrumenter om udlevering mellem medlemsstaterne, herunder de bestemmelser i afsnit III i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, der vedrører udlevering.
- (12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽⁸⁾, navnlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.
- Denne rammeafgørelse er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.
- (13) Personer må ikke overføres, udsendes eller udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.
- (14) Da alle medlemsstaterne har ratificeret Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med automatisk databehandling af personoplysninger, bør de personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af denne rammeafgørelse, beskyttes efter principperne i nævnte konvention

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

KAPITEL 1

Almindelige principper

Artikel 1

Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre

1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

⁽⁸⁾ EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

2. Medlemsstaterne fuldfører enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprinsipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 2

Anvendelsesområde for den europæiske arrestordre

1. En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.
2. Følgende lovovertrædelser som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en europæisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år:
 - deltagelse i en kriminel organisation
 - terrorisme
 - menneskehandel
 - seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
 - ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
 - ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
 - bestikkelse
 - svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
 - hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
 - falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
 - internetkriminalitet
 - miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
 - menneskesmugling
 - forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
 - ulovlig handel med menneskevæv og -organer
 - bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
 - racisme og fremmedhad
 - organiseret eller væbnet tyveri
 - ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
 - bedrageri
 - afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
 - efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
 - forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
 - forfalskning af betalingsmidler
 - ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
 - ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
 - handel med stjalne motorkøretøjer
 - voldtægt

- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

3. Rådet kan til enhver tid med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet på betingelserne i artikel 39, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union beslutte at tilføje andre kategorier af overtrædelser til listen i stk. 2 i nærværende artikel. Rådet overvejer i lyset af den rapport, som Kommissionen forelægger det i medfør af artikel 34, stk. 3, om listen skal udvides eller ændres.

4. For andre end de i stk. 2 nævnte lovovertrædelser kan overgivelse være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det.

Artikel 3

Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt »den fuldbyrdende judicielle myndighed«) afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde:

- 1) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, er omfattet af amnesti i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelser i medfør af sin egen strafferet
- 2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning
- 3) hvis den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.

Artikel 4

Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre

Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

- 1) hvis det forhold, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, i et af de tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 4, ikke udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre dog ikke afslås med den begrundelse, at den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den udstedende medlemsstats lovgivning
- 2) hvis den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, allerede retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat for det samme forhold som det, der ligger til grund for den europæiske arrestordre
- 3) hvis de judicielle myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, eller at bringe retsforfølgningen til ophør, eller når den eftersøgte i en medlemsstat har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning
- 4) hvis der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet
- 5) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af et tredjeland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning
- 6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning

- 7) når den europæiske arrestordre omfatter lovovertrædelser, som:
- a) efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på denne medlemsstats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, eller
 - b) er begået uden for den udstedende medlemsstats territorium, og den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for den udstedende medlemsstats område.

Artikel 4a

Afgørelser afsagt under og efter en retssag, hvor den pågældende ikke selv var til stede

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan også nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstats nationale ret

a) i rette tid

- i) enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag

og

- ii) er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen

eller

b) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen

eller

c) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:

- i) udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

eller

- ii) ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist

eller

d) ikke har fået afgørelsen forkyndt personligt, men

- i) vil få den forkyndt personligt straks efter overgivelsen og vil udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret

og

- ii) vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke som nævnt i den pågældende europæiske arrestordre.

2. Hvis den europæiske arrestordre udstedes med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning på de i stk. 1, litra d), omhandlede vilkår, og den pågældende ikke tidligere har modtaget officiel underretning om, at der er iværksat retsforfølgning mod ham/hende, kan den pågældende, når han/hun underrettes om indholdet af den europæiske arrestordre, anmode om at modtage en genpart af dommen, inden overgivelsen finder sted. Straks efter at den udstedende myndighed har fået underretning om anmodningen, fremsender den genparten af dommen til den, der søges overgivet, via den fuldbyrdende myndighed. Anmodningen fra den pågældende må hverken forsinke overgivelsesproceduren eller forsinke afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre. Fremsendelsen af dommen til den pågældende er kun til orientering; den anses ikke for en formel forkyndelse af dommen og igangsætter ikke nogen frister, der finder anvendelse i forbindelse med fornyet prøvelse eller anke.

3. Hvis personen overgives på de i stk. 1, litra d), omhandlede vilkår, og den pågældende har anmodet om fornyet prøvelse eller anke, tages frihedsberøvelsen af den pågældende person, der afventer en sådan fornyet prøvelse eller anke, regelmæssigt eller på begæring af den pågældende person op til prøvelse efter den udstedende medlemsstats lovgivning, indtil den fornyede prøvelse eller anken er færdigbehandlet. En sådan prøvelse omfatter navnlig muligheden af at suspendere eller afbryde frihedsberøvelsen. Den fornyede prøvelse eller anken begynder i rette tid efter overgivelsen.

Artikel 5

Garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde

Den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at dens fuldbyrdende judicielle myndighed kun må fuldbyrde en europæisk arrestordre på følgende betingelser:

- 1) [slettet]
- 2) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for udstedelsen af den europæiske arrestordre, kan straffes med livsvarig fængselsstraf eller med en anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning, kan fuldbyrdelsen af denne arrestordre gøres betinget af, at den udstedende medlemsstat i sin lovgivning har bestemmelser om, at den idømte straf — enten på anmodning eller senest efter 20 år — kan tages op til fornyet prøvelse, eller om anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning
- 3) hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for der at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.

Artikel 6

Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder

1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.
3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judicial myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.

Artikel 7

Anvendelse af den centrale myndighed

1. Hver medlemsstat kan udpege en central myndighed eller, hvis det er foreskrevet i dens retssystem, flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente judicielle myndigheder.
2. En medlemsstat kan, hvis det bliver nødvendigt på grund af dens retssystem, overdrage den administrative fremsendelse og modtagelse af europæiske arrestordrer samt al anden officiel korrespondance i den forbindelse til sin eller sine centrale myndigheder.

Medlemsstater, der ønsker at gøre brug af mulighederne i denne artikel, meddeler Generalsekretariatet for Rådet oplysninger om den eller de pågældende centrale myndigheder. Disse angivelser forpligter alle myndigheder i den udstedende medlemsstat.

Artikel 8

Den europæiske arrestordres indhold og form

1. Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:
 - a) den eftersøgte identitet og nationalitet
 - b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-mailadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet
 - c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

- d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 2
- e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri
- f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat
- g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.

2. Den europæiske arrestordre skal ledsages af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat. En medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere, ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet, meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre af De Europæiske Fællesskabers institutioners officielle sprog.

KAPITEL 2

Overgivelsesprocedure

Artikel 9

Fremsendelse af en europæisk arrestordre

1. Når den eftersøgte opholdssted er kendt, kan den udstedende judicielle myndighed sende den europæiske arrestordre direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed.
2. Den udstedende judicielle myndighed kan i alle tilfælde beslutte at indberette den eftersøgte til Schengen-informationssystemet.
3. En sådan indberetning foretages i overensstemmelse med artikel 95 i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser. En indberetning til Schengen-informationssystemet svarer til en europæisk arrestordre ledsaget af de i artikel 8, stk. 1, nævnte oplysninger.

Indberetningen vil i en overgangsperiode, så længe Schengen-informationssystemet ikke er i stand til at fremsende alle de i artikel 8 nævnte oplysninger, svare til en europæisk arrestordre, indtil den fuldbyrdende judicielle myndighed forskriftsmæssigt har modtaget originalen.

Artikel 10

Regler for fremsendelse af en europæisk arrestordre

1. Hvis den udstedende judicielle myndighed ikke har kendskab til den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed, foretager den de nødvendige undersøgelser, navnlig gennem Det Europæiske Retlige Netværks⁽⁹⁾ kontaktpunkter, for at indhente oplysning herom fra den fuldbyrdende medlemsstat.
2. Hvis den udstedende judicielle myndighed ønsker det, kan fremsendelsen foregå ved hjælp af Det Europæiske Retlige Netværks sikre telekommunikationssystem.
3. Hvis det ikke er muligt at anvende Schengen-informationssystemet, kan den udstedende judicielle myndighed anmode Interpol om at fremsende den europæiske arrestordre.
4. Den udstedende judicielle myndighed kan fremsende den europæiske arrestordre på en hvilken som helst sikker måde, der kan efterlade et skriftligt spor, og som giver den fuldbyrdende medlemsstat mulighed for at efterprøve ægtheden.
5. Alle vanskeligheder i forbindelse med fremsendelsen eller ægtheden af dokumenter, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, løses ved direkte kontakter mellem de berørte judicielle myndigheder eller i givet fald med hjælp fra medlemsstaternes centrale myndigheder.
6. Hvis den myndighed, der modtager en europæisk arrestordre, ikke er kompetent til at behandle den, sender den straks den europæiske arrestordre videre til den kompetente myndighed i sin medlemsstat og underretter den udstedende judicielle myndighed herom.

⁽⁹⁾ Rådets fælles aktion 98/428/RIA af 29. juni 1998 om oprettelse af et europæisk retligt netværk (EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4).

*Artikel 11***Den eftersøgtes rettigheder**

1. Når en eftersøgt anholdes, informerer den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, den pågældende om den europæiske arrestordre og om dens indhold samt om muligheden for at give samtykke til at blive overgivet til den udstedende judicielle myndighed.
2. En eftersøgt, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, har ret til bistand af en juridisk rådgiver og en tolk i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den fuldbyrdende medlemsstat.

*Artikel 12***Varetægtsfængsling af en person**

Når en person anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning. Den pågældende kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning, under forudsætning af at denne medlemsstats kompetente myndighed træffer enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at den pågældende flygter.

*Artikel 13***Samtykke til overgivelse**

1. Hvis den anholdte person oplyser, at han giver sit samtykke til overgivelse, afgives dette samtykke og i givet fald det udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen, jf. artikel 27, stk. 2, til den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at samtykket og i givet fald afkaldet som omhandlet i stk. 1 indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har afgivet dem med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den anholdte ret til juridisk bistand.
3. Samtykket og i givet fald afkaldet som omhandlet i stk. 1 føres til protokols i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning.
4. Samtykket kan i princippet ikke tilbagekaldes. Medlemsstaterne kan fastsætte, at samtykket og i givet fald afkaldet kan tilbagekaldes i henhold til national ret. I så fald medregnes perioden mellem datoen for samtykket og datoen for tilbagekaldelsen ikke ved fastlæggelsen af fristerne i artikel 17. En medlemsstat, som ønsker at benytte denne mulighed, underretter Generalsekretariatet for Rådet herom samtidig med vedtagelsen af denne rammeafgørelse og angiver, hvordan samtykket kan tilbagekaldes, ligesom det meddeler enhver senere ændring af betingelserne.

*Artikel 14***Afhøring af den eftersøgte person**

Hvis den anholdte ikke giver sit samtykke til overgivelse som omhandlet i artikel 13, har han ret til at blive afhørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.

*Artikel 15***Afgørelse om overgivelse**

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse.
2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.
3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

*Artikel 16***Afgørelse i tilfælde af konkurrerende anmodninger**

1. Hvis flere medlemsstater har udstedt en arrestordre for den samme person, træffer den fuldbyrdende judicielle myndighed afgørelse om, hvilken europæisk arrestordre der skal fuldbyrdes, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig lovovertrædelsernes relative grovhed og gerningsstedet, de respektive datoer for udstedelsen af de europæiske arrestordre, samt om arrestordrerne er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan rådføre sig med Eurojust ⁽¹⁰⁾ for at kunne træffe den i stk. 1 nævnte afgørelse.
3. Hvis der opstår konflikt mellem en europæisk arrestordre og en udleveringsanmodning fra et tredjeland, afgør den kompetente myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, om det er den europæiske arrestordre eller udleveringsanmodningen, der skal have forrang, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig de forhold, der er omhandlet i stk. 1, samt dem, der er nævnt i den konvention eller aftale, der finder anvendelse.
4. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til statuten for Den Internationale Straffedomstol.

*Artikel 17***Frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre**

1. En europæisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.
2. I de tilfælde, hvor den eftersøgte giver sit samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre senest ti dage efter, at dette samtykke er givet.
3. I andre tilfælde bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre senest 60 dage efter anholdelsen af den eftersøgte.
4. I konkrete tilfælde, hvor den europæiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes inden for de i stk. 2 og 3 fastsatte frister, underretter den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den udstedende judicielle myndighed herom og om grundene hertil. I så fald kan fristerne forlænges med yderligere 30 dage.
5. Så længe den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke har truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, skal den sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.
6. Ethvert afslag på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal begrundes.
7. Hvis en medlemsstat undtagelsesvis ikke kan overholde de frister, der er fastsat i denne artikel, underretter den Eurojust og angiver grundene til forsinkelsen. Desuden underretter en medlemsstat, der har været udsat for en anden medlemsstats gentagne forsinkelser i fuldbyrdelsen af en arrestordre, Rådet herom med henblik på en vurdering af gennemførelsen af denne rammeafgørelse i medlemsstaterne.

*Artikel 18***Forholdsregler i forbindelse med afgørelsen**

1. Hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed:
 - a) enten give samtykke til, at den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med artikel 19
 - b) eller give samtykke til, at den eftersøgte overføres midlertidigt.
2. Betingelserne for midlertidig overførelse og dennes varighed aftales mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.
3. I tilfælde af midlertidig overførelse skal den eftersøgte kunne vende tilbage til den fuldbyrdende medlemsstat for at overvære de retsmøder, der vedrører ham, inden for rammerne af overgivelsesproceduren.

⁽¹⁰⁾ Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust for at styrke bekæmpelsen af grov kriminalitet (EFT L 63 af 6.3.2002, s. 1).

*Artikel 19***Afhøring af personen i forbindelse med afgørelsen**

1. Den eftersøgte afhøres af en judiciel myndighed bistået af enhver anden person, der er udpeget i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den udstedende myndighed er hjemmehørende.
2. Den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat og på de betingelser, der er aftalt mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.
3. Den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed kan udpege en anden judiciel myndighed i sin medlemsstat til at deltage i afhøringen af den eftersøgte med henblik på at sikre korrekt anvendelse af denne artikel og af de fastsatte betingelser.

*Artikel 20***Privilegier og immuniteter**

1. Nyder den eftersøgte person et privilegium eller en immunitet med hensyn til fuldbyrdelse eller retsforfølgning i den fuldbyrdende medlemsstat, løber de i artikel 17 nævnte frister først fra det tidspunkt, hvor privilegiet eller immuniteten måtte være ophævet, og den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat er blevet underrettet herom.

Den fuldbyrdende medlemsstat sikrer, at de materielle betingelser for overgivelse er opfyldt, hvis den eftersøgte ikke længere nyder et sådant privilegium eller en sådan immunitet.

2. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, anmoder den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den pågældende myndighed derom. Påhviler ophævelsen af privilegiet eller immuniteten en myndighed i en anden stat eller en international organisation, er det den udstedende judicielle myndighed, der skal anmode derom.

*Artikel 21***Konkurrerende internationale forpligtelser**

Denne rammeafgørelse anfægter ikke den fuldbyrdende medlemsstats forpligtelser, når den eftersøgte er udleveret til denne medlemsstat fra et tredjeland, og den pågældende er beskyttet af specialitetsreglerne i henhold til de regler, hvorefter udleveringen fandt sted. Den fuldbyrdende medlemsstat træffer alle nødvendige foranstaltninger for straks at anmode om samtykke fra det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, således at den pågældende kan overgives til den udstedende medlemsstat. De i artikel 17 nævnte frister løber først fra den dato, hvor disse specialitetsregler bortfalder. Så længe det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, ikke har truffet afgørelse, skal den fuldbyrdende medlemsstat sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.

*Artikel 22***Underretning om afgørelsen**

Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed om, hvorvidt den europæiske arrestordre vil blive fuldbyrdet.

*Artikel 23***Frist for overgivelse af den eftersøgte**

1. Den eftersøgte overgives snarest muligt på en dato, der aftales mellem de berørte myndigheder.
2. Den pågældende overgives senest ti dage efter, at den endelige afgørelse om at fuldbyrde den europæiske arrestordre er truffet.
3. Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af medlemsstaterne, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for den i stk. 2 fastsatte frist, kontakter den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks hinanden og aftaler en ny dato for overgivelse. I så fald finder overgivelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.

4. En overgivelse kan undtagelsesvis udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare. Den europæiske arrestordre skal fuldbyrdes, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed herom, og de aftaler en ny dato for overgivelsen. I så fald finder overgivelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.
5. Hvis den pågældende stadig er varetægtsfængslet efter udløbet af de i stk. 2-4 nævnte frister, løslades han.

Artikel 24

Udsættelse af overgivelsen eller betinget overgivelse

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan efter at have besluttet at fuldbyrde den europæiske arrestordre udsætte overgivelsen af den eftersøgte, for at vedkommende kan retsforfølges i den fuldbyrdende medlemsstat, eller, hvis den pågældende allerede er dømt, for at vedkommende på denne medlemsstats territorium kan afsone en straf for en anden overtrædelse end den, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.
2. I stedet for at udsætte overgivelsen kan den fuldbyrdende judicielle myndighed midlertidigt overgive den eftersøgte til den udstedende medlemsstat på betingelser, der skal aftales mellem de fuldbyrdende judicielle myndigheder og de udstedende judicielle myndigheder. Aftalen skal være skriftlig, og betingelserne er bindende for alle myndigheder i den udstedende medlemsstat.

Artikel 25

Transit

1. Undtagen når en medlemsstat benytter sig af muligheden for afslag, i de tilfælde hvor der anmodes om transit for en statsborger eller en person, der er bosat på dens territorium, med henblik på fuldbyrdelse af en straf, tillader hver medlemsstat transit gennem sit territorium af en eftersøgt, der skal overgives, forudsat at den har modtaget oplysning om:
 - a) identiteten og nationaliteten på den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre
 - b) hvorvidt der foreligger en europæisk arrestordre
 - c) lovovertrædelsens art og en retlig beskrivelse heraf
 - d) omstændighederne ved lovovertrædelsen, herunder tid og sted.

Når den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning, er statsborger i eller bosat i transitmedlemsstaten, kan transit være betinget af, at personen, efter at være blevet afhørt, sendes tilbage til transitmedlemsstaten for der at afsone den straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.

2. Hver medlemsstat udpeger en myndighed, der er ansvarlig for at modtage transitanmodninger og de nødvendige dokumenter samt al anden officiel korrespondance vedrørende transitanmodninger. Medlemsstaterne meddeler Generalsekretariatet for Rådet, hvilken myndighed der er udpeget.
3. Transitanmodningen og de i stk. 1 nævnte oplysninger kan meddeles den myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 2, på en hvilken som helst måde, der kan efterlade et skriftligt spor. Transitmedlemsstaten meddeler sin afgørelse på samme måde.
4. Denne rammeafgørelse finder ikke anvendelse på flyrejser uden planlagt mellemlanding. Finder der imidlertid i forbindelse med en sådan flyrejse en uforudset landing sted, giver den udstedende medlemsstat den myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 2, de i stk. 1 nævnte oplysninger.
5. Når en person, der skal udleveres fra et tredjeland til en medlemsstat, befinder sig i transit, finder denne artikel tilsvarende anvendelse. Navnlig skal udtrykket »europæisk arrestordre« anses for erstattet med »udleveringsanmodning«.

KAPITEL 3

Virkninger af overgivelsen

Artikel 26

Fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat

1. Den udstedende medlemsstat fradrager enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i den udstedende medlemsstat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. I den forbindelse fremsender den fuldbyrdende judicielle myndighed eller den centrale myndighed, der er udpeget i medfør af artikel 7, samtidig med overgivelsen alle oplysninger om varigheden af den eftersøgte varetægtsfængsling på grundlag af den europæiske arrestordre, til den udstedende judicielle myndighed.

Artikel 27

Eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser

1. Medlemsstaterne kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til retsforfølgning, idømmelse af straf eller tilbageholdelse med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i en konkret sag anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.
2. Bortset fra de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan en person, der er overgivet, ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.
3. Stk. 2 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:
 - a) hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
 - b) hvis lovovertrædelserne ikke kan straffes med frihedsberøvelse
 - c) hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed
 - d) hvis den pågældende vil blive pålagt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for bøde, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed
 - e) hvis den pågældende har givet sit samtykke til overgivelse, eventuelt samtidig med at han giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen, i henhold til artikel 13
 - f) hvis den pågældende efter overgivelsen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente udstedende judicielle myndigheder og føres til protokols i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale lovgivning. Afkaldet skal indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har han ret til juridisk bistand
 - g) hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, giver sit samtykke i henhold til stk. 4.
4. Anmodningen om samtykke skal indgives til den fuldbyrdende judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og ledsaget af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4. Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen.

For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, skal udstedelseslandet give de deri nævnte garantier.

Artikel 28

Overgivelse eller senere udlevering

1. Hver medlemsstat kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til overgivelse til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i et konkret tilfælde anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.
2. En person, der er overgivet til den udstedende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, kan under alle omstændigheder uden den fuldbyrdende medlemsstats samtykke overgives til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, i følgende tilfælde:
 - a) hvis den eftersøgte efter at have haft mulighed for at forlade den medlemsstat, han er overgivet til, har undladt dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det

- b) hvis den eftersøgte giver sit samtykke til at blive overgivet til en anden medlemsstat end den fuldbyrdende medlemsstat i henhold til en europæisk arrestordre. Samtykket skal afgives til den udstedende kompetente judicielle myndighed og føres til protokols i overensstemmelse med denne medlemsstats nationale lovgivning. Samtykket skal gives på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har den eftersøgte ret til juridisk bistand
- c) hvis den eftersøgte ikke er omfattet af specialitetsreglen i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, litra a), e), f) og g).
3. Den fuldbyrdende judicielle myndighed giver sit samtykke til overgivelsen til en anden medlemsstat i henhold til følgende regler:
- a) anmodningen om samtykke skal indgives i henhold til artikel 9 ledsaget af de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2
- b) samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til denne rammeafgørelses bestemmelser
- c) afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen
- d) samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3 og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4.

For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, skal den udstedende medlemsstat give de deri nævnte garantier.

4. Uanset stk. 1 må en person, der er overgivet i henhold til en europæisk arrestordre, ikke udleveres til et tredjeland uden samtykke fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har overgivet den pågældende. Samtykke skal gives i overensstemmelse med de konventioner, som denne medlemsstat er bundet af, samt i overensstemmelse med dens nationale lovgivning.

Artikel 29

Overgivelse af genstande

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning og efter anmodning fra den udstedende judicielle myndighed, eller på eget initiativ, beslaglægge og overgive genstande:
- a) som er påkrævede som bevismateriale, eller
- b) som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.
2. De i stk. 1 nævnte genstande skal udleveres, selv om den europæiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes på grund af den eftersøgte død eller undvigelse.
3. Hvis de i stk. 1 nævnte genstande beslaglægges eller konfiskeres på den fuldbyrdende medlemsstats område, kan denne medlemsstat i forbindelse med verserende strafforfølgning midlertidigt tilbageholde eller udlevere dem til den udstedende medlemsstat på betingelse af, at de senere tilbageleveres.
4. Enhver rettighed, som den fuldbyrdende medlemsstat eller tredjemand måtte have over de i stk. 1 nævnte genstande, bevarer. Hvis der findes sådanne rettigheder, skal den udstedende medlemsstat straks efter retsforfølgningen vederlagsfrit tilbagelevere genstandene til den fuldbyrdende medlemsstat.

Artikel 30

Udgifter

1. Den fuldbyrdende medlemsstat afholder de udgifter på sit territorium, der følger af fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre.
2. Alle andre udgifter afholdes af den udstedende medlemsstat.

KAPITEL 4

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Artikel 31

Forholdet til andre juridiske instrumenter

1. Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:
- a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering

- b) aftalen mellem 12 af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forenkling og modernisering af metoderne for fremsendelse af anmodninger om udlevering af 26. maj 1989
- c) konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union
- d) konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater
- e) afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

2. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er gældende ved denne rammeafgørelses vedtagelse, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes mål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, navnlig ved at fastsætte kortere frister end de i artikel 17 fastsatte, ved at udvide listen over lovovertrædelser i artikel 2, stk. 2, ved at begrænse grundene til afslag i artikel 3 og 4 eller ved at sænke strafferammen i artikel 2, stk. 1 eller 2.

Aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit må under ingen omstændigheder påvirke forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem.

Medlemsstaterne meddeler inden tre måneder efter denne rammeafgørelses ikrafttræden Rådet og Kommissionen, hvilke gældende aftaler og ordninger som nævnt i første afsnit de fortsat ønsker at anvende.

Medlemsstaterne giver ligeledes Rådet og Kommissionen meddelelse om nye aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit senest tre måneder efter deres undertegnelse.

3. I det omfang de i stk. 1 omhandlede konventioner og aftaler finder anvendelse på medlemsstaternes territorier eller på territorier, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat, og på hvilke denne rammeafgørelse ikke finder anvendelse, regulerer de pågældende konventioner og aftaler fortsat forbindelserne mellem disse territorier og de øvrige medlemsstater.

Artikel 32

Overgangsbestemmelse

Anmodninger om udlevering, der modtages inden den 1. januar 2004, vil fortsat være omfattet af de eksisterende instrumenter vedrørende udlevering. Anmodninger, der modtages efter den 1. januar 2004, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse. Enhver medlemsstat kan dog på tidspunktet for Rådets vedtagelse af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den som fuldbyrdende medlemsstat fortsat vil behandle anmodninger vedrørende handlinger, der er begået inden en af den nærmere angivet dato, efter den ordning for udlevering, der var gældende før den 1. januar 2004. Den pågældende dato må ikke ligge senere end den 7. august 2002. Nævnte erklæring offentliggøres i EF-Tidende. Den kan til enhver tid trækkes tilbage.

Artikel 33

Bestemmelser vedrørende Østrig og Gibraltar

- 1. Så længe Østrig ikke har ændret artikel 12, stk. 1, i »Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz«, dog senest indtil den 31. december 2008, kan Østrig tillade sin judicielle myndighed at nægte at fuldbyrde en europæisk arrestordre, hvis den eftersøgte er østrigsk statsborger, og hvis den handling, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, ikke er strafbar i henhold til østrigsk ret.
- 2. Denne rammeafgørelse gælder for Gibraltar.

Artikel 34

Gennemførelse

- 1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme bestemmelserne i denne rammeafgørelse senest den 31. december 2003.

2. Medlemsstaterne meddeler Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsforskrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. I forbindelse hermed kan hver medlemsstat tilkendegive, at den straks vil anvende denne rammeafgørelse i sine forbindelser med de medlemsstater, der har givet samme meddelelse.

Generalsekretariatet for Rådet meddeler medlemsstaterne og Kommissionen de oplysninger, det har modtaget i medfør af artikel 7, stk. 2, artikel 8, stk. 2, artikel 13, stk. 4, og artikel 25, stk. 2. Det sørger ligeledes for offentliggørelse i EF-Tidende.

3. På grundlag af oplysningerne fra Generalsekretariatet for Rådet forelægger Kommissionen senest den 31. december 2004 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af rammeafgørelsen, om nødvendigt ledsaget af lovforslag.

4. Rådet vurderer i løbet af andet halvår 2003, navnlig, i hvilken udstrækning medlemsstaterne faktisk har anvendt bestemmelserne i denne rammeafgørelse, samt hvorledes Schengen-informationssystemet fungerer.

Artikel 35

Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i EF-Tidende.

Udfærdiget i Luxembourg, den 13. juni 2002.

På Rådets vegne

M. RAJOY BREY

Formand

BILAG II

EAO-FORMULAR (indeholdt i bilaget til EAO-rammeafgårelsen)

EUROPÆISK ARRESTORDRE ⁽¹⁾

Denne arrestordre er udstedt af en kompetent judiciell myndighed. Der anmodes om, at nedenstående person anholdes og overgives med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

a) Oplysninger om den eftersøgte identitet:

Efternavn:

Fornavn(e):

(evt.) Pigenavn:

(evt.) Kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Fødselsdato:

Fødested:

Bopæl og/eller kendt adresse:

.....

Det eller de sprog, den eftersøgte forstår (hvis dette vides):

.....

Særlige kendetegn/beskrivelse af den eftersøgte:

.....

Foto og fingeraftryk af den eftersøgte, hvis sådanne foreligger og kan videregives, eller navn og adresse m.v. på den person, der skal kontaktes for at fremskaffe foto og fingeraftryk eller en dna-profil (hvis disse data kan videregives og ikke er vedlagt)

b) Afgørelse, der danner grundlag for arrestorden:

1. Arrestordre eller eksigibel retsafgørelse med samme retskraft:

Art:

2. Eksigibel dom:

.....

Sagsnr.:

⁽¹⁾ Denne arrestordre skal udfærdiges på eller oversættes til et af den fuldbyrdende medlemsstats officielle sprog, når denne medlemsstat kendes, eller til et andet sprog, som denne medlemsstat accepterer.

c) Straffens varighed:

1. Maksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:

.....
.....

2. Varighed af den idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning:

.....

Resterende ikke udstået del af straffen:

.....
.....

d) Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:

1. ☐ Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
2. ☐ Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
3. Bekræft i benægtende fald en af følgende muligheder:
- 3.1a. ☐ den pågældende er blevet indkaldt personligt den ... (dag/måned/år) og er dermed blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

ELLER

- 3.1b. ☐ den pågældende er ikke blevet indkaldt personligt, men er på anden måde faktisk blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen

ELLER

- 3.2. ☐ den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen

ELLER

- 3.3. ☐ den pågældende har fået afgørelsen forkyndt den ... (dag/måned/år) og er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, inkl. nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og

☐ den pågældende har udtrykkeligt erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

ELLER

☐ den pågældende har ikke anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist

ELLER

- 3.4. ☐ den pågældende har ikke personligt fået afgørelsen forkyndt, men
- den pågældende vil personligt få afgørelsen forkyndt snarest muligt efter overgivelsen, og
 - den pågældende vil efter at have fået afgørelsen forkyndt udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, inkl. nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og
 - den pågældende vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke, som vil være ... dage.

4. Anfør venligst for det felt i punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hvor der er sat kryds, om den relevante betingelse er blevet opfyldt:

.....
.....

e) Lovovertrædelser:

Denne arrestordre vedrører i alt lovovertrædelser.

Beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelserne er begået, herunder tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelserne eller lovovertrædelserne

.....

.....

.....

Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsernes karakter og retlige beskrivelse samt den relevante retsforordning/lov:

.....

.....

.....

.....

.....

I. Angiv med kryds, om det drejer sig om en eller flere af følgende lovovertrædelser, som i udstedelseslandet straffes med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning:

- ☐ deltagelse i en kriminel organisation
- ☐ terrorisme
- ☐ menneskehandel
- ☐ seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ☐ ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ☐ ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- ☐ bestikkelse
- ☐ svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- ☐ hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- ☐ falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- ☐ internetkriminalitet
- ☐ miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- ☐ menneskesmugling
- ☐ forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ☐ ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- ☐ bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- ☐ racisme og fremmedhad
- ☐ organiseret eller væbnet tyveri
- ☐ ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- ☐ bedrageri
- ☐ afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- ☐ efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- ☐ forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- ☐ forfalskning af betalingsmidler
- ☐ ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer

- ☐ ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- ☐ handel med stjålne motorkøretøjer
- ☐ voldtægt
- ☐ forsætlig brandstiftelse
- ☐ strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- ☐ skibs- eller flykapring
- ☐ sabotage.

II. Detaljeret beskrivelse af den eller de begåede lovovertrædelser, der ikke hører ind under lovovertrædelserne i punkt I:

f) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger):

(NB: Dette kunne f.eks. være bemærkninger om ekstraterritorialitet, afbrydelse af forældelsesfrister og andre konsekvenser af lovovertrædelser)

g) Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som er påkrævet som bevismateriale:

Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelser:

Beskrivelse af genstandene og disses lokalisering (hvis kendt):

h) Den eller de lovovertrædelser, som ligger til grund for udstedelsen af denne arrestordre, kan straffes med eller har ført til livsvarig fængselsstraf eller en livsvarig sikkerhedsforanstaltning:

— den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for fornyet prøvelse af den idømte straf — enten på anmodning eller senest efter 20 år — med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning

og/eller

— den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning.

i) Den judicielle myndighed, der har udstedt arrestorden:

Officiel betegnelse:

Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant ⁽¹⁾:

⁽¹⁾ I de forskellige sprogudgaver indsættes en henvisning til »indehaveren« af den judicielle myndighed.

Funktion (titel/stilling):

.....

Sagsnummer:

Adresse:

.....

Tlf. (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Fax (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-mail:

Navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes med henblik på den praktiske tilrettelæggelse af overgivelsen:

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af fremsendelsen og den administrative modtagelse af europæiske arrestordrer:

Navnet på den centrale myndighed:

.....

Kontaktperson, hvis en sådan findes (titel/stilling og navn):

.....

Adresse.....

.....

Tlf. (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Fax (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-mail:

Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift:

.....

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant findes)

BILAG III

Retningslinjer for udfyldelse af den europæiske arrestordreformular

Denne arrestordre er udstedt af en kompetent judiciel myndighed. Der anmodes om, at nedenstående person anholdes og overgives med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Bemærkninger

- Det er tilrådeligt at anvende det elektroniske redskab (Compendium e-tool), der er tilgængeligt på Det Europæiske Retlige Netværks hjemmeside ved udfærdigelsen af en europæisk arrestordre. Fordelen ved at benytte det elektroniske redskab er, at det er lige så let at udfylde formularen, som det er at udfylde en formular i Word-format, men det har flere moderne og brugervenlige funktioner såsom mulighed for direkte at importere den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed fra netværkets retslige atlas, straks at få den statiske tekst i formularen på det eller de sprog, som den fuldbyrdende medlemsstat accepterer, frem samt at gemme og sende den pr. e-mail.
- Det kan være tilrådeligt at downloade formularen i Word-format fra Det Europæiske Retlige Netværks websted (Judicial Library) på den udstedende judicielle myndigheds (ens eget) sprog og opbevare den på sin egen computer til brug ved manglende adgang til webstedet, når der er behov for det i hastende tilfælde.
- Det kan også være tilrådeligt at downloade formularen i Word-format fra Det Europæiske Retlige Netværks Websted (Judicial Library) på alle sprog, navnlig dem, der oftere accepteres af andre medlemsstater og opbevare den på sin egen computer.
- Hvis formularen i Word-format anvendes, udfyldes den på ens eget sprog ved brug af en computer (må ikke udfyldes i hånden). Hvis det elektroniske redskab Compendium anvendes, udfyldes formularen altid på computeren.
- Hvis en boks ikke er relevant, skrives »finder ikke anvendelse«, eller det angives tydeligt, f.eks. ved et særligt tegn (f. eks. —), at den ikke finder anvendelse. Slet aldrig en boks, og foretag ingen ændringer i den europæiske arrestordre-formular.
- Hvis en europæisk arrestordre omfatter flere lovovertrædelser, bedes de nummereret 1, 2, 3 osv., og nummereringen bedes bevaret i hele arrestordren, navnlig i boks b).

Boks a)**Oplysninger, der er nødvendige for at fastslå den eftersøgte identitet****Bemærkning:**

Udfyld venligst alle felter, hvis det er muligt.

a) Oplysninger om den eftersøgte identitet:

Efternavn: **Bemærkning: obligatorisk felt. Indsæt tidligere officielt navn, hvis dette kendes, og skriv navnet, som det skrives på nationalsproget, navnet skal ikke oversættes. Sørg for, at rækkefølgen af navnene er korrekt, så fornavnet ikke angives som et efternavn, og dobbelttjek, hvis der er to eller flere personer med lignende navne (eventuelt i forskellig rækkefølge eller med mindre variationer) i samme sag.**

Fornavn(e): **Bemærkning: obligatorisk felt.**

(evt.) Pigenavn:

(evt.) Kaldenavn: **Bemærkning: Medtag falske navne. Angiv kaldenavne i skarp parentes. Hvis den pågældende anvender en falsk identitet, angives den falske identitet i alle felter, f.eks. falsk fødselsdato og falsk adresse.**

Køn: **Bemærkning: obligatorisk felt.**

Nationalitet: **Bemærkning: obligatorisk felt. Anfør alle nationaliteter, hvis der er flere.**

Fødselsdato: **Bemærkning: obligatorisk felt.**

Fødested: **Bemærkning: obligatorisk felt, hvis oplysningen foreligger.**

Bopæl og/eller kendt adresse: **Bemærkning: obligatorisk felt, hvis oplysningen foreligger.**

Angiv »vides ikke«, hvis oplysningerne ikke foreligger.

Det eller de sprog, den eftersøgte forstår (hvis dette vides):

Særlige kendetegn/beskrivelse af den eftersøgte: **Bemærkning: obligatorisk felt, hvis oplysningerne foreligger. Angiv også, om personen er farlig og/eller muligvis bevæbnet.**

Foto og fingeraftryk af den eftersøgte, hvis sådanne foreligger og kan videregives, eller navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes for at fremskaffe foto og fingeraftryk eller en dna-profil (hvis disse data kan videregives og ikke er vedlagt). **Bemærkning: det er obligatorisk at fremsende oplysningerne via Interpol eller SIS, hvis de foreligger. Dette er helt afgørende for at sikre, at det er den rigtige person, der anholdes.**

Dobbelttjek, hvis der er to eller flere personer med lignende navne (måske i forskellig rækkefølge eller med små variationer) i samme sag.

Boks b)

Oplysningerne om den afgørelse, der danner grundlag for arrestordren

Bemærkning:

Formularen skal udfyldes i overensstemmelse med det ansøgte formål i den europæiske arrestordre — retsforfølgning og/eller domfældelse. I boks b) anvendes begrebet »afgørelse, der danner grundlag for arrestordren«, hvilket henviser til en anden retsafgørelse end den europæiske arrestordre. Begrebet »retsafgørelse« dækker over de afgørelser, der træffes af medlemsstaternes strafferetlige myndigheder, men ikke af politimyndighederne. Hvis afgørelsen har medført, at den frihedsberøvende foranstaltning er blevet ændret til f.eks. en dom in absentia, udstedes en ny arrestordre (med den nye titel).

Forud for retssagen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- b) 1. Angiv, hvilken afgørelse der danner grundlag for arrestordren (f.eks. retsafgørelse eller arrestordre af dd/mm/åååå om at foretage et tvangsindgreb i form af sikkerhedsforvaring). Bemærk, at hvis boks b) 1. udfyldes, skal boks c) 1. også udfyldes.

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- b) 1. Er arrestordren udstedt i forbindelse med en dom in absentia, henvises til retsafgørelsen.
- b) 2. Der henvises til den pågældende dom eller kendelse, der blev endelig den dd/mm/åååå, og der indsættes sagsnummer og betegnelse på den domstol, der har afsagt afgørelsen. I nogle medlemsstater er domme ikke eksigible, når det stadig er muligt at anke dem, og når de ikke er endelige. I så tilfælde udfyldes boks b).1 og IKKE boks b).2.

Bemærk, at hvis boks b) 2. udfyldes, skal boks c) 2. også udfyldes.

b) Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren:

1. Arrestordre eller eksigibel retsafgørelse med samme retskraft:

Art: **Bemærkning: Angiv retsafgørelse eller anden form for judiciel afgørelse samt sagens dato og referencenummer.**

2. Eksigibel dom: **Bemærkning: Hvis dommen er eksigibel, angives også, hvilken dato den blev endelig.**

Reference: **Bemærkning: angiv dato, sagsnummer, hvilken art afgørelse. Oversæt ikke referencer.**

Boks c)

Oplysninger om straffens/frihedsstraffens varighed

Bemærkning:

Formålet med denne boks er at registrere, at arrestordren vedrører forhold, hvor straffen er længere end minimumsstrafferammen i artikel 2, stk. 1, i EAO-rammeafgørelsen. Forud for domfældelsen anvendes dette minimumskrav på den straf, der i princippet kan idømmes, og hvis der er afsagt dom, anvendes det på den faktiske sanktions varighed. Som i boks b) udfyldes de(t) afsnit, der er relevant(e) under hensyntagen til, hvilken fase straffesagen er i.

Forud for retssagen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- c) 1. Angiv den maksimumsstraf, der i princippet kan idømmes. Bemærk venligst, at den europæiske arrestordre i henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, kan udstedes for forhold, der kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder. Hvis boks b) 1. udfyldes, skal boks c) 1. også udfyldes.

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- c) 2. Angiv varigheden af den idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning. Bemærk venligst, at en europæisk arrestordre i henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, kan udstedes for straffe af en varighed på mindst fire måneder, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning. Hvis boks b) 2. udfyldes, skal boks c) 2. også udfyldes.
- c) 2. Angiv år, måneder og dage. Det skal bemærkes, at der ikke i EAO-rammeafgørelsen er fastsat noget minimumskrav til den resterende del af straffen, der skal afsones. Det anbefales, at det nøje overvejes, om beslutningen om at udstede en europæisk arrestordre står i et rimeligt forhold til formålet hermed, når varigheden af den resterende straf er under fire måneder, men den oprindelige straf var på fire måneder eller derover.

c) Straffens varighed:

1. Maksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelser eller lovovertrædelserne:
2. Varigheden af den idømte frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning: **Bemærkning: I tilfælde hvor der er idømt frihedsstraf eller pålagt en frihedsberøvende foranstaltning, kan foranstaltningen være af ubestemt varighed, f.eks. fængsel på livstid eller en straf, der omfatter psykiatrisk behandling.**

Resterende ikke udstået del af straffen: **Bemærkning: Hvis straffen er tidsubegrænset, angives, at den resterende ikkeudståede del er på mindst fire måneder.**

Boks d)**Sager, hvor der træffes afgørelse in absentia**

d) Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:

1. ☐ Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
2. ☐ Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
3. Bekræft i benægtende fald en af følgende muligheder:
 - 3.1a. ☐ den pågældende er blevet indkaldt personligt den ... (dag/måned/år) og er dermed blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.
ELLER
 - 3.1b. ☐ den pågældende er ikke blevet indkaldt personligt, men er på anden måde faktisk blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen
ELLER
 - 3.2. ☐ den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen
ELLER
 - 3.3. ☐ den pågældende har fået afgørelsen forkyndt den ... (dag/måned/år) og er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, inkl. nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og
☐ den pågældende har udtrykkeligt erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

ELLER

- ☐ den pågældende har ikke anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist

ELLER

- 3.4. ☐ den pågældende har ikke personligt fået afgørelsen forkyndt, men

- den pågældende vil personligt få afgørelsen forkyndt snarest muligt efter overgivelsen, og
- den pågældende vil efter at have fået afgørelsen forkyndt udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, inkl. nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og
- den pågældende vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke, som vil være ... dage.

4. Anfør venligst for det felt i punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hvor der er sat kryds, om den relevante betingelse er blevet opfyldt:

.....

Boks e)

De berørte lovovertrædelser

Bemærkning:

Hvorvidt lovovertrædelsen hører ind under en af de 32 kategorier, for hvilke kontrollen af den dobbelte strafbarhed ikke finder anvendelse, afgøres af den udstedende judicielle myndighed i overensstemmelse med definitionen af lovovertrædelsen i de udstedende medlemsstaters straffelov. Det er ikke nødvendigt at indarbejde strafferettens tekst i den europæiske arrestordre eller at vedlægge den. Derved undgås unødvendig oversættelse af juridiske tekster.

Omstændighederne ved lovovertrædelsen skal altid beskrives grundigt og udtømmende, og alle relevante oplysninger medtages, således at de fuldbyrdende medlemsstaters myndigheder kan vurdere, om specialitetsreglen finder anvendelse, og om der er grund til ikke at fuldbyrde arrestordren, f.eks. hvis ne bis in idem-princippet og forældelsesreglerne finder anvendelse.

Forud for og efter domfældelsen

- Indsæt **antallet af de pågældende lovovertrædelser**.

- Vær præcis ved beskrivelsen heraf.

- Vær opmærksom på bemærkningerne i håndbogen om accessoriske lovovertrædelser, når det besluttes, om de skal medtages eller ej (afsnit 2.3).

- Giv en præcis redegørelse for **de forhold**, der danner grundlag for den europæiske arrestordre:

- Fokuser på de forhold, der vedrører den person, der skal overgives.

- Beskriv altid de nødvendige faktiske omstændigheder til det formål (den ansvarlige person, omfanget af deltagelse eller fuldbyrdelse, sted, tidspunkt, mængde, midler, de forårsagede skader, hensigt eller formål, fortjeneste mv.).

- Beskrivelsen af de faktiske omstændigheder skal kun være et kort resumé og ikke en hel udskrift af hele afsnit af sagen. I mere komplicerede sager, og navnlig når der er tale om dobbelt strafbarhed (lovovertrædelser, der ikke er på listen), er en længere beskrivelse dog nødvendig som dokumentation for de vigtigste aspekter af de faktiske omstændigheder. I sådanne sager indsættes de data, der er **centrale** for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan træffe afgørelse om den europæiske arrestordre, navnlig med henblik på at præcisere eventuelle årsager til ikke at fuldbyrde den eller til at anvende specialitetsreglen.

- I tilfælde af flere lovovertrædelser beskrives om muligt de faktiske omstændigheder, således at beskrivelsen svarer til den tilsvarende retlige beskrivelse.

- Brug korte sætninger, der er lette at oversætte.

- En kort beskrivelse vil også være nyttig for det nationale SIRENE-kontors indlæsning af indberetninger i SIS.

- Indsæt den **juridiske betegnelse for** lovovertrædelsen (angiv, hvilke bestemmelser i national lovgivning der er overtrådt). Det er dog ikke nødvendigt at tilføje de retlige tekster til den europæiske arrestordre. Det vil kun medføre unødvendig oversættelse.
- Hvis den udstedende judicielle myndighed anerkender lovovertrædelsen som en af overtrædelserne på nedenstående liste over 32 overtrædelser, og overtrædelserne straffes med frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning på højst tre år, sættes kryds i den relevante boks på listen.
- Det anbefales, at når det er muligt, anvendes der kun én formular til én europæisk arrestordre vedrørende én person. Hvis den indeholder flere overtrædelser, bør dette tydeliggøres (f.eks. ved at skrive »overtrædelse 1«, »overtrædelse 2«, »overtrædelse 3« ...), hvilket kryds gælder for hvilken overtrædelse (se navnlig boks b)). Vær opmærksom på, at det kun er muligt at indlæse en indberetning i SIS med henblik på anholdelse. Det er dog muligt at knytte mere end én europæisk arrestordre til hver indberetning med henblik på anholdelse.
- Hvis samme medlemsstat har udstedt flere europæiske arrestordrer vedrørende samme person, skal de ikke anses for at være konkurrerende arrestordrer.

e) Lovovertrædelser:

Denne arrestordre vedrører i alt overtrædelser.

Beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne er begået, herunder tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse heri. **Bemærkning: Hvis der er tale om f.eks. tre lovovertrædelser, anvendes tallene 1, 2, 3 i beskrivelsen af disse for derved at skabe større klarhed. Brug korte sætninger, men giv en fuldstændig beskrivelse af de faktiske omstændigheder. Vær præcis.**

.....

Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsernes karakter og retlige beskrivelse samt den relevante retsforordning/lov:

Bemærkning: Indsæt den retlige beskrivelse af lovovertrædelsen, og angiv hvilke bestemmelser i national lovgivning der er overtrådt.

.....

.....

I. Angiv med kryds, om det drejer sig om en eller flere af følgende lovovertrædelser, som i udstedelseslandet straffes med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri

- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjalne motorkøretøjer
- voldtægt
- brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

II. Detaljeret beskrivelse af den eller de begåede lovovertrædelser, der ikke hører ind under lovovertrædelserne i punkt I: **Bemærkning: Alt, der er beskrevet ovenfor i boks e), skal ikke gentages under II. Ud over den fuldstændige beskrivelse er det ikke nødvendigt med oplysninger om national lovgivning.**

Hvis omstændighederne er angivet ovenfor, skal de ikke gentages. Indsæt ikke retlige tekster, hvis omstændighederne er klart beskrevet ovenfor. Brug kun denne boks, hvis der er tale om dobbelt strafbarhed, og omstændighederne skal uddybes ud over, hvad der er angivet ovenfor. En dommer har ikke behov for retsaksen for at undersøge dobbelt strafbarhed, men skal blot kende de nøjagtige forhold i sagen, selv om nogle retsmyndigheder kræver kopier af retsaksen.

.....

.....

Boks f)

Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger)

Bemærkning:

Det er ikke nødvendigt at udfylde denne boks.

Den kan anvendes til bemærkninger om ekstraterritorialitet, afbrydelse af forældelsesfrister og andre konsekvenser af lovovertrædelsen. Det er som regel ikke nødvendigt at angive nogen afbrydelse af tidsfrist, men er det længe siden, lovovertrædelsen blev begået, kan dette være nyttigt.

Den kan også anvendes, når særlige omstændigheder gør sig gældende vedrørende fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, og det kunne lette fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, hvis der blev givet yderligere oplysninger, uanset mulighederne for direkte kommunikation, f.eks.:

- Bemærkninger om restriktioner vedrørende kontakt til tredjepart efter anholdelsen, angivelse af, at der er risiko for ødelæggelse af bevismateriale eller gentagelse af den strafbare handling.
- Angivelse af omstændigheder, som i medfør af rammeafgørelse 2008/909/RIA gør det sandsynligt, at den eftersøgte vil kunne overgives efter at have afsonet en eventuel frihedsstraf i den fuldbyrdende medlemsstat, jf. artikel 5, stk. 3, i EAO-rammeafgørelsen (såsom at have bopæl, arbejde, familierelationer m.m. i den fuldbyrdende medlemsstat).
- Anmodning om samtykke, jf. artikel 27, stk. 4, i EAO-rammeafgørelsen.
- Andre begæringer om retligt samarbejde, f.eks. en europæisk efterforskningskendelse, der skal fuldbyrdes samtidigt.
- Forbindelse til andre europæiske arrestordre.
- Aftaler i tilknytning til konkurrerende europæiske arrestordre, som er indgået mellem udstedende judicielle myndigheder, således at den fuldbyrdende judicielle myndighed straks bliver opmærksom på dem og vil kunne tage hensyn til dem, navnlig de aftaler, der er indgået på koordineringsmøder i Eurojust.

- Information om den advokat i den udstedende medlemsstat, der kan bistå advokaten i den fuldbyrdende medlemsstat (en advokat efter eget valg eller en beskikket advokat), jf. direktiv 2013/48/EU.
- Information om eventuelle tidligere tilsynsforanstaltninger (overtrædelse af tilsynsforanstaltninger), jf. artikel 22 i rammeafgørelse 2009/829/RIA.

f) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger):

(NB: Dette kunne f.eks. være bemærkninger om ekstraterritorialitet, afbrydelse af forældelsesfrister og andre konsekvenser af lov-overtrædelsen).

.....

Boks g)

Beslaglæggelse

Bemærkning:

Forud for retssagen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- Giv en kort beskrivelse af det, der anmodes om (f.eks. våben, ID, rejselegitimation osv.). Hvis der ikke anmodes om denne form for samarbejde, indsættes »finder ikke anvendelse«.
- Beskriv for eksempel det våben, der ønskes beslaglagt.
- Der bør gives oplysninger om en separat anmodning om gensidig retshjælp eller indefrysningsskendelse, hvis de er til rådighed.
- Boks g) vedrører ikke »personlige ejendele«; angiv genstande, der kan betragtes som bevismateriale, f.eks. en bærbar computer, personlige dokumenter, mobiltelefoner, for at gøre det muligt at beslaglægge ejendele uden at udstede en anden europæisk arrestordre.

g) Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som er påkrævet som bevismateriale:

Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen:

Beskrivelse af genstandene og disses lokalisering (hvis kendt):

.....

Boks h)

Bemærkning:

Leddene er ændret til bokse — den relevante krydses af. Hvis lovgivningen ikke giver mulighed for en livstidsdom, skrives »finder ikke anvendelse«.

Forud for retssagen (arrestordren udstedes med henblik på strafforfølgning)

- Kryds boksen af, hvis det er relevant.

Efter domfældelsen (arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en dom/dom in absentia).

- Kryds boksen af, hvis det er relevant.

h) Den eller de lovovertrædelser, som ligger til grund for udstedelsen af denne arrestordre, kan straffes med eller har ført til livsvarig fængselsstraf eller en anden livsvarig sikkerhedsforanstaltning:

- ☐ den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for fornyet prøvelse af den idømte straf — enten på anmodning eller senest efter 20 år — med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning og/eller
- ☐ den udstedende medlemsstats lovgivning åbner mulighed for anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning.

Boks i)**Oplysninger om den udstedende judicielle myndighed****Bemærkning:**

- Navnet på dennes repræsentant: I de forskellige sprogudgaver indsættes en henvisning til »indehaveren« af den judicielle myndighed.
- Indsæt adressen på den udstedende judicielle myndighed.
- Indsæt telefonnr./fax/e-mail for den udstedende judicielle myndighed, helst hvor myndigheden kan nås døgnet rundt.
- Kontaktoplysninger for praktiske foranstaltninger: Angiv om muligt navnet på og kontaktoplysninger for en retsbedsmand, der har kendskab til et relevant fremmedsprog.

i) Den judicielle myndighed, der har udstedt arrestordren:

Officiel betegnelse:

Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Fax (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-mail: **Bemærkning: anfør en officiel e-mailadresse, som regelmæssigt kontrolleres**

Navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes med henblik på den praktiske tilrettelæggelse af overgivelsen:

Kontaktoplysninger for den centrale myndighed

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af fremsendelsen og den administrative modtagelse af europæiske arrestordrer:

Navnet på den centrale myndighed:

Kontaktperson, når en sådan findes (titel/stilling og navn):

Adresse:

Tlf. (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Fax (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-mail:

Underskrift og oplysninger om den udstedende judicielle myndighed**Bemærkning:**

- Det kan være den judicielle myndighed eller f.eks. en justitssekretær, der skriver under på rettens vegne.

Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift:

.....

Navn:

.....

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant findes). **Bemærkning: det drejer sig om det officielle stempel, der anvendes af den udstedende judicielle myndighed i henhold til national lovgivning. Anvendes altid, hvis det findes.**

BILAG IV

De sprog, medlemsstaterne accepterer, når de modtager en europæisk arrestordre

Medlemsstaterne har i henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2, meddelt følgende om, hvilke sprog de accepterer ved modtagelse af en europæisk arrestordre:

Østrig:	Tysk eller et andet sprog efter gensidighedsprincippet (accepterer at modtage den europæiske arrestordre på det officielle sprog i medlemsstater, der også accepterer at modtage europæiske arrestordre, der er udstedt af de østrigske myndigheder på tysk).
Belgien:	Fransk, nederlandsk, tysk
Bulgarien:	Bulgarsk
Cypern:	Græsk, tyrkisk, engelsk
Tjekkiet:	Tjekkisk. Tjekkiet accepterer en europæisk arrestordre fra Den Slovakiske Republik, der er udfærdiget på slovakisk eller ledsaget af en oversættelse til slovakisk, og de accepterer en europæisk arrestordre fra Østrig på tysk.
Danmark:	Dansk, engelsk, svensk
Estland:	Estisk, engelsk
Finland:	Finsk, svensk, engelsk
Frankrig:	Fransk
Tyskland:	Tyskland anvender gensidighedsprincippet (accepterer at modtage den europæiske arrestordre på det officielle sprog i medlemsstater, der også accepterer at modtage en europæisk arrestordre, der er udstedt af de tyske myndigheder på tysk).
Grækenland:	Græsk
Ungarn:	Ungarsk eller en oversættelse af arrestordren til ungarsk. Fra medlemsstater, der ikke udelukkende accepterer den europæiske arrestordre på deres eget sprog eller på et af deres officielle sprog, accepterer Ungarn arrestordren på engelsk, fransk eller tysk eller ledsaget af en oversættelse til et af de nævnte sprog.
Irland:	Irsk eller engelsk eller et sprog, som justitsministeriet eventuelt fastsætter, eller den europæiske arrestordre med oversættelse til irsk eller engelsk.
Italien:	Italiensk
Letland:	Lettisk, engelsk
Litauen:	Litauisk, engelsk
Luxembourg:	Fransk, tysk, engelsk
Malta:	Maltesisk, engelsk
Nederlandene:	Nederlandsk, engelsk eller ethvert andet officielt EU-sprog, forudsat at der samtidig forelægges en oversættelse til engelsk.
Polen:	Polsk
Portugal:	Portugisisk
Rumænien:	Rumænsk, fransk, engelsk

Slovakiet:	Slovakisk eller, på grundlag af forudgående bilaterale aftaler, tysk for så vidt angår Østrig, tjekkisk for så vidt angår Tjekkiet, polsk for så vidt angår Polen.
Slovenien:	Slovensk, engelsk
Spanien:	Spansk. Når der udstedes en europæisk arrestordre via en SIS-indberetning, sørger den fuldbyrdende judicielle myndighed for oversættelse, hvis arrestordren ikke er på spansk.
Sverige:	Svensk, dansk, norsk, engelsk eller en oversættelse til et af disse sprog.

BILAG V

Liste over domstolens domme vedrørende EAO-rammeafgørelsen

C-303/05, Advocaten voor de Wereld (dom af 3. maj 2007)

C-66/08, Kozłowski (dom af 17. juli 2008)

C-296/08 PPU Santesteban Goicoechea (dom af 12. august 2008)

C-388/08 PPU, Leymann og Pustovarov (dom af 1. december 2008)

C-123/08, Wolzenburg (dom af 6. oktober 2009)

C-306/09, I.B. (dom af 21. oktober 2010)

C-261/09, Mantello (dom af 16. november 2010)

C-192/12 PPU, West (dom af 28. juni 2012)

C-42/11, Lopes da Silva Jorge (dom af 5. september 2012)

C-396/11, Radu (dom af 29. januar 2013)

C-399/11, Melloni (dom af 26. februar 2013)

C-168/13 PPU, Jeremy F. (dom af 30. maj 2013)

C-237/15 PPU, Lanigan (dom af 16. juli 2015)

C-463/15 PPU, A. (kendelse af 25. september 2015)

C-404/15 og C-659/15 PPU, forenede sager Aranyosi og Căldăraru, (dom af 5. april 2016)

C-108/16 PPU, Dworzecki (dom af 24. maj 2016)

C-241/15, Bob-Dogi (dom af 1. juni 2016)

C-294/16 PPU, JZ (dom af 28. juli 2016)

C-182/15, Petruhhin (dom af 6. september 2016)

C-452/16 PPU, Poltorak (dom af 10. november 2016)

C-477/16 PPU, Kovalkovas (dom af 10. november 2016)

C-453/16 PPU, Özçelik (dom af 10. november 2016)

C-640/16, Vilkas (dom af 25. januar 2017)

Verserende retssager:

C-579/15, Popławski

C-473/15, Schotthöfer & Steiner

C-191/16, Pesciotti

C-367/16, Piotrowski

C-496/16, Aranyosi

BILAG VI

Domstolens domme vedrørende ne bis in idem-princippet**Forenede sager C-187/01 og C-385/01, Gözütok og Brügger (dom af 11. februar 2003)**

Ne bis in idem-princippet, der er fastsat i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, finder også anvendelse på procedurer med tiltalefrafald som dem, der omtvistes i hovedsagerne, hvorved anklagemyndigheden i en medlemsstat uden medvirken af en retsinstans indstiller en straffesag, der er indledt i den pågældende stat, efter at tiltalte har opfyldt visse forpligtelser og navnlig har betalt et vist beløb, som anklagemyndigheden har fastsat.

Sag C-469/03, Miraglia (dom af 10. marts 2005)

Ne bis in idem-princippet, der er fastsat i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, finder ikke anvendelse på en retsafgørelse om tiltagefrafald truffet af de judicielle myndigheder i en medlemsstat, efter at anklagemyndigheden har besluttet ikke at rejse formel tiltale alene i anledning af — og uden at der er foretaget nogen vurdering af realiteten — at der er indledt en straffesag i en anden medlemsstat mod samme tiltalte og vedrørende samme forhold.

Sag C-436/04, Van Esbroeck (dom af 9. marts 2006)

1. Ne bis in idem-princippet, der er fastsat i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, skal finde anvendelse på en straffesag, der er iværksat i en kontraherende stat vedrørende handlinger, der allerede har ført til domfældelse af den pågældende person i en anden kontraherende stat, selv om gennemførelseskonventionen endnu ikke var trådt i kraft i sidstnævnte stat på tidspunktet for denne domfældelse, for så vidt som konventionen var trådt i kraft i de pågældende kontraherende stater på det tidspunkt, hvor den ret, hvorved endnu en sag blev anlagt, skulle tage stilling til betingelserne for anvendelse af princippet ne bis in idem.
2. Gennemførelseskonventionens artikel 54 skal fortolkes således, at
 - det relevante kriterium med henblik på anvendelsen af den nævnte artikel er, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af handlinger, der er indbyrdes uløseligt forbundne, er identiske, uanset deres retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet;
 - strafbare handlinger, som består i udførsel og indførsel af de samme euforiserende stoffer, og som forfølges strafferetligt i forskellige stater, der har tiltrådt gennemførelseskonventionen, skal som udgangspunkt anses for at være de »samme strafbare handlinger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i nævnte artikel 54, idet den endelige vurdering heraf tilkommer de kompetente nationale instanser.

Sag C-467/04, Gasparini m.fl. (dom af 28. september 2006)

1. Ne bis in idem-princippet, der er fastsat i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, finder anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats domstol afsagt efter gennemførelse af en straffesag, hvorved en tiltalt endeligt frifindes på grund af forældelse af den lovovertrædelse, der gav anledning til tiltalen.
2. Princippet finder ikke anvendelse på andre personer end dem, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende stat.
3. En kriminalret i en kontraherende stat ikke kan anse en vare for at være i fri omsætning på sit område, alene fordi en kriminalret i en anden kontraherende stat med hensyn til samme vare har fastslået, at en lovovertrædelse med hensyn til smugleri er forældet.
4. Markedsføring af en vare i en anden medlemsstat — efter at varen blev indført til den medlemsstat, hvori frifindelsesdommen er afsagt — udgør en adfærd, som kan være et led i de »samme strafbare handlinger« i gennemførelseskonventionens artikel 54's forstand.

Sag C-150/05, Van Straaten (dom af 28. september 2006)

1. Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen skal fortolkes således, at:
 - det relevante kriterium med henblik på anvendelsen af den nævnte artikel er, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af handlinger, der er indbyrdes uløseligt forbundne, er identiske, uanset deres retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet

- hvad angår forbrydelser vedrørende narkotika kræves det ikke, at de pågældende mængder narkotika i de pågældende to kontraherende stater eller de personer, som det påstås har deltaget i handlingerne i de to stater, er identiske
 - strafbare handlinger, som består i udførsel og indførsel af de samme euforiserende stoffer, og som retsforfølges i forskellige stater, der har tiltrådt denne konvention, som udgangspunkt skal anses for at være »samme strafbare handlinger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i nævnte artikel 54, idet den endelige vurdering heraf tilkommer de kompetente nationale instanser.
2. Princippet *ne bis in idem* i gennemførelseskonventionens artikel 54 finder anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats retslige myndigheder, hvorved en tiltalt frifindes endeligt på grund af manglende beviser.

Sag C-288/05, Kretzinger (dom af 18. juli 2007)

1. Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen skal fortolkes således, at:
- det relevante kriterium med henblik på anvendelsen af den nævnte artikel er, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af handlinger, der er indbyrdes uløseligt forbundne, er identiske, uanset handlingernes retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet
 - handlinger, som består i overtagelse af indsmuglet udenlandsk tobak i en kontraherende stat og i indførsel og besiddelse af den samme tobak i en anden kontraherende stat, og som er karakteriseret ved, at den tiltalte, der er blevet retsforfulgt i to kontraherende stater, lige fra begyndelsen efter den første overtagelse havde til hensigt at transportere tobakken gennem flere forskellige kontraherende stater til det endelige bestemmelsessted, udgør en adfærd, som kan være omfattet af begrebet »de samme strafbare handlinger« i nævnte artikel 54's forstand. Det tilkommer de kompetente nationale instanser at foretage den endelige vurdering heraf.
2. I henhold til artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen er en straf, som er blevet idømt af en kontraherende stats domstol, »fuldbyrdet« eller »ved at blive fuldbyrdet«, såfremt en tiltalt er blevet idømt en frihedsstraf, hvis fuldbyrdelse efter den nævnte kontraherende stats lovgivning er gjort betinget.
3. En straf, som er blevet idømt af en kontraherende stats domstol, skal ikke anses for at være »fuldbyrdet« eller »ved at blive fuldbyrdet« i henhold til artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen, såfremt tiltalte kortvarigt har været undergivet politiarrest og/eller varetægtsfængslet, og denne frihedsberøvelse efter domsstatens lovgivning skal fratrækkes i tilfælde af en senere fuldbyrdelse af frihedsstraffen.
4. Det forhold, at en medlemsstat, hvori en person er blevet dømt ved en endelig dom i henhold til national ret, kan udstede en europæisk arrestordre for at få denne person anholdt med henblik på at fuldbyrde dommen i henhold til EAP-rammeafgørelsen har ingen indflydelse på fortolkningen af begrebet »fuldbyrdelse« i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen.

Sag C-367/05, Kraaijenbrink (dom af 18. juli 2007)

Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen skal fortolkes således, at:

- det relevante kriterium med henblik på anvendelsen af den nævnte artikel er, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af handlinger, der er indbyrdes uløseligt forbundne, er identiske, uanset handlingernes retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet
- forskellige forhold, som bl.a. dels består i opbevaring af penge fra handel med narkotika i en kontraherende stat, og dels i veksling ved vekselkontorer i en anden kontraherende stat af penge, der også hidrører fra handel med narkotika, skal ikke anses for »samme strafbare handlinger« i den forstand, som omhandles i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen, blot fordi den kompetente nationale instans finder, at disse forhold er forbundet af samme strafbare fortsæt
- det tilkommer denne nationale instans at vurdere, om de faktiske omstændigheder, der skal sammenlignes, er identiske og forbundne i en sådan grad, at det på baggrund af det nævnte relevante kriterium er muligt at fastslå, at der er tale om de »samme strafbare handlinger« i den forstand, som omhandles i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen.

Sag C-297/07, Bourquain (dom af 11. december 2008)

Ne bis in idem-princippet, der er fastsat i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenafhtalen, finder anvendelse på en straffesag, som er indledt i en kontraherende stat på grund af strafbare handlinger, for hvilke den tiltalte allerede er blevet endeligt dømt i en anden kontraherende stat, selv om den straf, han er blevet pålagt, i medfør af lovgivningen i den stat, hvor han er blevet dømt, på grund af processuelle særegenheder som de i hovedsagen omhandlede aldrig har kunnet fuldbyrdes umiddelbart.

Sag C-491/07, Turanský (dom af 22. december 2008)

Princippet ne bis in idem, som er fastslået i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen finder ikke anvendelse på en afgørelse, hvorved en myndighed i en kontraherende stat efter en materiel prøvelse af en sag, som verserer for den, på et stadium, før der rejses tiltale mod en person, der er mistænkt for at have begået et strafbart forhold, beslutter at indstille den indledte straffesag, såfremt denne afgørelse efter denne stats nationale lovgivning ikke indebærer, at adgangen til strafforfølgning definitivt ophører, og dermed ikke udgør en hindring for ny strafforfølgning på grund af de samme handlinger i denne stat.

Sag C-398/12, M. (dom af 5. juni 2014)

Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen skal fortolkes således, at en kendelse om, at der ikke er grundlag for at indlede sagen for en pådømmende ret, som i den kontraherende stat, hvor kendelsen er afsagt, er til hinder for en ny retsforfølgning mod den samme person og vedrørende de samme handlinger, som nævnte kendelse omfattede, medmindre der fremkommer nye beviser mod den pågældende, skal anses for at være en endelig afgørelse som omhandlet i denne artikel, der således er til hinder for en ny retsforfølgning mod den samme person og vedrørende de samme handlinger i en anden kontraherende stat.

Sag C-261/09, Mantello (dom af 16. november 2010)

Begrebet »samme handlinger« i EAO-rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), udgør med henblik på udstedelse og fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre et selvstændigt EU-retligt begreb.

Under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, hvor den udstedende judicielle myndighed — som svar på en anmodning om oplysninger fremsat af den fuldbyrdende judicielle myndighed i henhold til EAO-rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2 — i medfør af sin nationale ret og under overholdelse af de krav, der følger af begrebet »samme handlinger«, som er forankret i EAO-rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2), udtrykkeligt har konstateret, at dens forudgående inden for dens retsorden afsagte dom ikke udgjorde en endelig dom vedrørende de forhold, der er omhandlet i dens arrestordre, og derfor ikke er til hinder for den retsforfølgning, der er omhandlet i arrestorden, har den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke nogen grund til i forbindelse med en sådan dom at anvende den obligatoriske grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i EAO-rammeafgørelsens artikel 3, nr. 2).

Sag C-129/14 PPU, Spasic (dom af 27. maj 2014)

1. Artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, hvorefter anvendelsen af princippet ne bis in idem gøres betinget af, at sanktionen, i tilfælde af domfældelse, »er fuldbyrdet«, eller af, at den »er ved at blive fuldbyrdet«, er forenelig med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som sikrer dette princip.
2. Konventionens artikel 54 skal fortolkes således, at den blotte betaling af den bøde, som er pålagt en person, der af en ret i en anden medlemsstat ved samme afgørelse er blevet idømt en frihedsstraf, der ikke er blevet fuldbyrdet, ikke gør det muligt at lægge til grund, at sanktionen er blevet fuldbyrdet eller er ved at blive fuldbyrdet i denne bestemmelses forstand.

Sag C-486/14, Kossowski (dom af 29. juni 2016)

Princippet ne bis in idem, som er fastsat artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at en afgørelse fra anklagemyndigheden, hvorved strafforfølgningen bliver opgivet, og hvorved efterforskningen vedrørende en person bliver indstillet endeligt, uden at der er blevet pålagt sanktioner, idet efterforskningen dog kan genoptages eller annulleres, ikke kan anses for at være en endelig afgørelse i disse artiklers forstand, når det fremgår af begrundelsen for denne afgørelse, at den nævnte efterforskning er blevet indstillet, uden at der er foretaget en grundig efterforskning, idet den manglende afhøring af ofret og af et eventuelt vidne udgør et indicium for, at der ikke er foretaget en sådan efterforskning.

Standardformular i forbindelse med en afgørelse om en europæisk arrestordre

Denne formular erstatter ikke den afgørelse om overgivelse, der skal fremsendes i henhold til artikel 22 i rammeafgørelse 2002/584/RIA, eller, hvis det er relevant, og den udstedende myndighed anmoder herom, den fulde ordlyd af retsafgørelsen om den europæiske arrestordre.

I. — IDENTIFIKATION AF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE						
UDSTEDELSESRUF:		FULDBYRDELSESRUF:		SIS-REF:		
UDSTEDENDE MYNDIGHED:			UDSTEDELSESDATO:			
FULDBYRDENDE MYNDIGHED:			DEN EFTERSØGTE:			
EFTERSØGTES NATIONALITET						
II.- ENDELIG AFGØRELSE OM DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE						
MYNDIGHEDERNES REFERENCE, DOM ELLER AFGØRELSE NR.			DATERET			
-A- ☐ FULDBYRDET:						
EFTERSØGTES SAMTYKKE (art. 13 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)	☐ JA ☐ NEJ		AFKALD PÅ SPECIALITETSREGLER (art. 13, stk. 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)	☐ JA ☐ NEJ	I TILFÆLDE AF DELVIS OVERGIVELSE ANGIVES, FOR HVILKE OVERTRÆDELSESRUF DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE IKKE ACCEPTERES:	
VARIGHEDEN AF VARETÆGTSENGSLINGEN I FORBINDELSE MED OVERGIVELSE I DEN FULDBYRDENDE MEDLEMSSTAT (art. 26 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)	☐ VARETÆGTSENGSLING	BEGYNDT (DATO/KLOKKESLÆT FOR ANHOLDELSEN):	SAG IN ABSENTIA (art. 4a i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)	☐ JA ☐ NEJ	☐ NY MEDDELELSE ☐ NY SAG ☐ IKKE NØDVENDIGT MED NOGEN AF DELENE (kravene i artikel 4a er opfyldt)	
	☐ INGEN	ENDT (DATO/KLOKKESLÆT FOR OVERGIVELSE): ⁽¹⁾				
GARANTIER (art. 5 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)	☐ FORNYET PRØVELSE AF LIVSVARIG STRAF (art. 5, stk. 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre) ☐ OVERFØRSEL AF STATSBOERGER ELLER BOSAT I DEN FULDBYRDENDE MEDLEMSSTAT (art. 5, stk. 3, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)		UDSAT (art. 24, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre)	☐ JA ☐ NEJ	☐ MED HENBLIK PÅ RETSFØRØLGNING I DEN FULDBYRDENDE MEDLEMSSTAT ☐ MED HENBLIK PÅ AFSONING I DEN FULDBYRDENDE MEDLEMSSTAT	SAMLET VARIGHED AF DEN IDØMTE STRAF

BILAG VIII

Liste over medlemsstater, hvis retssystem giver mulighed for overgivelse af personer for lovovertrædelser, for hvilke straffen ligger under grænsen i EAO-rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, når disse overtrædelser er accessoriske til hovedovertrædelserne i den europæiske arrestordre ⁽¹⁾

Tjekkiet
Danmark
Tyskland
Frankrig
Letland
Litauen
Ungarn
Østrig
Slovenien
Slovakiet
Finland
Sverige

⁽¹⁾ Listen er baseret på 20 medlemsstaters besvarelse af Kommissionens spørgeskema — den afspejler ikke nødvendigvis situationen i alle medlemsstater. Listen giver et overblik over de medlemsstater, hvor der til en vis grad er mulighed for overgivelse for accessoriske lovovertrædelser. Det skal bemærkes, at denne mulighed kan afhænge af forskellige faktorer, f.eks. dobbelt strafbarhed og den fuldblydende judicielle myndigheds skøn i hver enkelt sag.

BILAG IX

VEJLEDENDE STANDARDFORMULERING TIL MEDDELELSEN OM RETTIGHEDER FOR PERSONER, DER ANHOLDES
PÅ GRUNDLAG AF EN EUROPÆISK ARRESTORDRE

BILAG II til direktiv 2012/13/EU om ret til information under straffesager ⁽¹⁾

Vejledende standardformulering til meddelelsen om rettigheder for personer, der anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre

Formålet med denne standardformulering er at vejlede nationale myndigheder i formuleringen af en sådan meddelelse om rettigheder på nationalt plan. Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende denne standardformulering. Når de udarbejder meddelelsen om rettigheder, kan medlemsstaterne ændre denne standardformulering for at tilpasse den til deres nationale regler og tilføje yderligere nyttig information.

A. INFORMATION OM DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE

Du har ret til at blive informeret om indholdet af den europæiske arrestordre, på grundlag af hvilken du er blevet anholdt.

B. ADVOKATBISTAND

Du har ret til at tale fortroligt med en advokat. En advokat er uafhængig af politiet. Spørg politiet, hvis du har brug for hjælp med at få kontakt med en advokat; politiet skal hjælpe dig. I visse tilfælde kan bistanden være gratis. Bed politiet om flere informationer.

C. TOLKNING OG OVERSÆTTELSE

Hvis du ikke taler eller forstår det sprog, som politiet eller andre kompetente myndigheder taler, har du ret til gratis tolkebistand. Tolken kan hjælpe dig, når du skal tale med din advokat, og tolken har tavshedspligt om indholdet af samtalen. Du har ret til at få en oversættelse af den europæiske arrestordre på et sprog, du forstår. Du kan under visse omstændigheder få en mundtlig oversættelse eller et mundtligt sammendrag.

D. MULIGHED FOR SAMTYKKE

Du kan samtykke i eller afvise at blive overgivet til den stat, der eftersøger dig. Dit samtykke vil indebære, at sagen kan behandles hurtigere. (Mulig tilføjelse i visse medlemsstater: Det kan være vanskeligt eller ligefrem umuligt at ændre denne beslutning senere.) Anmod myndighederne eller din advokat om flere informationer.

E. HØRING

Hvis du ikke samtykker i din overgivelse, har du ret til at blive hørt af en retslig myndighed.

⁽¹⁾ EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA